COLECȚIA LOTUS

Dr. JANINE FONTAINE

MEDICINA CHAKRELOR

Internet: www.teora.ro

O lucrare care introduce cu eficiență esoterismul în medicină.

Autoarea analizează atât din punct de vedere teoretic, cât și experimental, sistemul chakrelor, alături de aplicațiile sale în medicina energetică. Acest sistem se integrează perfect teoriei sale descrise în *Medicina Corpului Energetic*.

- Relațiile dintre chakre și orbitele atomului lui Niels Bohr
- Relația dintre stările obișnuite de conștiință și cele ieșite din comun
- Fenomenele parapsihologice și chakrele
- Cel de-al Treilea Ochi și rolul său în stările de stres
- Energiile cosmice și energiile telurice; aura

ISBN 973-9095-21-6

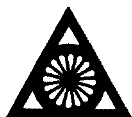
LOT MEDICINA CHAKRELOR
Cod: 21
Lei 33000

Dr. Janine Fontaine

Medicina chakrelor

Traducere de
Doina Cojocaru

EDITURA LOTUS
BUCUREȘTI

Titlul original: **LA MEDECINE DES CHAKRAS**

Teora
Calea Moșilor nr. 211, sector 2, București
fax: 01 210.38.28
e-mail: teora@teora.kappa.ro

Teora – Cartea prin poștă
CP 79-30, cod 72450 București, România
tel: 01 252.14.31
e-mail: cpp@teora.kappa.ro

Coperta: Gheorghe Popescu

NOT 133 LOT MEDICINA CHAKRELOR
ISBN 973-9095-21-6

Printed in Romania

INTRODUCERE

„Omul este un punct de lumină divină, ascuns în interiorul nenumăratelor învelişuri, aşa cum lumina este ascunsă într-o lanternă... Ea poate fi stinsă şi obscură, ori aprinsă şi radiantă.

Alice Bailey*

Lucrarea de faţă, chiar dacă începe ca un roman, este o carte foarte serioasă. Ea urmăreşte acelaşi scop ca şi precedentele: explorarea corpului nostru invizibil. Acestui studiu i-am consacrat tot timpul meu, începând din 1970. De aceea, rămânând credincioasă stilului meu, folosesc un instrument pe care uităm să-l dezvoltăm: hipersensibilitatea, şi un obiect de experienţă pe care îl avem cu toţii: propriul nostru corp. În privinţa protocolului experimental, acesta îmi este oferit de împrejurările pe care le creează viaţa, făcându-ne să trecem prin anumite experienţe... cel mai adesea penibile şi pe care le putem folosi în scopul unor cercetări individuale. Situaţiile sunt cu atât mai bogate în motivaţii cu cât experienţele sunt mai dureroase şi mai greu de rezolvat.

Datorită încercărilor prin care am trecut în viaţă, cred că am putut să fac un pas înainte în cunoaşterea fiziologică** şi fiziopatologică a acestui corp invizibil, fiind capabilă să-i descriu forma, când organismul este sănătos cât şi atunci când este bolnav.

Pacienţii mei, mărturisindu-mi suferinţele şi senzaţiile lor, m-au ajutat în munca mea, întrucât numai cu ajutorul lor am putut să compar primele impresii trăite de mine însămi.

---

* *De l'intellect à l'intuition (De la intelect la intuiţie)*, ed. Lucis Genève

** Fiziologia studiază modul de funcţionare a organismului normal şi sănătos, în timp ce fiziopatologia studiază modul de funcţionare a organismului bolnav, în scopul corectării acestei disfuncţionalităţi.

În această carte mă voi ocupa de explorarea chakrelor, pentru că așa a hotărât destinul și, fără îndoială, aici sunt stabilite pentru prima dată fiziologia și fiziopatologia sistematică a chakrelor pornind de la cazuri clinice.

Nu voi ascunde cât de important a fost, în cadrul acestui studiu, faptul că sunt un medic cu experiență în tehnica cercetării clinice, datorită unei vieți petrecute în mediul spitalicesc.

Acest corp, pe care majoritatea oamenilor nu îl pot zări din cauza anatomiei retinei și a sistemului vizual*, se manifestă totuși permanent. Recunoscut ca atare din cele mai vechi timpuri de către grupările esoterice, deși oamenii de știință raționaliști nu îi admit existența, așa cum vom vedea, a fost recunoscut și folosit de un număr mare de savanți.

Trebuie să cunoaștem cât mai repede acest corp invizibil și legile care reglementează funcționarea sa, întrucât el are un rol preponderent în influențarea stărilor noastre de confort sau de disconfort în viață. Viitorul medicinei, ca și costurile ei, depind de acest lucru.

Am slăbiciunea să cred că cea mai importantă parte a acestei cărți se referă la studiul chakrelor în timpul stărilor modificate de conștiință. Specialiștii de avangardă încep să intuiască faptul că această conștiință nu se naște în creier. Dar ei caută în zadar originea stărilor modificate de conștiință (evident, în afara celor provocate de o alterare neîndoielnică a creierului).

Această întrebare și-au pus-o și etnografii, iar Philippe Mitrani scria**: „Răspunsul la întrebarea dacă șamanul este un individ dezechilibrat (nevrozat, psihotic, schizofrenic) sau, dimpotrivă, un subiect înzestrat cu har, echilibrat, perfect adaptat... constituie una din cele mai vechi controverse antropologice."Aceeași întrebare se pune și în legătură cu geniile.

În precedentele mele lucrări am descris atât stările inițiatice*** cât și fenomenele care se pot diferenția de stările patologice, dar studiul chakrelor, așa cum le abordez în această carte, ne permite să înaintăm mult în cercetarea stărilor modificate de conștiință, pregătindu-ne să găsim un răspuns la toate aceste întrebări.

Este deci o lucrare în întregime originală, care vrea să abordeze dintr-o nouă perspectivă studiul conștiinței, expus aici în dinamica unei trăiri cotidiene.

---

* Cu toate că aria de proiecție a cortexului vizual ocupă 20% din ansamblul cortexului cerebral.

** *Diogene*; aprilie, iunie 1992

*** Această problemă este evocată în legătură cu unele observații precise în diferitele mele lucrări, dar este tratată în mod deosebit în *A Patra Noastră Lume*, plecând de la experiențele mele braziliene.

PARTEA ÎNTÂI

1. INVITAȚIA

Într-o dimineață, mi-a fost adusă o scrisoare cu următorul antet:

Research Foundation: Fondator: Henry X
Scientific studies of the inner man ESP and Religious Psychology.
Corespondenți: Pr. Motoyama și Rev. Martin.

Scumpă Doamnă,
*I-am făcut o vizită Gerdei*Mc G. la Washington și am văzut* Medic de Trei Corpuri *în biblioteca sa. Vorbesc franceza de la invazia Oranului** de către armata Statelor Unite, în 1942. Avem un prieten comun, pe Jack B. din Paris. Mă interesează Filipinele din 1965 și l-am cunoscut foarte bine pe Antonio Agpaoa. Cred că în prezent reverendul Martin*** este cel mai bun****. Va sosi aici peste câteva zile. Pot să cumpăr un exemplar al cărții dumneavoastră? Am două mii de cărți despre parapsihologie, pasiunea mea de când l-am întâlnit pe dr. Rhine la Duke University. Suntem pe punctul de a capta interesul medicilor în legătură cu vindecătorii paranormali, aici, la C. Puteți să-mi spuneți cu ce vă ocupați? L-am întâlnit pe Arigo în Brazilia în 1963 împreună cu Andre Puarish etc.*

Acest domn o cunoștea deci pe Gerda, o nemțoaică elegantă, care trăia acum în America și pe care o cunoscusem în cursul primei mele călătorii solitare la Baguio. Era împreună cu soțul ei, bolnav de cancer cu metastaze.

---

* Despre Gerda vorbesc în această carte. Am cunoscut-o în cursul celei de a doua călătorii la Baguio. Soțul ei era neamț, Hans, un om fin și cultivat, care avea un cancer într-o fază avansată.

** Port în Algeria (n. red.)

*** Este inutil să fac reclamă acestui vindecător filipinez, numele este inventat.

**** Așa credea el atunci...

M-am simţit bine în compania ei şi de atunci am rămas în foarte buni termeni epistolari.

Ştiam şi despre existenţa lui Motoyama a cărui activitate am evocat-o în *Medic de Trei Corpuri*, dar nu auzisem niciodată vorbindu-se despre reverendul Martin, nici despre Jack, ce nu se numărase niciodată printre cunoştinţele mele şi cu atât mai puţin printre prietenii mei. Dându-mi seama că bărbatul care îmi scria avea aceleaşi preocupări ca ale Gerdei şi ca ale mele, i-am dăruit primele mele patru cărţi.

Câteva săptămâni mai târziu, sosea ca răspuns o scrisoare cu acelaşi antet, scrisă de data aceasta nu de Henry, ci de prietenul său, Jack, deci în franceză. El îmi spunea că încercase să mă vadă în timpul unui voiaj la Paris, dar eu îi răspunsesem că eram ocupată.

Corespondentul meu îmi mulţumea pentru cadoul pe care îl făcusem lui Henry, îmi spunea că vindecătorul Martin venise în oraşul său, tratându-l pentru durerile sale lombare. Preciza că Henry îl cunoscuse pe Agpaoa pe când era foarte tânăr şi că finanţase cercetările referitoare la puterea sa; de atunci, încercau amândoi „să demonstreze ştiinţific faptul că vindecarea psihică practicată de filipinezi era reală şi repetabilă; vrem – scria el – ca medicii să-i interneze în spitalul C., construit de familia lui Henry, pe pacienţi înaintea unei operaţii psihice, să stabilească starea bolnavului, să supervizeze vindecarea şi în cele din urmă să constate în mod ştiinţific rezultatul pozitiv al operaţiei."

Şi eram invitată cu amabilitate în Statele Unite ca să văd cele două mii de lucrări despre parapsihologie. Puteam să mă întâlnesc acolo cu Puarish şi cu alte persoane cunoscute în domeniul parapsihologiei.

Dorinţa de a-mi forma o vedere de ansamblu asupra literaturii americane referitoarea la aceste subiecte care mă interesau m-a făcut să accept invitaţia.

Scrisoarea următoare avea însă alt antent: „Henry X Brothers Company", scris cu litere aurii. Probabil că Henry era unul dintre fraţii care conduceau acea companie ale cărei mari magazine se întindeau în 18 state (după cum se afirma într-un anunţ publicitar care însoţea scrisoarea)!

Dacă spitalul făcea parte din aceeaşi avere familială, acest domn ar fi putut să supravegheze intrările şi ieşirile, ar fi avut puterea necesară care să-i permită să trateze problema cu toate mijloacele de control de care dispunea medicina oficială. De ce, din 1965, data la care începuse să fie preocupat de acest subiect, nu rezolvase problema şi nu adusese dovezi de necontestat despre eficacitatea acestor vindecători? Dacă Martin rămăsese mai multe luni acolo, aşa cum îmi scrisese Jack, beneficiind de acest anturaj format din oameni de ştiinţă, care depindeau mai mult sau mai puţin de averea familiei, din ce motive se afla încă în stadiul cercetărilor? Într-adevăr, un anumit număr

de cazuri de vindecare puteau fi verificate foarte rapid, chiar dacă în aceeaşi măsură erau constatate şi eşecurile.

Aşa cum am scris în *Medic de Trei Corpuri* apărut în 1980, puteau fi observate trei feluri de situaţii: în primul caz, tulburările de care suferea bolnavul proveneau din lipsa sau din blocarea energiei şi intervenţia vindecătorului avea efect rapid. În al doilea caz, perturbările energetice erau însoţite de tulburări în funcţionarea celulei, iar recuperarea se făcea într-un timp mai îndelungat: În al treilea caz, celula organului bolnav era distrusă şi atunci nu mai era nimic de făcut, cel mult se putea ameliora starea generală şi atitudinea bolnavului în faţa acestei încercări pe care i-o scotea viaţa în cale.

Concepuseră ei oare protocolul unui examen corect? Ştiuseră să interpreteze rezultatele? Colaborarea medicală fusese elaborată corect? Mă gândeam că aş fi putut să intervin şi să orientez această cercetare care, în mod ciudat, părea că bate pasul pe loc, în pofida mijloacelor pe care bănuiam că le au la dispoziţie.

Ştiam că dacă „vindecarea" pacienţilor trataţi de Agpaoa nu era întotdeauna definitivă, aflându-se la voia întâmplării şi a timpului, cel puţin, în unele cazuri, era suficient de perceptibilă şi de durabilă ca să fie verificată cu uşurinţă. Mă gândeam la Hans, soţul Gerdei, transportat la Baguio, cu metastaze diseminate şi un abdomen enorm plin de lichid canceros, îngrijit apoi de Agpaoa, şi care plecase pe propriile-i picioare, cu un pântec plat, într-o formă excelentă şi un moral de fier. Dar vai, întors în Germania, luptându-se cu aceleaşi probleme psihologice, supus fără vreun suport energetic unui tratament chimioterapeutic, boala a revenit; mă gândeam la prietena mea Gisèle, care sosise la Baguio cu un cancer de stomac cu metastaze, dar care a trăit mulţi ani într-o stare excelentă, întorcându-se în fiecare an la Agpaoa, iar între timp aflându-se sub supravegherea mea, aceasta până în ziua în care o grevă la întreprinderea soţului ei, urmată de faliment, a dus la pierderea întregii lor averi. Şocul psihologic a fost cauza revenirii bolii.

Alt semn de întrebare: de ce acele câteva fraze negative referitoare la Lucy Agpaoa, stabilită în Statele Unite împreună cu copiii ei studenţi, sau la Agpaoa, acuzat că murise pentru că îşi folosise în mod exagerat puterile? Cum de nu ştia că nu numai Agpaoa, ci toţi vindecătorii cunoscuţi muriseră prematur, nu pentru că îşi folosiseră în mod exagerat puterile, în sens peiorativ, ci pentru că dăruiseră din sănătatea lor, din compasiune, absorbind energiile patologice ale pacienţilor. Într-adevăr, rari sunt marii vindecători întâlniţi în 1977 care să mai lucreze sau care să mai fie astăzi în viaţă.

Singurul mod de a evita neplăcerile meseriei sunt acele perioade de odihnă dintre tratamente şi grija de a nu depăşi un anumit număr de îngrijiri acordate bolnavilor, dar solicitările sunt atât de mari, încât toţi sunt obligaţi să depăşească pragul admis.

Cu cât vindecătorul este mai puternic, cu atât mai mare este diferența de potențial dintre bolnav și el și cu atât mai mult „dăruiește" din el însuși. În plus, Agpaoa, conducătorul unei organizații ce nu a fost capabilă să supraviețuiască fără el, așa cum s-a văzut în continuare, era obligat prin forța lucrurilor să fie prezent mai mult decât ar fi trebuit. El a fost și ținta unor invidii și critici greu de îndurat de către un om cu o astfel de sensibilitate. Câți nu îi reproșau, lăsând la o parte procesul și notorietatea sa (care a îmbogățit Baguio), faptul că participa la acea tradiție a țării sale – luptele cu cocoși. Doar pentru că el și colegii săi sunt vindecători, nu înseamnă că nu sunt și ei oameni, integrați în civilizația țării lor. Însuși faptul de a ști să păstrezi legătura cu pământul întreține sănătatea corpului electromagnetic al vindecătorului.

Pe scurt, în această scrisoare, ca și în cele ce au urmat, el îmi propunea în mod limpede să mă întâlnesc la C. cu medici și chiar să țin una sau mai multe conferințe. Henry nu avusese încă timp să-mi lectureze cărțile, fiind ocupat cu Martin, iar cunoștințele sale de franceză diminuându-se cu timpul, lectura devenise astfel greoaie, dar se pare că Jack îi rezumase situația.

Martin trebuia să se întoarcă pentru o perioadă de optzeci-nouăzeci de zile, iar noi am fi putut să-l însoțim în timp ce acorda îngrijirile necesare și să facem împreună cercetări.

Propunerea mi se părea interesantă, deși cam îndrăzneață, pentru că eu îmi asumam riscul de a face să recidiveze o pericardită pe care o avusesem în urmă cu trei ani.

Tonul scrisorilor creștea, devenind din ce în ce mai entuziast și mai plin de căldură. După ce am acceptat invitația fără să țin seama de cele câteva semne de întrebare, am devenit „prea scumpă doamnă doctor Fontaine" și mi-a propus să vin la începutul lunii februarie, recomandându-mi cea mai ieftină companie aeriană. Îmi punea la dispoziție parterul casei format din salon-cameră de zi, pe care trebuia să-l împart cu pisica White-Light care avea obiceiul să doarmă lângă Henry. Mulți dintre prietenii lor doreau să-mi arate împrejurimile.

În ultima scrisoare, scrisă de Jack pe o hârtie fără antet, eram „scumpă prietenă"; eram așteptată și puteam să rămân oricât aș fi dorit, dar mă anunța că, vai, vindecătorul Martin care trebuia să sosească în același timp cu mine își amânase călătoria până la 1 martie din rațiuni de ordin politic.

Șederea mea acolo își pierdea o parte din interes, dar aveam deja în buzunar biletul de avion, nerambursabil, pe care îl cumpărasem la sfatul lui Henry. Programul meu se va reduce deci, în primele zile, la întâlnirea cu cei doi bărbați, poate chiar și cu soțiile lor, despre care nu fusese vorba în nici o scrisoare, și cu cele două mii de cărți ale lui Henry, la toate acestea adăugându-se plăcerea de a vizita C.

Pentru prima dată zarurile fuseseră aruncate.

Plecarea era prevăzută pentru sâmbătă 10 februarie 1990, la orele 14 și 20, sosirea tot pe 10 februarie, la orele 20 și 20, ora locală, din cauza decalajului de fus orar.

Peripețiile unei călătorii

Pe atunci mă consideram o persoană încă fragilă, dependentă de o boală care se agravase: *o pneumonie înlocuită de o pericardită și de o peritonită,* survenite într-o perioadă de mare surmenaj dublat de un tratament dentar îngrozitor... al cărui scop inițial se dorise a fi preventiv!, doborâtă brutal de pneumonie, tratată agresiv pentru pericardită prin metodele convenționale, la care consimțiseră cei care mă înconjurau, dar pe care trupul meu le respingea. Abia o dată cu trecerea timpului am devenit conștientă de răul pe care mi-l făceau unele medicamente. De asemenea nu am uitat să-mi iau în poșetă remediile homeopatice care îmi salvaseră viața sau mă însoțiseră în proaspăta mea convalescență.

Această lună pe care urma să o petrec în Statele Unite părea binevenită, făcându-mă să uit momentele dificile, sustrăgându-mă solicitărilor prea insistente ale unor bolnavi ce se aflau într-o stare mai gravă decât a mea.

Soțul meu, care nu s-a simțit niciodată atras de cercetările mele, a dorit să mă conducă la aeroport. Bagajele mici erau așezate lângă el, eu fiind instalată pe bancheta din spate a mașinii. Conducea cu prudență spre aeroport, pe un drum umed, sub o ploaie măruntă și deasă, demnă de Brest. Soțul meu, prudent, s-a oprit la culoarea galbenă, în timp ce îmi vorbea despre riscurile unui accident pe aceste drumuri alunecoase. Tocmai când pronunța acest cuvânt, parcă indusă de un fenomen de rezonanță, cu un zgomot infernal de tablă, s-a produs catastrofa! Mi-am simțit capul proiectat cu brutalitate spre scaunul din față, cu senzația că mi se frângea coloana vertebrală. Partea din față a unei alte mașini se înfipsese în portbagajul nostru.

Mă lovisem la cap de scaunul din față, un cucui creștea pe fruntea mea. O senzație de amețeală mă înăbușea. Am mai avut timp să văd cum scaunul șoferului era smuls sub efectul forței de apăsare a adversarului, dar el era în viață, capabil să iasă din mașină. Bătăile inimii mele se accelerau deja într-un mod alarmant, repetând vechile crize de tahicardie. Voi face o tahiaritmie riscând să fiu internată în spital?

Dar măsurile de precauție fuseseră luate de-a lungul lunilor de boală, prin formarea gesturilor reflexe salvatoare. Așa că am scos din poșetă Arnica, Magnolia, Bryonia, care mă ajutaseră deja, și acele de acupunctură, mi-am restabilit rapid echilibrul energetic și am rămas prăbușită pe scaunul meu, incapabilă să gândesc, dar deja calmată.

În acest timp procesul verbal de constatare a fost încheiat. Maşina nu mai putea fi reparată iar portbagajul stricat nu-mi permitea să-mi scot bagajele mari. Să fie acesta oare un semn ca să anulez o călătorie asupra căreia aveam îndoieli, sau erau primele încercări prin care trebuia să trec în cursul acestui voiaj?

Stând în ploaie, soţul meu, deşi suferind, se agita, scoţând cu greu, cu ajutorul trecătorilor, valiza din portbagajul stricat. Oprind un taxi, m-a urcat în el fără să mai am vreme să discut şi... la drum spre aeroport. Cu bagajele predate, cu tichetul şi cu paşaportul vizat, pe jumătate absentă, m-am văzut împinsă spre zona de îmbarcare. Zarurile erau aruncate.

În drum spre America

Instalată în sfârşit în avion, aşezată lângă un hublou, speram că voi avea o călătorie liniştită care îmi va permite să-mi revin după acest accident care mă lăsase mai vulnerabilă şi mai distrusă decât la plecarea de acasă. Din păcate, nici o altă călătorie n-a fost mai vijelioasă, rafalele de vânt zgâlţâind avionul în permanenţă. Nu-mi amintisem să mai fi călătorit vreodată în astfel de condiţii.

Din fericire, vecina mea, o franţuzoaică stabilită în Statele Unite şi care din întâmplare m-a recunoscut pentru că citise una dintre cărţile mele, m-a ajutat, plină de compasiune, să-mi găsesc şi să-mi duc bagajele atunci când am schimbat aeroportul, căci, să treci de la un aeroport internaţional la un aeroport naţional într-un timp scurt n-a fost niciodată un lucru uşor.

Partea a doua a călătoriei a fost mai confortabilă, dar, ajunsă la destinaţie, în sala de aşteptare nu se afla nici o persoană care să corespundă descrierilor. Mi-am recuperat singură bagajele, aproape împleticindu-mă, şi am aşteptat, puţin cam neliniştită, fiindcă nu mai ştiam unde pusesem adresa corespondentului meu...

Jack a sosit primul, ţinând în mână, ca semn de recunoaştere, una dintre cărţile mele. Cu un aer vesel, mi-a explicat că, locuind aproape de aeroport, ei aveau obiceiul să plece de acasă în clipa în care ateriza avionul, ceea ce explica mica lor întârziere. Apoi Jack mi l-a arătat pe Henry care supraveghea maşina parcată în faţa aeroportului, într-un loc nepermis. Nu era vorba despre o maşină mare, americană, lucru la care te-ai fi putut aştepta, ci de un model de dimensiuni europene.

Henry era un bărbat înalt, cu o ţinută frumoasă, de o eleganţă distinsă, îmbrăcat în alb din cap până în picioare, cu o pălărie de bun gust. Pielea, puţin cam congestionată, lăsa să se vadă o uşoară descuamare pe care noi o desemnăm în medicină cu calificativul drăguţ de „tărâţe" şi care te lasă să bănuieşti un teren alergic.

În timpul celor câteva minute care ne despărţeau de casă, mi-au explicat că, deşi nu erau medici, dar fiind curioşi şi sinceri, au încercat într-o manieră obiectivă să practice nu numai „un studiu experimental" asupra fenomenului, aşa cum făcusem eu, ci o „expertiză". Meritul îi revenea lui Henry, pe atunci norocos, care contactase un cercetător japonez ca să-l „exploreze" pe Agpaoa cu ajutorul aparatelor. Mă aflam deci într-o bună companie.

Am ajuns repede acasă. Situată într-un cartier liniştit, cu străzi frumoase şi întinse alei laterale mărginite de vile, casa era foarte simplă, în genul caselor de la ţară, aşezată pe un teren cu pete rotunde de un gri alburiu.

Maşina a intrat în garaj şi, de acolo, bagajele mele şi eu însămi am fost propulsate direct în ceea ce avea să fie camera mea: vastă, la acelaşi nivel, cu un pat mare, cu un dulap ascuns în perete, cu un televizor şi câteva covoare. În cameră domnea o umezeală rece, stăruitoare, primăvăratică. Fereastra era înspre grădină, iar terenul gri alburiu explica această stare de lucruri.

Un cuplu de prieteni se afla acolo, aşteptându-ne; prea puţin interesaţi de relatarea accidentului de maşină sau de starea mea de oboseală, ei erau foarte curioşi să mă vadă ca să-mi vorbească şi să-mi împărtăşească experienţa lor din Filipine. Am încercat să le atrag atenţia asupra confuziei pe care o făceau în legătură cu chirurgia cu mâinile goale, fiincă ei păreau convinşi că era vorba despre autentice operaţii chirurgicale realizate în condiţii cvasi-miraculaose.

Mi s-a părut că Henry începea deja să conteste punctul meu de vedere, care nu era şi al lui. Fără îndoială că într-una din zilele următoare trebuia să lămurim unele aspecte. Am reuşit să fiu destul de curajoasă şi de politicoasă vreo jumătate de oră, înainte de a le spune deschis că accidentul, călătoria şi decalajul de fus orar mă epuizaseră. M-am dus în camera mea unde domneau o răcoare şi o umezeală ce îmi aminteau de nopţile îngheţate din Baguio, fără s-o fi întâlnit pe stăpâna casei, care, dacă s-ar fi aflat acolo, ar fi încălzit camera şi ar fi adus cuverturi de lână.

Am dormit învelită cu haina mea de călătorie.

Fundaţia

Chiar de a doua zi am întrebat unde se află fundaţia şi mă aşteptam să fiu condusă într-o clădire unde se găsea o imensă bibliotecă, aparate, cum ar fi electroencefalograf, electrocardiograf, diferite instrumente de detectare electromagnetică, dar şi computere, imprimante, fotocopiatoare şi... cercetători.

Jack, puţin cam jenat, mi-a spus că fundaţia se afla... aici, în casă. Biroul lui Henry, o încăpere modestă, era încărcat cu dosare mari cu numele vindecătorilor, cu câteva rafturi cu cărţi şi cu un modest fotocopiator. Cât despre camera lui Jack, mică, dar micşorată şi mai mult din cauza rafturilor cu cărţi, ea nu oferea privirii mele lacome decât o maşină veche de scris. Unde erau

computerul şi imprimanta promise ca să pot lucra la viitoarea mea carte? Şi colaboratorii... erau doi*. Atunci nu m-a mai mirat faptul că cercetările lor băteau pasul pe loc.

Mă lăsasem amăgită de promisiunile lui Jack, dar şi de concepţia care există în Franţa despre fundaţiile americane, aşa că eram puţin cam supărată pe el. El, profesorul universitar francez, cunoştea nuanţele limbii noastre. Scrisoarea şi convorbirile telefonice fuseseră voit înşelătoare. N-ar fi putut să mă avertizeze care era realitatea înainte să vin la C.?

Lucrurile erau clare: eu aveam mai mult echipament pentru scris decât fundaţia americană la care venisem. Duceam deja dorul confortului meu parizian. Mai rămâneau interesul meu pentru bibliotecă şi dorinţa de a cunoaşte această ţară.

Am remarcat în grădină o peluză care cobora spre pârâu. În faţa casei era o boltă de verdeaţă sub care se aflau o masă, scaune, broaşte din metal, giruete fanteziste care se roteau în bătaia vântului, făcând un zgomot neplăcut. Casa dădea spre o alee care va fi un loc plăcut de plimbare pentru reconfortarea inimii mele. Aveam aer, lumină, spaţiu pentru că luna februarie semăna cu o lună de vară. Natura mă făcea să mă împac cu starea de fapt.

În pofida decepţiei mele, a marii oboseli şi a tulburărilor redeşteptate de accident, speram încă să fac faţă situaţiei.

Mult timp după plecarea sa în lumea de dincolo, am avut brusc senzaţia că Agpaoa putea să fie mult mai mult decât îmi închipuisem, cheia Încercării care abia începea.

Henry a avut amabilitatea să-mi propună să-i telefonez Gerdei, prima persoană cu care mă împrietenisem în Filipine, în cursul celei de a doua călătorii. Făcusem de atunci unele progrese în studiul limbii engleze şi am putut comunica cu mai multă uşurinţă ca altădată. Ea îşi continua viaţa între Washington şi Miami, era bucuroasă că mă aflam în Statele Unite şi mă invita într-unul din cele două locuri. A adăugat că Henry era la fel de cunoscut pentru bunătatea sa cât şi pentru caracterul său. Rămânea să-i descopăr acest caracter.

În cursul primei dimineţi, Henry şi cu mine am făcut ceea ce mai târziu a devenit o tradiţie, plimbarea pe jos de-a lungul aleilor înverzite care înconjurau casa. Am căzut de acord că vom vorbi în franceză în cursul acestor plimbări şi că îi voi corecta greşelile. Ne-am ţinut de cuvânt, în pofida divergenţelor de opinii care erau pe cale să se ivească. În schimb, urma să conversez în engleză o oră, în fiecare zi, cu Jack.

În urma unui infarct, Henry trebuia să facă zilnic o plimbare pentru a-şi întreţine inima. Am observat imediat, după câţiva metri, că avea o condiţie

* Nu este singura fundaţie de acest fel din Statele Unite.

fizică mai bună decât a mea. Inventam, cu răsuflarea tăiată, motive ca să ne oprim: o grădină pe care o descopeream, o casă pe care o admiram.

Întorcându-ne acasă după această plimbare, pe la orele 11, el s-a instalat la masă în fața unui mic dejun ciudat, format din cafea, pâine insuficient coaptă, brânză și o dulceață pe care nu o puteam identifica. M-a invitat să mâncăm împreună. I-am amintit că Jack mi-a promis că va veni pe la orele 13 ca să pregătească un dejun franțuzesc, astfel încât am declinat invitația. Jack a sosit la ora promisă, încărcat cu proviziile necesare ca să pregătească o masă demnă de acest nume. Se lăuda că este un excelent bucătar și era adevărat. Am servit masa separat pentru că Henry avea gusturi foarte diferite de ale noastre. Mi-a fost confirmată părerea că nu exista nici o femeie în casă, unul fiind văduv, iar celălalt divorțat.

Lăsând la o parte starea mea generală precară din cauza accidentului, a decalajului de fus orar, umiditatea de gheață a camerei și greșeala pe care o făcusem în definirea cuvântului fundație, lucrările începeau să se așeze într-un mod satisfăcător.

Biblioteca

Am inspectat rapid biblioteca de care eram interesată atât de mult. Curiozitatea lui Henry în legătură cu OZN-urile era evidentă, cea mai mare parte a rafturilor fiind pline cu cărți despre acest subiect. Avea și cărți pe care le cunoșteam deja, despre tămăduitorii filipinezi. Numele tămăduitorilor erau scrise pe coperta unor clasoare mari care conțineau articole din presă și fotografii. Arigo, marele vindecător brazilian dispărut astăzi, făcea parte din acest lot. Printre altele am descoperit fotografii ale lui Agpaoa aproape adolescent. Aceste documente se refereau la o etapă a vieții sale pe care eu nu o cunoșteam.

Câteva cărți de fizică modernă se aflau de asemenea acolo, ca și cartea lui Becker, *Omul electric,* despre care auzisem vorbindu-se. Știam că Becker fusese dat afară din laboratorul său în urma unor studii despre corpul electromagnetic al animalelor și al omului. Această lucrare va deveni cartea mea de căpătâi. Henry mai era abonat și la multe reviste de psihologie. Documentele erau clasate, aranjate, repertoriate. Era un om ordonat. Îl vedeam ca pe un pensionar înstărit care își petrecea timpul într-un mod inteligent, cu amintirile sale. Toate aceste documente mă făceau să cred că Henry și cu mine ne aflam pe același drum de cercetare.

Nu exista personal de serviciu care să aibă grijă de casă, fiindcă l-am văzut pe el gospodărindu-se metodic, dând cu aspiratorul în timp ce se juca cu Light, pisica pe care o iubea foarte mult și care sărea peste tot. Un om care avea grijă de un animal de casă nu putea să fie decât un om bun.

Nopţile mele

Prima mea noapte fusese atât de penibilă încât am rugat să mi se aducă un radiator electric pentru că odaia nu era de fapt încălzită. Din când în când, printr-un orificiu al tavanului, venea într-un mod curios un jet de aer cald, dar insuficient ca să încălzească încăperea.

În vreme ce zilele însorite îmi procurau destulă energie ca să pot citi sub bolta înverzită şi să uit de coloana mea vertebrală agresată în timpul accidentului, noaptea, când energia scădea, necazurile se ţineau lanţ. Stările proaste, de genul tahicardiei, balonărilor, pe care le simţisem în timpul pericarditei, reveneau acum. La toate acestea se adăugau ameţelile, un fel de teamă adâncă, nejustificată, şi spaime care mă trezeau din somnul cel mai profund.

Din plexul solar porneau nişte senzaţii înfiorătoare. Parcă pleca ceva din mine lăsând în urmă un gol cumplit. În funcţie de momentul în care se petrecea acest lucru, punctul de ieşire se afla la nivelul abdomenului... sau al inimii... sau al capului care părea învăluit în ceaţă în acea clipă precisă. Cunoşteam destul de bine astfel de manifestări, recunoşteam toate semnele unei dezorganizări energetice şi încercam să reconstitui alcătuirea Corpului meu Energetic*.

Următoarele nopţi au fost identice. Făcând întotdeauna faţă în timpul zilei, când energia luminoasă mă proteja (şi-i mulţumeam lui Martin că nu venise, fiindcă mi-ar fi fost imposibil să-l însoţesc în călătoria sa sau să-l ajut să trateze bolnavii), când venea noaptea mă reduceam încetul cu încetul la ceva mic şi dureros. Singura soluţie era să mă refugiez în singurătatea camerei mele umede ca să constat propria-mi neputinţă în prevenirea acestei stări proaste care mă chinuia toată noaptea, incapabilă să descopăr alt motiv în afară de scăderea energiei ambientale.

Procedând prin eliminare, combătând pe rând durerile dorsale, crizele de tahicardie, durerile de cap, insomnia, experienţa mea mă ajuta, dar acest lucru nu era de ajuns. Trebuia, fără îndoială, să las timpul tămăduitor să acţioneze. Mă întrebam uneori dacă nu ar fi necesar să-mi fac un control medical într-un spital, fie doar ca să fiu în regulă cu asigurarea contra accidentelor. Dar, temându-mă de riscurile angrenajului medical, m-am abţinut. Fiindcă începusem să mă obişnuiesc cu aceste lucruri, speram să-mi dispară anxietatea şi temerile care, ascunse într-un ungher al fiinţei mele în timpul zilei, mă înlănţuiau, înfăşurându-mă într-o spirală în cursul nopţii.

---

* Janine Fontaine, *Medicina Corpului Energetic*, Editura Lotus.

Gastronomie

Obiceiurile mele franțuzești îl agasau pe Henry: când mă vedea încălzind apa într-o cratiță nu în cuptorul cu microunde, când coceam la foc mic un pui, într-un vechi cuptor obișnuit, când curățam legumele în loc să iau o cutie cu conserve, toate acestea îl întărâtau, dorind să mă educe. Degeaba! În zadar susținea el că un cuptor cu microunde te face să câștigi timp (eu aveam timp), că supa la pachet era bună (nu puteam să sufăr prafurile), că legumele din conserve erau curățate, spălate, cu adaos de vitamine (gustul de proaspăt era superior celui de conservă), că mirodeniile de pe masă sau din dulap puteau să dea gust bun mâncărurilor (nu apreciam gustul mirodeniilor, ci al cărnii sau al legumelor)...

În această țară mirodeniile sunt necesare pentru menținerea poftei de mâncare, pentru că nimic nu are gust, pâinea este infectă și nu este bine coaptă, sosurile pentru salate sunt dulci, aromele sunt artificiale.

Eram prea obosită după acel accident, după călătorie și din cauza decalajului orar ca să-mi aplic o pedeapsă gustativă suplimentară: impresia pe care mi-o făcuse prima mea călătorie în Statele Unite, în urmă cu douăzeci de ani, era încă vie și-mi servea drept lecție. Pe atunci, decepțiile provocate de aparențe și de culori mă iritaseră atât de mult încât îmi pierdusem pofta de mâncare și mă întristaseră mai multe săptămâni. Așa că am rămas fermă pe poziția mea, ceea ce l-a făcut să mă considere o înapoiată, o persoană neșlefuită, refractară la progres. Mândră de disprețul său și foarte bătăioasă în fața unchiului Sam, îi replicam că Franța va rămâne întotdeauna țara cu cea mai bună bucătărie și cu cel mai bun gust culinar și că nu era cazul să mă hrănesc cu lucruri „gata preparate".

Henry și Jack

Îmi venea greu să mă integrez în ritmul de viață al acestor doi bărbați atât de ciudați! Făceau impresia că sunt în același timp doi vechi prieteni și doi vechi dușmani care se cunoșteau de când lumea!

Jack? un ștrengar parizian cu voce zeflemitoare, cu mintea vioaie, cu bună dispoziție și cu o uimitoare tinerețe pentru un om de peste șaizeci de ani. Preda franceza la universitate și la vârsta lui se pregătea să-și dea atestatul. M-a anunțat că nu sunt locuri de distracție în oraș, în afara unui club de dans unde m-a invitat! Am refuzat invitația din mii de motive.

Henry, cu vreo zece ani mai în vârstă decât Jack, bărbat distins, fost P.D.G*, își păstra silueta și se exprima cu o autoritate tăioasă despre orice subiect. Fusese foarte bogat, acum nu mai era și trăia din renta pe care i-o dădeau frații și sora sa.

---

* Președinte – Director General (n. red.)

Jack mi-a povestit viaţa lui. Henry era divorţat. Soţia îl părăsise, îşi pierduse fiica, ce se înecase căzând de pe iahtul unde se organizau petreceri fabuloase. Am aflat că a avut mari probleme cu familia, fiindcă se ocupase de Agpaoa. Mi-a devenit simpatic şi aşa a rămas, deşi el mă dispreţuia din cauza ideilor mele şi a fidelităţii mele faţă de amintirea lui Agpaoa.

El avusese ceva de împărţit cu Tony. Nimic mai normal, având în vedere originile şi civilizaţiile lor diferite! Cunoscând puterile psihice ale lui Agpaoa, era uşor să ghiceşti ce confruntări existaseră între bărbatul care avea puterea banilor şi „bărbatul care avea puterea" şi nimic mai mult.

Dar care erau adevăratele motive ale acestei agresivităţi care nu se şterseseră încă? Nu ştiam şi simţeam că este un câmp minat pe care nu trebuia să mă aventurez decât în vârful picioarelor, altfel aş fi putut declanşa o mare explozie.

Jack ştia care era originea problemelor sale familiale: văzând că risipeşte dolarii familiei ca să-l exploreze „ştiinţific" pe Agpaoa şi pe alţi câţiva, fraţii şi sora sa nu au mai avut încredere în el şi l-au obligat să demisioneze din postul de P.D.G, atunci când, ca fiu mai mare, preluase conducerea afacerilor în locul tatălui său. Am fost emoţionată de aceste întâmplări şi am hotărât să-l iert orice ar fi făcut în timpul şederii mele acolo.

Mai avea şi un fiu pe care l-am cunoscut atunci când a sosit ca o vijelie acasă pe motocicleta sa. Înalt, blond, cu ochii albaştri, fremătând de viaţă, venea să-şi vadă tatăl şi nu uita niciodată să-mi adreseze câteva cuvinte prieteneşti; mai târziu, când a sosit la Paris, a venit la mine acasă pentru un dejun în stil franţuzesc.

Întrunirea

Cum funcţiona „fundaţia"? Mi-a fost imposibil să nu-i spun lui Jack cum funcţiona în Franţa o fundaţie de cercetări şi că era necesar să aibă o cât de mică activitate. Răspunsurile erau vagi.

Orele şi zilele treceau fără cel mai mic semn de activitate al fundaţiei. Liniştea se instala. Nu m-am putut împiedica să-i spun lui Jack că participase la un abuz de încredere. Nici o vizită din partea vreunei personalităţi. Nici un ecou al vreunei activităţi în curs. Nimic.

Henry a avut totuşi amabilitatea să mă prezinte unor prieteni în timpul unui dejun oferit în prima duminică a sosirii mele, la clubul de golf al oraşului. Dejun remarcabil când, plină de mirare, l-am văzut pe Jack înfruptându-se la bufet ca un copil. Am tras deci concluzia că fusese ceva excepţional pregătit în onoarea mea. Aveam suficiente cunoştinţe de engleză ca să înţeleg că la masă nu se afla nici o persoană specializată în cercetarea ştiinţifică.

Îl luam în zeflemea pe Jack: erau întruniri? exista un program? Ce făcuse în problema vindecărilor în acest oraş şi în acest spital? Ce descoperiseră despre mecanismul materializărilor? Când va sosi Martin? Avea vreo veste de la el?

Toate întrebările mele păreau că-l pun într-o situaţie din ce în ce mai jenantă. Cu atât mai mult cu cât Martin îşi amâna mereu data sosirii. După o problemă cu paşaportul avea o problemă politică, era apoi foarte ocupat cu unele treburi care îl reţineau în Filipine, după aceea a fost victima unei deturnări de fonduri de către un văr în cursul ultimei sale călătorii în Statele Unite, probleme din cauza cărora nu se mai putea întoarce aici.

Exista undeva un mister şi era mai bine ca în timpul plimbărilor cu Henry să vorbesc vrute şi nevrute, despre războiul din 1939, despre simţul comercial al tatălui căruia avusese onoarea să-i urmeze la conducerea afacerilor decât să abordez misterul vindecătorilor.

Tatăl se lansase în comerţ cu o mică afacere şi fusese ajutat de mama sa. Se dezvoltase apoi bazându-se pe un principiu pe care îl aplica în toate satele pe care le cucerise. Construia întâi o băcănie, o biserică şi un spital. Oamenii se duceau la biserică* duminica, erau botezaţi, se căsătoreau. Dacă se îmbolnăveau se duceau la spital. Dacă le era foame, cumpărau de la băcănie.

De la prăvălii ajungi la supermagazine, de la sate la oraşe, de la oraşe aterizezi în capitala regiunii. Aici fondezi o universitate X, cu un monument X, o autostradă X, un deputat X. Da, Henry avea de ce să fie mândru de familia sa.

Într-o zi, Jack m-a anunţat triumfător că a doua zi, seara, va avea loc o întrunire şi că el va ţine o conferinţă despre lucrările mele. Or, el abia dacă citise cărţile mele, nu avea cunoştinţe medicale, nu ştia nimic despre fizica modernă şi de ce trebuia să ţină el conferinţa dacă eu eram prezentă? După nenumărate şi surprinzătoare reţineri am căzut de acord că îmi voi susţine singură ideile. Dacă se va pune vreo problemă de limbă el va traduce!

A sosit şi acea faimoasă seară! Vreo douăzeci de persoane erau adunate în salonul de la parter. Erau oare membrii fundaţiei? Mi-am început expunerea informându-i că sunt medic, că mă interesau aceleaşi probleme ca pe Henry şi datorită acestui fapt mă aflam în oraşul lor. Necunoscând profesia presupuşilor membri ai fundaţiei, am crezut că este necesar să trec repede în revistă activitatea mea ca medic, titlurile şi lucrările, condiţiile schimbărilor mele în diverse ramuri medicale şi am început să evoc cele şapte călătorii ale mele în Filipine, făcute cu scopul de a înţelege acţiunea terapeutică a acestor vindecători filipinezi. În calitatea mea de medic acupunctor şi ca fostă elevă a lui Paul Nogier (medic francez care a iniţiat o metodă de diagnostic şi de tratament prin puncţionări la nivelul pavilionului urechii), cercetările mele s-au axat pe modificările energiei bolnavilor provocate de Agpaoa, examinându-i înainte şi după tratament. Mi-am susţinut ideile cu proiecţiile schemelor existente în lucrările mele.

---

* Să nu credeţi că aceste biserici erau nişte catedrale; erau nişte simple lăcaşuri unde se adunau credincioşii.

Cercetările şi descoperirile mele erau rodul unui studiu comparativ al corpurilor vibratorii ale vindecătorilor şi ale bolnavilor înainte şi după tratament. Nu folosisem în nici o situaţie aparate, care nu erau de altfel suficient de „performante" ca să detecteze ceea ce poate să perceapă mâna unui medium.

În momentul în care am început să explic că nu era vorba despre „operaţii" aşa cum afirmau unele persoane, ci de o manipulare a energiei şi de materializarea energiei bolnave, şi, de acest lucru eram sigură, pentru că cei douăzeci de ani pe care îi petrecusem în sala de operaţii ca anestezist şi reanimator îmi permiteau să judec corect faptele, Henry, din colţul său din spatele sălii, a început să emită ricanând diverse zgomote. Neînţelegând ce bombănea, dar văzând privirile mirate ale asistenţei cum încremenesc, cum un zgomot confuz de voci se auzea din sală, am înţeles că Henry nu era de acord cu părerea mea şi îşi manifesta într-un mod grosolan dezacordul – comportament exagerat, complet indecent şi chiar neliniştitor atât faţă de persoanele prezente cât şi faţă de mine, invitata sa. Jack încercă să restabilească liniştea. Am încheiat foarte repede expunerea, amintind că noi eram făcuţi după modelul atomului descris de Niels Bohr şi că orice vindecător putea să acţioneze asupra straturilor de electroni care înconjoară corpul nostru fizic, straturi care se supun unei organizări foarte precise (fig.1).

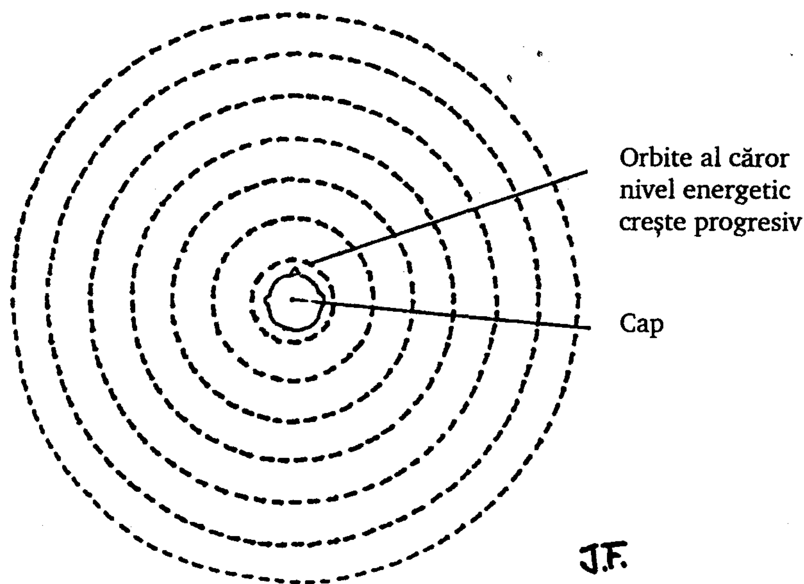

Fig. 1 „Omul-atom al lui Niels Bohr", vedere superioară

Henry nu credea ceea ce vedea. Pentru el, toate aceste lucruri care nu erau decât o materializare a substanței banale deveneau un ficat, un stomac, un rinichi pe care le scoteai din bolnav. Nu avea putere de abstractizare. Descrierile mele clinice, schemele stării vibratorii înainte și după tratament nu-l satisfăceau. Își clădise o parte a vieții pe speranța că va „demonstra“ teoria cu ajutorul instrumentelor științifice, astfel încât raționamentul și soluția pe care i le ofeream îl destabilizau cu brutalitate. Nu-și imaginase niciodată ce înseamnă feelingul vindecătorului și cu atât mai puțin ce ar putea el să devină în mâinile unui medic. În loc ca vorbele mele să-i aducă un plus de informație, ele îl scoteau din sărite. Eu nu aveam o metodă „științifică“ pentru că nu foloseam nici un aparat. Atitudinea sa era ca un fel de stavilă în fața propriilor sale eforturi, iar banii destinați cercetării harului lui Agpaoa fuseseră cheltuiți în zadar. Nu părea să admită nici teoria mea despre materializarea care se baza pe cunoștințe de fizică cuantică, lucru care mă mira pentru că avea cărți despre fizica modernă. Le citise oare?

Singurul punct asupra căruia ne înțelegeam era ameliorarea sau eventuala vindecare a pacienților.

Acest fost P.D.G-ist, provenit dintr-o familie influentă și bogată, bătea din picior în fața siguranței pe care o afișa o femeie singură, fără avere, și care își făcuse cercetările fără nici un ajutor, fără alt instrument decât mâinile ei... și bunăvoința lui Agpaoa.

Eram descumpănită de această atitudine potrivnică și grosolană, întrebându-mă chiar dacă era conștient de necuviința comportamentului său, el care era președintele întrunirii și al fundației. Se obișnuiește, într-adevăr, ca oratorul să fie lăsat să vorbească până la terminarea timpului ce i-a fost acordat, urmând apoi o discuție între asistență și conferențiar. Președintelui întrunirii i se permite să tragă concluziile și să-și expună părerea la sfârșitul ședinței. Organizase el vreodată o conferință?

Mi se întărea din ce în ce mai mult convingerea că fundația nu era decât o iluzie a minții mele.

Persoanele prezente, dezorientate, au plecat repede, fie aruncându-mi o privire jenată, fie mulțumindu-mi și felicitându-mă cu un aer trist.

După furtună

A doua zi, sculându-mă devreme ca să-mi respect programul, m-am întâlnit cu Jack și am discutat amândoi despre evenimentele din ajun, în timp ce luam micul dejun.

Provocându-l cu răutate, am aflat că nu existase niciodată vreun grup de cercetare. Henry era singurul cercetător al fundației și grupul de persoane prezente fusese rapid recrutat și invitat datorită relațiilor sale. Totul fusese o

înscenare care să justifice în ochii mei antetul scrisorilor şi să satisfacă cererile şi speranţele mele.

Henry, simţindu-se atotputernic pentru că el îi invitase, se lăsase în voia himerelor sale. Nervii îi cedaseră. Reacţia era demnă de caracterul său. Fără îndoială că în această dimineaţă îi era ruşine de comportamentul avut, afirma Jack.

M-am întrebat din nou dacă mai era necesar să continuu. Fundaţia era o vorbă goală. Aveam la mine suficienţi bani ca să-mi cumpăr un bilet de întoarcere (experienţa filipineză din momentul morţii tatălui meu mă transformase într-o femeie prevăzătoare) şi nimic nu mă împiedica să iau avionul chiar a doua zi.

Dar, pe la orele douăsprezece, Jack m-a anunţat că o persoană din grupul de ieri îmi va face o vizită chiar în acea după-amiază. Într-adevăr, m-am întâlnit, sub bolta de verdeaţă, cu o tânără femeie care mi-a spus că era perfect de acord cu afirmaţiile mele. Şi ea simţea vibraţiile pe care le descrisesem şi mă sfătuia să plec de la „fundaţie" ca să locuiesc la ea acasă, afirmând că mă aflam în pericol în acest loc... M-am simţit cuprinsă de nelinişte. Locuiam la un psihopat?

Să plec ar fi fost nepoliticos faţă de cel care mă invitase, jenant faţă de Gerda care îmi vorbise despre el, prea puţin curtenitor faţă de acest bărbat care, în definitiv, mă primise de bunăvoie şi cu generozitate. Dacă plecam însemna să-i declar război pe faţă, să nu-l mai întâlnesc pe Martin a cărui sosire se întrevedea şi să pierd ocazia de a consulta lucrările puse la dispoziţia mea.

Deşi eram mişcată de amabilitatea ei şi în pofida vibraţiilor agresive pe care le putea emite Henry, am refuzat invitaţia, spunându-mi, că, la nevoie, era foarte important pentru mine să am un loc unde să mă refugiez în caz de necesitate.

Scena din ziua precedentă îmi lămurea originea unor temeri şi a anxietăţii mele. Fără îndoială că puteam să atrag într-un mod mediumic starea de proastă dispoziţie a lui Henry, dată fiind susceptibilitatea provocată de propria mea stare de oboseală.

Astfel, invitată de reprezentantul uneia dintre cele mai celebre familii din oraş sub pretextul cercetărilor, iată-mă acum instalată sub această boltă de verdeaţă, între pitici din ipsos demni de grădiniţele de la marginea Parisului, înconjurată de jucării care se învârtesc în bătaia vântului, lângă o femeie care vrea să mă ferească de un pericol, real poate (căci în America nu se ştie niciodată!), având sentimentul că trăiesc, dincolo de viaţa mea, dincolo de drumul meu, o poveste de dincolo de timp. Poate că visam un crâmpei de viaţă

care nu-mi aparţinea sau poate că trăiam un vis... Această senzaţie stranie m-a pus pe gânduri. Întâmplarea îl avea în centru, ca o linie punctată, pe Agpaoa, dispărut astăzi. Dispăruse el oare cu adevărat din viaţa mea, din vieţile noastre, cea a lui Henry şi a mea? Orice fenomen care îl făcea să apară pe Agpaoa, prezent sau absent, nu fusese niciodată lipsit de importanţă; nu era oare prezent şi acum? Nu trecem printr-o încercare, o experienţă, nu era oare un episod care lipsea din povestea pe care altădată începuse s-o ţeasă pentru mine?

Fără să-i neg importanţa, mi se părea totuşi că m-am eliberat de el, ca şi de toţi ceilalţi care mă învăţaseră, ca să-mi urmez „drumul", felul „meu" de-a fi, cu propria mea concepţie despre lucruri. Mi se părea că eram mai curând rodul unor decenii de studiu şi de experienţe acumulate decât instrumentul lui Agpaoa. Dar dispăruse el oare din viaţa mea, plecând de pe acest pământ? Nu dăinuia el în mine decât sub forma unor amintiri pline de recunoştinţă şi de admiraţie? Sau îşi păstra încă puterea?

De ce această întoarcere în trecut, la punctul de plecare al vieţii lui Tony alături de Henry? Ce altceva aveam de făcut aici decât să mă întorc în 1965, când nu-l cunoşteam încă, să reînnod firul cu povestea lui? Cu acel fragment din viaţa sa care îmi lipsea?

Era mult mai bine să aştept urmarea evenimentelor înainte de a pleca din Statele Unite.

După două zile, Henry a venit la mine ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ţinea în mână anunţul publicitar al unui negustor de aparate electrice, televizoare, radiouri, grătare şi alte instrumente, anunţându-mă că era timpul să facem cumpărături avantajoase şi mă invită să-l însoţesc în oraş.

Am acceptat şi am observat că-i plăcea să cumpere. S-a prezentat negustorului. Simţeai cât de mândru este că face parte din familia X. Ne-am întors acasă cu un morman de obiecte. Prietenii care au venit după aceea în vizită au plecat cu cadouri pe care le cumpărase în acea zi. Da, avea un suflet bun.

Complicaţiile vamale şi greutatea bagajului m-au făcut să fiu prudentă, aşa că nu m-am lăsat sedusă decât de un aparat de radio portabil care îmi permitea să ascult, în condiţii foarte bune, marile concerte şi operele difuzate în fiecare săptămână de la New-York. Dar... ne-am certat din nou. „Operele sunt o muzică învechită, nu sunteţi deloc modernă". Apoi nu mi-a dat posibilitatea să închiriez casete cu muzică din opere ca să le ascult la casetofon!

Ca să mă pună la curent cu gusturile sale, ore întregi răsuna în casă muzică de jazz. Bietul meu cap, încă sensibil, nu mai putea suporta, bing şi bang răsunau în el ca şi în inima mea. Chiar dacă mă refugiam în grădină,îmi era imposibil să scap, aşa că mi-am astupat urechile cu vată în lipsa unor antifoane.

Totuşi relaţiile noastre au fost în continuare pline de o ipocrizie curtenitoare, cu singura condiţie de a nu vorbi nici despre Agpaoa, nici despre vindecătorii filipinezi şi cu atât mai puţin despre vibraţii sau muzica clasică. Viaţa şi-a reluat cursul lăsându-ne mai distanţi şi mai independenţi ca niciodată.

În timp ce ne făceam plimbările matinale, uneori rămânând cu câţiva paşi în urma sa, îi observam înălţimea, îmbrăcămintea întotdeauna elegantă, gesturile rigide şi încercam să-mi imaginez calitatea schimburilor umane care ar fi putut exista între el şi Agpaoa: Henry, închistat în convingerile sale definitive şi forma sa de putere, Agpaoa înzestrat cu *puterea* sa, ghicindu-l, pătrunzându-i până în fundul sufletului, ştiind totul despre el, trecut, prezent, viitor, şi continuându-şi drumul fără să clipească, senin, rapid, mobil, gata oricând să-i scape.

Ce făceam eu aici, prinsă ca într-o menghină între amintirea unuia şi prezenţa celuilalt? Aş fi putut să-mi aleg o călătorie odihnitoare, să fac o croazieră, sau chiar, pentru că era vreme frumoasă, să mă duc în căsuţa mea din insula Oléron. Dar mă aflam aici dintr-un motiv pe care trebuia să-l descopăr.

Curând mi-a venit ideea să caut numărul de telefon al unei prietene, doctor canadian, care conducea o clinică pentru îngrijirea varicelor într-unul din marile oraşe din Statele Unite*. Îi plăcea să locuiască la West-Palm Beach. Acolo va fi refugiul meu. Mai trebuia să aflu unde este prietena mea. Jack a început s-o caute.

Tot nopţile

Puternicele dureri dorsale din timpul nopţii, apărute ca urmare a accidentului, se transformaseră în momente suportabile de anchilozare. Dar, vai! au reapărut, printr-un fenomen de asociere, tulburările din timpul pericarditei: nu numai crizele nocturne de tahicardie de care suferisem, dar şi acele senzaţii despre care îmi pusesem atâtea întrebări cu câţiva ani în urmă. Era vorba despre mişcări de energie pe care eram capabilă să le vizualizez printr-un fenomen de clarviziune. De-a lungul coloanei mele vertebrale se desenau, se succedau fulgere în fomă de Z. Ele alternau cu cele în formă de S înfăşurându-se ca nişte şerpi, încrucişându-se sub formă de 8, amintind de forma caduceului. Linii verticale paralele încadrau uneori axa centrală a coloanei vertebrale.

Îmi sugerau deci mişcări energetice de ordin electric aparţinând acelei familii descrise de yoghini dar şi meridianele de acupunctură, mediana, Tou Mo

* Specialitate pe care a venit s-o studieze în Franţa, care pe atunci se afla înaintea Statelor Unite în acest domeniu.

şi prelungirile sale laterale, meridianele vezicii. Zigzagurile se sprijineau pe punctele acestui meridian?

Era vorba despre ascensiunea sau coborârea a ceea ce se cheamă Kundalini, a cărei definiţie exactă nu o cunoşteam încă? Era vorba despre perturbarea unui meridian chinezesc, Tou Mo, care trece prin mijlocul coloanei vertebrale sau al celui al vezicii care îl încadrează? Era vorba despre distrugerea sau despre refacerea schemei mele energetice? Pe scurt, sufeream şi iar sufeream, ştiind că această coloană vertebrală, afectată de atâtea traumatisme, avea motivele ei să se comporte astfel. Fericită că nu eram nici infirmă, nici cocoşată, trebuia să accept sesizarea tuturor acestor mişcări energetice, a tuturor vibraţiilor care ajungeau la simţurile mele.

Straniu mister al organizării omeneşti! Asistam, mirată, la acest vals al luminii, la această ţâşnire spre suprafaţă a formelor secrete ale fiinţei care dansau în spaţiu şi timp.

Se repetau şi acele tulburări pe care le avusesem în timpul pneumoniei cu pericardită din 1987: treziri anxioase cu senzaţie de vid, dublate de o balonare gastrică precedând o criză de tahicardie. Toate acestea, tratate la timp, nu se transformaseră în tahiaritmie.

Şocul accidentului fusese violent, urmat apoi de o călătorie cu avionul; era posibil ca corpul meu energetic (aura, cu ar spune unii) să se fi desprins, mai mult sau mai puţin, de corpul fizic iar acum începea să se refacă, să se reorganizeze.

Totuşi nopţile mele nu se ameliorau; o forţă aspiratoare făcând loc unui abis profund în centrul fiinţei mele mă deştepta. Aplicându-mi în acele momente metoda mea care ţinea de legile acupuncturii şi de auriculo-medicină, scăpam de ce era mai grav.

Dar, fără îndoială, un detaliu major de ordin energetic scăpa puterii mele de reorganizare.

În singurătatea fericită a după-amiezelor mele (se întâmpla uneori ca Henry să vină după pisica sa care îmi ţinea companie) aveam răgazul să reflectez şi să-mi imaginez diverse tactici terapeutice, care rămâneau, vai! inoperante.

Trăiam într-un fel o a doua convalescenţă a bolii din 1987, fiindcă recunoşteam fenomene care se produseseră deja. Încercând să văd partea bună a necazurilor mele, dorind să cred că trupul meu era un laborator ideal de experienţe, eu îl trăiam, îl simţeam şi îl intelectualizam în acelaşi timp.

În loc să-mi pierd speranţa, era de preferat să cred că această experienţă îmi era impusă ca să mă cunosc mai bine, înainte de a regăsi contururile exacte şi armonioase ale spiritului meu invizibil.

Înveţi astfel, în timpul convalescenţei, să nu ai încredere în schema pulsaţiilor vieţii şi în acţiunea valabilă altădată, pentru ca să nu intre în competiţie cu forţele fragile ale vindecării. Căci plimbările matinale cu Henry, mersul său vioi, necesitatea de a vorbi îmi arătau zilnic care erau limitele mele. Efortul exacerba realitatea printr-o linie invizibilă care unea nucleul dentar cu regiunea cardiacă. Această linie pleca de la obraz, mergea de-a lungul meridianului stomacului şi trecea prin faţa inimii ca să atingă un punct vezicular. Obosit, golit de energii din cauza mersului, meridianul tulburat anunţa o insuficienţă printr-o eructaţie pe care eu o voiam discretă. Această slabă durere care pleca din regiunea inimii şi ajungea până la obraz şi la *maxilar nu era altceva decât expresia „câmpului perturbator" rezidual al* agresiunii provocate maxilarului meu de către un medic prea intervenţionist.

Atunci când această manifestare se accentua, trebuia să găsesc un pretext oarecare ca să tac, un pretext ca să întrerup plimbarea. Descoperirea unui spaţiu verde, primii muguri, o floare care înflorea, o casă elegantă erau tot atâtea pretexte ca să mă opresc. Îmi aminteam atunci descrierea semnelor anginei pectorale învăţate la facultate, când ni se vorbea despre bolnavii care se opreau în faţa vitrinelor ca să le înceteze durerea.

Cunoştinţele mele de cardiologie îmi permiteau să recunosc această jenă dureroasă datorată anginei pectorale.

Cu o rezistenţă ieşită din comun până în 1987, neştiind niciodată ce înseamnă să-ţi menajezi inima, vocea, forţele, trebuia să-mi descopăr acum limitele. Îmbătrâneam sau eram bolnavă? Îmi puneam pentru prima dată această întrebare.

Fiind obligată să-i corectez greşelile de franceză, ca să-mi cruţ vocea şi puterile, îmi neglijam în acele momente îndatoririle şi-i lăsam lui Henry iluzia că vorbea fără greşeli gramaticale.

Nici Jack, nici Henry n-au bănuit vreo clipă starea mea de fragilitate.

Cina

Nu mai fusese niciodată o primăvară atât de timpurie, atât de frumoasă, atât de caldă în această regiune. După-amiezele petrecute în aer liber, sub bolta de verdeaţă, îmi permiteau să-mi recapăt puterile şi stabilitatea vertebrală. Zilele treceau, urmele accidentului se ştergeau, amintirea nefericitei întruniri se estompa, astfel încât în ziua în care Jack, fiind liber, mi-a propus să-l însoţesc la cumpărături, m-am hotărât să pregătesc pentru toţi trei o cină festivă.

Hoinăreala printr-un supermagazin din sudul Statelor Unite îl lasă pe un francez amator de pâine bună şi de produse savuroase de patiserie înmărmurit

de uimire. Toate acele pâini necoapte, necrescute, albicioase pe care le vedeam mă făceau să mă întreb: trebuia oare cumpărătorul să continue coacerea lor? Alergia mea faţă de acest mod de preparare a atins punctul culminant atunci când, sub denumirea de „pâine franţuzească“, forme imprecise de aluat aveau pretenţia că reproduc celebra baghetă. În privinţa prăjiturilor, era suficient să priveşti mormanele de creme artificiale pline de substanţe colorate, expuse într-un eşafodaj pretenţios, ca să preferi să posteşti în loc să mănânci aceste fantezii culinare. Îţi trece orice poftă dacă trebuie să iei un pachet oarecare cu alimente şi să citeşti analiza conţinutului. Poţi număra zece, cincisprezece, douăzeci de componente artificiale într-un produs, şi ajungi să cumperi ciocolată – fără ciocolată! Bun venit alergiilor! M-am hotărât să profit de această ocazie ca să instaurez un climat de destindere în casa noastră şi am optat pentru cumpărarea unor homari care înotau într-un bazin. Nu ştiam cu ce fuseseră hrăniţi, dar erau „adevăraţi“ şi vii.

Jack, un bun bucătar, s-a hotărât să-i fiarbă înăbuşit „à l'américaine“. Henry, la rândul său, nu a precupeţit nici un efort şi ne-a invitat în mica sufragerie cu plafonul şi pereţii teatral împodobiţi cu mătase. A scos preţioasele lui farfurii, tacâmurile de argint şi trei pahare din cristal de Boemia, amintiri ale unui trecut glorios. A destupat chiar o sticlă de vin bun, a pus un disc cu cântece franţuzeşti demodate, dar frumoase. O cină în sufragerie, nu în grabă, la bucătărie, şi arta culinară franţuzească ne-au făcut să redevenim prieteni buni pentru o seară.

Zilele treceau şi bucuria de a merge cu un pas mai vioi, de a urca un povârniş fără să mă mai tem, de a nu-mi mai număra cuvintele, toate acestea aveau pentru mine gustul unei victorii.

Însemna că scurgerea de energie se reducea încetul cu încetul. Vremea frumoasă care dura deşi sezonul ei trecuse mă făcea aproape fericită.

La sfârşitul unei cine, Jack m-a anunţat că a putut să obţină adresa şi numărul de telefon al prietenei mele care era medic şi care trebuia să se întoarcă în curând dintr-o călătorie în Canada. Moralul meu s-a îmbunătăţit.

Amintiri

Momentele lungi de singurătate mă stimulau să întorc pe toate părţile, în minte, motivele profunde ale prezenţei mele în acele locuri. Mă întorceam invariabil la cotitura hotărâtoare pe care o luase viaţa mea în ziua în care, trezindu-mă într-o dimineaţă, în 1976, am văzut proiectându-se ca pe un ecran mare figura unui necunoscut ale cărui trăsături, culori, expresii le-am recunoscut la cel care, în aceeaşi seară, proiecta, în cursul unei întruniri particulare, un film despre vindecători filipinezi.

Toate s-au înlănţuit apoi ca într-un fel de programare bine organizată şi am fost atrasă de şapte ori în Filipine la Antonio Agpaoa. Acolo am pătruns în universul altei gândiri, al altei civilizaţii.

Deşi eu credeam că scenariul acestei poveşti se terminase şi că experienţele mele cu Agpaoa luaseră sfârşit prin plecarea sa din lumea aceasta, iată că, şapte ani mai târziu, apariţia lui Henry pe traiectoria vieţii mele mă făcea să mă întorc în trecut. Era vorba chiar de o întoarcere la izvoare, pentru că Henry îl cunoscuse pe Agpaoa cu mult timp înaintea mea, ca şi cum m-aş fi aflat aici pentru a descoperi veriga care lipsea din lanţul întâmplărilor.

Fiindcă era imposibil să comunic cu acest american, puteam cel puţin să consult dosarele şi albumele sale cu fotografii. Astfel încât am început să repertoriez documentele referitoare la Agpaoa. Henry mi-a adus un text care scăpase privirilor mele. Abandonând lectura *Corpului electric*, am început să-l traduc.

Henry şi Tony

Aşa am aflat cum s-au întâlnit Tony Agpaoa şi Henry.

Henry, aflându-se într-o croazieră cu prietenii, a debarcat în Filipine unde a auzit vorbindu-se despre puterile extraordinare ale lui Agpaoa, care începea deja să intre în legenda locală. Henry, însoţit de câţiva prieteni, s-a întâlnit cu el*.

Nu este de mirare că Henry şi prietenii săi au simţit nevoia să analizeze aceste fenomene filipineze şi că el a încercat, ca toţi ceilalţi, o adâncă iritare, o invidie în faţa acestui om atât de simplu, care nu ştia să se raporteze decât la Dumnezeu şi la „Protectorul" său ca să tămăduiască.

Omul de afaceri, neînţelegând nimic din ceea ce se întâmpla, voia deci să obiectiveze fenomenul ca să-l cunoască mai bine şi, cine ştie? poate ca să dobândească această putere.

Exista în Japonia un centru spiritual la care aderase un fizician cu convingeri spirituale, Motoyama. Scumpa mea prietenă japoneză, Mamassa, căreia i-am dedicat câteva pagini în lucrările mele precedente, făcea parte din acest grup. Henry l-a invitat deci pe Motoyama să vină la Baguio cu aparatele sale, printre care un electroencefalograf, ca să-l testeze pe Agpaoa.

---

* În anexă se află o parte a interogatoriului la care a fost supus cu această ocazie Agpaoa, întrucât consider că este util să reproduc fragmentul care se referă la vindecător şi *putere*, fiind informaţii de mare importanţă. Şi cum marii vindecători riscă să dispară din cauza modernismului şi a agitaţiei care au pătruns în acele locuri liniştite, distrugând echilibrul dintre om şi natură, acest document iniţial este foarte important.

Acesta din urmă, conectat la aparat, a provocat o pană. În mod voit? Accidental? Nimeni nu știe. Întrucât era greu să aducă un tehnician care să repare aparatul, iar defecțiunile riscau să se înmulțească, Henry a hotărât că Agpaoa va merge în Japonia.

Îi expediază deci un bilet de avion Manilla-Tokyo, ordonându-i să vină acolo, fără să-i ceară părerea sau să încheie vreun acord în prealabil cu el despre condițiile călătoriei.

În ziua stabilită de el, Henry, însoțit de câțiva prieteni, se duce la aeroportul din Tokyo. Nerăbdători, așteaptă cu toții apariția straniului personaj, bucurându-se dinainte de efectul pe care „puterea" sa îl va produce asupra personalităților prezente și de interesul pe care îl vor înregistra în turneele lor.

Călătorii apar unul câte unul, ieșind din vamă. Delegația pândește apariția feței rotunde și joviale a lui Tony. Așteptarea se prelungește... până la sosirea ultimului călător. Sunt obligați să constate că Agpaoa nu se afla în avion. Henry se înfurie. Cum! omulețul acesta, țăranul acesta fără cultură, fără avere, n-a dat curs invitației sale? N-a acceptat onoarea care i se făcea? În fața acestui afront personal public spumegă de furie. Și mânia nu i-a trecut încă...

Deși dorea să facă plăcere oricui, Tony nu putea să sufere să fie deranjat, preferând să-și consacre timpul îngrijirii bolnavilor și familiei sale. În acel moment nu viza decât un lucru: să-și cumpere într-o zi o clădire superbă, lăsată în paragină, s-o renoveze ca să-și primească acolo bolnavii. Puțin îi păsa de dorințele lui Henry și ale prietenilor săi antropologi care veneau să-i tulbure visul.

Tony își amintea de această întâmplare, căci, în cursul șederilor mele acolo, observasem, fără să înțeleg motivul, că antropologii erau primiți cu răceală sau erau chiar alungați din anturajul nostru.

Analizând faptele, am constatat că-i fusese trimis doar un bilet Manilla-Tokyo, lăsându-l pe cel de Baguio-Manilla în sarcina sa. Nici soția, nici un alt membru al familiei nu fusese invitat să-l însoțească în această țară a cărei limbă nu o vorbea. Condițiile de cazare nu fuseseră menționate, nici numele hotelului unde trebuia să locuiască. Nu era prevăzută nici o despăgubire pentru timpul acordat acestor domni! Așa că Tony, indiferent față de preocupările lor, a rămas acasă păsându-i prea puțin de copleșitoarea lor curiozitate...

Sperând să-și satisfacă propria curiozitate, prietenii au încercat să-l calmeze pe Henry și l-au convins să organizeze o nouă călătorie în condițiile care i-ar fi convenit lui Tony. Așa a putut Motoyama să facă primele teste științifice pe vindecătorii filipinezi...

Uitase că psihologia şi comportamentul nu sunt identice într-un sat filipinez şi un oraş american şi că motivaţiile unuia diferă de motivaţiile celuilalt.

Cel mai greu lucru a fost întotdeauna acela de a face să se armonizeze două mentalităţi contrare. Am avut această experienţă şi cu unul şi cu celălalt. Comunicare superbă cu Tony, dincolo de cuvinte. Incompatibilitate totală cu Henry, în aşa măsură încât unele cuvinte ca putere, energie, vibraţii, Agpaoa, erau interzise în discuţiile noastre...

Aflasem în sfârşit de unde îi venea lui Henry această poftă de ceartă atunci când era vorba despre Agpaoa... şi care se răsfrângea puţin şi asupra mea.

Găsisem răspuns la una din întrebările mele.

Cele şapte forţe

Persistenţa tulburărilor nocturne mă invita să rezolv şi această ultimă problemă, adică să-mi continuu cercetările asupra mea, asupra corpului meu deteriorat care nu înceta să se manifeste într-un mod neplăcut în timpul nopţii.

Ce schimbări trebuia să aduc metodei mele de lucru ca să-mi asigure liniştea în timpul nopţii? Ce se întâmplase oare în cursul accidentului când parcă ceva se rupsese din mine ieşind în afara corpului meu?

Aveam un punct de referinţă: senzaţia că ceva fusese „smuls din mine“ în timpul accidentului din 1979; mă lovisem la cap de colţul parbrizului unei maşini care mă proiectase apoi mai departe provocându-mi câteva fracturi. Dar ceea ce mă marcase în mod deosebit era tocmai acea senzaţie că fusesem proiectată în afara corpului meu. Îmi amintesc de dorinţa pe care o avusesem atunci de „a reveni“ în corpul meu, de a mă contopi cu mine însămi, ca şi când aş fi fost formată din două entităţi. Şi, pentru aceasta, aveam nevoie, aşa mi se părea, de o fiinţă dragă, capabilă să mă reaşeze în mine însămi, înlănţuindu-mă, reunind cele două părţi.

Acum situaţia era diferită. Numai o parte din mine evada în afara mea în timpul somnului. Acest lucru se petrecea la nivelul plexului solar ce părea lipsit de conţinut, o spaimă profundă mă trezea, stomacul se dilata şi bătăile inimii se accelerau. În poziţia aşezat mă linişteam*. Exista deci o ruptură între corpul fizic şi cel energetic, ce se producea în poziţia culcat, în special în cursul orelor cu o energie foarte scăzută.

Îmi aplicam cu regularitate metoda mea obişnuită de tratament, stabilind legături cu cerul şi pământul, împletindu-mi din nou Invizibilul. Căci corpul nostru subtil este format din vibraţii de lumină, din cele şapte culori ale

* În homeopatie, acest semn poate să corespundă lui Kalium Muriaticum.

curcubeului, fire subţiri care se încrucişează între cer şi pământ, urmând ritmul anotimpurilor şi al mişcărilor planetare. Acest mod de a privi omul, de a înţelege un act medical, chiar dacă seamănă cu un manifest poetic, coincide totuşi cu realitatea corpului nostru vibrator. Şi lucrurile se aranjau... până în noaptea următoare.

Aşteptând să revin la o stare nocturnă mai confortabilă, aveam timp suficient să reflectez ore întregi în pat, în poziţia aşezat, singura poziţie posibilă, când entuziasmându-mă, când revoltându-mă, la situaţia în care mă pusese această călătorie. Aveam destul timp ca să-mi clarific etapa în care se aflau cercetările mele şi viziunea mea despre omul vibrator, viziune căreia îi lipsea deocamdată eficienţa.

Descartes a scris: „Ca să ajungi la adevăr, trebuie, o dată în viaţă, să te descătuşezi de toate părerile dobândite şi să clădeşti din nou şi de la bază toate sistemele cunoştinţelor".

Ţinând cont de recidivele nocturne ale acestor stări de nelinişte, exista, indiscutabil, ceva în concepţia mea despre corpul invizibil ce trebuia reexaminat. Şi totuşi, această metodă care dăduse rezultate bune în multe cazuri era, în situaţia mea, ineficientă. Îmi lipsea o forţă pe care nu puteam s-o captez singură, pentru că numai prin corectarea energiilor de bază nu puteam să-mi înving izbucnirile de spaimă care urcau din pântece, din stomac, din inimă, asaltându-mă atât de puternic încât mă trezeau din somn de mai multe ori în fiecare noapte.

Crizele de tahicardie nu erau dramatice, dar mă neliniştеau pentru că există întotdeauna riscul unei evoluţii spre tahiaritmie. Până în prezent, fiind bine controlate, ele debutau printr-un coşmar care merită calificativul de „leonian" şi care mă deştepta avertizându-mă asupra unei crize iminente: în visul meu, un leu furios îşi făcea brusc apariţia, năpustindu-se asupra mea. O energie crescândă, o forţă, paradoxală în acel moment, mă învăluia. Poate că ea se datora unei creşteri a tensiunii arteriale secundare unei scăderi iniţiale. Când erau mai mulţi lei, criza era gravă. Putea să fie şi un tigru, dar semnificaţia nu se schimba. Când leul îmi apărea în vis, mă trezeam, imaginea avertizându-mă de ceea ce se va întâmpla. Mă ridicam imediat în poziţia aşezat, îmi luam acele de acupunctură care erau întotdeauna pregătite şi îmi aplicam tratamentul.

Atunci când ştii că inima este reprezentată în astrologie de Soare, că Soarele este planeta dominantă în Leu, rămâi uimit de modul în care funcţionează lumea simbolurilor.

Repetarea crizelor de tahicardie mă învăţase cum să le controlez singură, imediat, pentru că medicamentele prescrise de confraţii mei cardiologi nu făcuseră altceva decât să-mi slăbească puterile, această stare provocându-mi o

scădere a energiei şi o diminuare a forţei inimii*. Am învăţat astfel să rămân calmă în ciuda spaimei şi a tremurului care mă cuprindeau. O parte din mine avea atunci grijă de cealaltă parte, făcând o corectare a energiilor**.

Dacă în 1987 şi 1988 trebuia să-mi fac în mod sistematic un examen rapid ca să ştiu ce tratament să aplic, astăzi îmi era uşor să-mi introduc acele în locurile recunoscute ca fiind reactive. Cel mai adesea avertismentul leonian şi tratamentul rapid mă salvau. Mai târziu, când crizele se vor transforma într-o simplă criză de aerofagie încheiată cu câteva râgâieli, leul va deveni prietenos şi va veni să mănânce din mâna mea. În aşteptarea acestei faze, deşi procedam la o corectare înainte de a adormi, nu reuşeam cu adevărat să-mi fac nopţile mai plăcute.

Deocamdată, la eşecul relativ suferit de capacitatea mea de autoterapie se adăugau spaima de singurătate, riscul de a mă afla într-o ţară străină, eventualitatea de a fi îngrijită într-un spital american cu ajutorul unor procedee incompatibile cu sensibilitatea mea. Astfel încât era necesar să-mi revin, să inventez o altă metodă de tratament.

În chirurgie, meseria de anestezist şi de reanimator comportă mari riscuri, dar în special în chirurgia cardiacă am învăţat să fiu stăpână pe gândurile şi pe gesturile mele în cele mai grele situaţii. Formula era: „Cu cât lucrurile merg mai prost, cu atât mai mult trebuie să fii calmă". Această stăpânire de sine care le-a folosit altora trebuia să mă ajute şi pe mine.

Era cazul acum să-mi folosesc imaginaţia şi să întrebuinţez metoda experimentală ca să găsesc nu numai cauza necazurilor mele actuale ci şi metoda de a le evita.

Pe scurt, o dată în plus, singura soluţie era să reflectez asupra celui mai bun mod de a mă trata.

Lucrurile se petreceau ca şi cum poziţia verticală, lumina puternică a zilei şi conştiinţa activă erau capabile să mă menţină într-o stare corectă, în timp ce întunericul, poziţia culcat şi lipsa conştiinţei din timpul somnului favorizau apariţia spaimei şi a tahicardiei. De asemenea, pentru că observasem de nenumărate ori la pacienţi schimbările care se produceau în Corpul Energetic în funcţie de poziţia adoptată, atunci când starea de nelinişte se instala în cursul nopţii, mă ridicam repede în poziţie verticală şi aprindeam lumina.

Am avut ideea de a mă examina în poziţia mea defavorabilă, adică în poziţie alungită. Datorită împrejurărilor, acum aveam destul timp la dispoziţie

---

* Cu execepţia unei crize tratate pe cale intravenoasă, sub supraveghere, în sala de reanimare. Altă criză a fost stopată înainte de aplicarea tratamentului.

** Am descoperit mai târziu că nu era de vină muşchiul cardiac, ci meridianul stomacului, agresat de tratamentul dentar anterior şi care îmi provoca tulburări neurovegetative, care, la rândul lor, antrenau tulburări de ritm. Din această cauză tratamentele care vizau inima erau ineficiente.

și neavând nimic altceva mai bun de făcut decât să-mi port de grijă, am devenit propriul subiect al experiențelor mele.

Victorie! Tratamentul preventiv pe care-l făceam seara, nu numai așezată pe marginea patului, ci și în poziție orizontală, a făcut să scadă considerabil numărul și gravitatea crizelor. Admițând faptul că lucrurile nu se puteau ameliora într-o singură noapte, am avut răbdare și am început să sper că situația se va îmbunătăți cu trecerea timpului, pentru că obținusem deja o victorie. Aveam acum dovada clară că acest gen de „cercetare“ numită clinică, ce în ochii unor cercetători ar putea să pară nedemnă, mă conducea spre unele constatări valabile și verificabile.

Radionica și reacția electronică a lui Abrams

Ușoara ameliorare obținută prin tratamentul în poziție culcată, în decubit dorsal, cum se spune în limbaj medical, ușurându-mi în mare măsură nopțile, imaginația mea se avânta, de acum înainte, să descopere originea perturbațiilor reziduale. Mi-am amintit de un curs de radionică la care asistasem, atunci când, incapabilă fiind de a-i trata pe alții, dar capabilă să gândesc, m-am folosit de acest răgaz, ca să particip la diverse conferințe. M-am familiarizat astfel cu radionica, cunoscută pe atunci numai pe plan teoretic. Trebuie să fac acum o paranteză și să-l trimit pe cititorul neinițiat la anexă: „Reacția electronică a lui Abrams“, pentru ca să poată, dacă dorește acest lucru, să înțeleagă mai bine principiul folosit în paginile următoare.

Studiind radionica, m-am hotărât să cumpăr un mic aparat numit „Pegotty“, ca „să cânt“ la acest fenomen vibrator. Îmi plăcea aparatul pentru că îmi amintea de buna servitoare a lui David Copperfield care se numea Pegotty.

Luasem cu mine acest mic instrument folosit în radionica elementară, ca să i-l fac cadou lui Henry. Instrumentul este format dintr-o placă al cărei câmp electromagnetic este stabilizat, pe care se află dispuse în mod regulat niște găuri în care sunt inserate „ploturile“. Terapeutul dispune ploturile după o schemă stabilită în funcție de boală. Vibrațiile bolnavului sunt reprezentate aici, pe aparat, de o șuviță de păr așezată în echilibru pe un suport mobil capabil să se orienteze.

Șuvița de păr va fi influențată de curenții vibratori care iau naștere între ploturi. Ei sunt induși de poziția ploturilor și de energia transmisă de terapeutul însuși. Rezultă de aici un câmp vibrator capabil să fie proiectat mental asupra bolnavului.

În ce situații se recomandă folosirea sa preferențială? În tratarea la distanță a problemelor articulare, osoase și vertebrale în special.

Am luat cu mine acest aparat ca să i-l ofer lui Henry și amândoi am fi putut discuta, dacă ar fi fost cooperant, despre misterele de ordin vibrator. Atitudinea sa ostilă față de teoriile mele „neștiințifice“, aversiunea sa față de vibrații

şi faţă de orice lucru care nu ar fi fost un instrument elaborat m-au împiedicat să-i ofer acest cadou care rămăsese până atunci în geamantanul meu.

Fiindcă mai aveam încă acest instrument şi pentru că mă ajuta să-mi folosesc imaginaţia ca să mă tratez, m-am hotărât să mă ajut singură, astfel încât am pregătit aparatul cu intenţia terapeutică de a-mi trata coloana vertebrală, aşezând şuviţa de păr care se presupune că serveşte drept intermediar între mine şi el.

Şi am aşteptat. Ce fenomen se va petrece între mine şi Pegotty?

Cu toate că-l aveam pe Pegotty, spaimele nocturne deja atenuate, punctate de mici crize de tahicardie, continuau să mă hărţuiască. Îmi lipsea fără îndoială acea energie capabilă să provoace corectarea admisă de câmpul vibrator ce trebuia transmis.

Clipa minunată

Într-o seară, fiind foarte inspirată, am avut ideea „să pipăi" invizibilul care mă înconjura, ca să simt în ce fel curentul vibrator care se presupune că emană din micul instrument putea să mă atingă şi ce corectare ar fi trebuit să-i aduc ca să-l fac să devină eficient.

O formă vibratorie deosebită şi-a făcut simţită prezenţa! La început în mod vag, sub forma unor fragmente de energie apropiate unele de altele, care ar fi putut să semene cu straturile de alergie, aşa cum le-am descris în altă carte*, dar totuşi diferite, căci, plecând de la frunte şi din vârful craniului, ele se repartizau de-a lungul liniei mediane a corpului. Această repartizare nu putea să însemne decât un lucru: chakrele!

Am înţeles atunci semnificaţia acelor stranii senzaţii vizuale luminoase pe care le avusesem în timpul nopţii şi despre care îmi pusesem atâtea întrebări. Îmi vizualizasem chakrele şi curenţii care tranzitează prin coloana vertebrală până în partea inferioară numită kundalini.

Chiar de la primii mici paşi spre ne-raţional, îmi pusesem întrebări despre realitatea acestor chakre, despre forma lor, despre fiziologia şi patologia lor. În sfârşit le aveam aici, la îndemână, şi ştiam care este boala mea: sufeream de o boală a chakrelor! De acum înainte trebuia să le studiez patologia şi terapeutica pe mine însămi. Am descoperit atunci avantajul accidentului şi motivul prezenţei mele aici: ele mă îndreptau spre studierea chakrelor, lucru pe care îl neglijasem până atunci, considerând că orice s-ar scrie despre ele nu mi-ar fi de folos.

Chakrele, prima întâlnire

Da, acasă la Agpaoa auzisem vorbindu-se despre deschidere celui de-Al Treilea Ochi şi despre chakre, dar acestea nu erau informaţii pe care să le folosesc în terapeutică.

---

* *Medicina Corpului Energetic*

Maestrul meu preferat în esoterism, Michaël Aïvanhov, le evocase deja. În cărţile sale de o claritate şi de un excepţional bun simţ, el a ştiut să redea în cuvinte simple esenţialul din tot ceea ce se cunoştea în acest domeniu. Dar aplicarea terapeutică mă lăsase indiferentă.

Participasem chiar şi la o şedinţă ţinută de sora unui vindecător filipinez, Virgilio Gutierrez, care nu m-a lămurit mai mult decât ştiam în privinţa fiziopatologiei lor.

Nici alte şedinţe nu mi s-au părut mai atrăgătoare. Ameliorările atribuite tratamentului uneia sau mai multor chakre mi s-au părut a fi mai curând rodul unei întâmplări şi al unei confuzii de genuri, decât al cunoaşterii şi dominării lor de către terapeut.

Nu era suficient să mi se spună că chakrele se găsesc pornind de la baza coloanei până în vârful capului şi invers, nici numele lor, chakra rădăcină, chakra sacră, solară, cardiacă, chakra gâtului sau frontală, nu puteau să mă convingă. Mi se întâmpla să evoc în gând eventualul lor ecou asupra urechii, dar continuam să fiu circumspectă în privinţa utilităţii lor.

Dacă literatura de specialitate le atribuia un anumit număr de petale, de culori, de funcţii, nimeni nu putea să-mi explice clar cum ar putea să intervină o chakră în ameliorarea sănătăţii, aşa că le neglijasem complet.

Existau şi cărţi referitoare la tratamentul chakrelor cu ajutorul cristalelor. Cei care le foloseau păreau fericiţi, vindeau cursuri şi cărţi. Dar modul lor vag, difuz, de a trata aceste lucruri nu mă satisfăcea.

Care este diferenţa dintre o chakră obişnuită şi o chakră deschisă?, o chakră sănătoasă şi alta bolnavă? Cum să tratezi o chakră bolnavă?

Toate aceste lucruri nu erau relatate în mod explicit.

De la începutul cercetărilor mele (1970), tot ceea ce folosisem a fost studiat, analizat, verificat, dovedindu-şi calităţile înainte de a pătrunde în universul meu personal... Până în prezent, chiar dacă în acest univers erau şi unele necunoscute, el funcţiona cu o remarcabilă constanţă şi cu o suficientă dificultate ca să mă satisfacă.

Acum mă aflam în prezenţa unui parametru pe care trebuia să-l studiez pe mine însămi. Henry, invitaţia sa şi accidentul de maşină constituiau factorul declanşator al acestei descoperiri. Singurătatea mea şi locul unde mă aflam erau condiţiile ideale pentru a face experienţe.

Motoyama, la îndemnul lui Henry, încercase să studieze secretele energiei şi toate aceste informaţii, clasate, se aflau în biroul lui Henry*; era bine să le consult înainte de a le descoperi în felul meu.

* Unele rezultate au fost deja relatate în *Medic de Trei Corpuri*. L-am întâlnit mai târziu pe Motoyama şi am căzut amândoi de acord în legătură cu efectele terapeutice ale acestor vindecări asupra corpului energetic, cu limitele prezentate în lucrările precedente.

Cercetările lui Motoyama

Aparatele sale sunt instalate într-o încăpere protejată de orice contaminare electrostatică şi acoperită pe întreaga suprafaţă cu plăci fine din aluminiu pentru ca potenţialul electric al camerei să fie uniform şi practic nul.

Hiroshi Motoyama a avut privilegiul să-i cunoască pe marii vindecători filipinezi pe care i-am cunoscut şi eu: Tony Agpaoa, Virgilio Guttierrez, Blanche, Terté, Mercado şi alţii, să-i observe în timp ce lucrau şi să-i primească în laboratorul său.

Hiroshi Motoyama vorbeşte în special de vindecătoarea Blanche din Manilla, capabilă să facă o incizie cu ajutorul unui deget situat la 30 sau 40 centimetri de bolnav. Eu am văzut-o cum procedează şi mi-am exprimat uimirea în cartea *Medic de Trei Corpuri*.

În 1990, fiind invitată la Londra la un congres unde se dezbăteau aceste probleme, am văzut din nou un vindecător filipinez folosind aceeaşi tehnică. În acea după-amiază a făcut vreo cincizeci de incizii de acest fel. A doua zi, la micul dejun, stând amândoi la aceeaşi masă am putut să constat starea lui de epuizare...

Motoyama numeşte munca lor *psychic operation*; el afirmă că cei mai mulţi vindecători sunt autentici, cu toate că sunt greu de verificat din punctul de vedere al occidentalilor. El adaugă că energia psihică folosită în cursul acestor performanţe este foarte diferită de energia fizică folosită în cursul operaţiilor chirurgicale occidentale.

El îi testează pe vindecători plecând de la studierea punctelor de acupunctură şi a chakrelor. Motoyama şi cu mine am început deci cu studierea energiei înainte de a confirma realitatea fenomenului*. După ce a făcut analiza sângelui şi a ţesuturilor materializate de vindecător, el confirmă că ţesuturile prelevate şi examinate aparţin cu adevărat pacienţilor care au fost operaţi, dar adaugă că mecanismul nu este complet clarificat şi că este greu să-l cunoşti folosind metodele actuale.

Ca să-i studieze pe vindecători, Motoyama foloseşte două încăperi izolate, protejate de energiile fizice exterioare. În una din încăperi, el plasează agentul care posedă puterea şi în cealaltă pe cel care priveşte şi care se mai numeşte şi receptor.

Pe acesta din urmă el îl conectează la diferite aparate: electrocardiograf, electroencefalograf, pletismograf, pentru măsurarea diferitelor funcţii; foloseşte şi un GSR, aparat care măsoară rezistenţa pielii.

---

* Explic, în *Medic de Trei Corpuri*, modul în care am testat energia înainte şi după tratament.

Nici agentului şi nici primitorului (vindecător şi receptor) nu li se spune ce se aşteaptă de la ei. După un timp destinat studiului funcţionării lor în stare de repaus, i se cere vindecătorului să-şi transmită puterea către receptor. Acum apar modificări ale înregistrărilor făcute de pletismograf, modificări ale înregistrărilor respiratorii şi ale celor făcute de GSR.

Iată experienţa decrisă de Motoyama şi realizată între Agpaoa şi mama lui Motoyama.

Chiar înainte de începutul concentrării, sunt înregistrate sub forma unor curbe respiraţia, rezistenţa pielii, atât la mama lui Motoyama cât şi la Agpaoa. Înregistrarea este continuată şi în timpul concentrării. Se observă atunci un anumit număr de modificări şi la curbele care aparţin lui Agpaoa, ceea ce este normal, şi la curbele care aparţin mamei, lucru mult mai surprinzător, pentru că ea, fiind izolată în altă încăpere, nu ştie ce se petrece în camera în care se află Agpaoa.

Când şedinţa de concentrare se termină, toate fenomenele se inversează, revenind la nivelul anterior. Din această experienţă, Motoyama a tras concluzia că energia psihică, dezvoltată de Agpaoa care a acţionat asupra mamei (energie PSI sau PK) nu este de origine fizică.

Energia mentală este deci capabilă să acţioneze asupra constantelor respiratorii şi asupra conductivităţii pielii unei alte persoane.

Chakrele în concepţia lui Motoyama

Subiectul studiat este aşezat şi în faţa lui se plasează un electrod rotund din cupru, iar în faţa chakrei alese o celulă fotoelectrică la distanţă de 12-20 centimetri. Sunt controlate semnalele electrice sau optice emise de subiect care sunt amplificate şi înregistrate. Rezultatele obţinute permit clasificarea indivizilor testaţi în trei grupe, în funcţie de importanţa activităţii lor.

Studiile comparate ale rezultatelor şi manifestărilor clinice demonstrează existenţa unei relaţii între chakre şi funcţiile organice în regiunea observată. Motoyama confirmă cu ajutorul acestui aparat emiterea unei energii nu numai de la chakre dar şi de la punctele de acupunctură, mai precis din punctele din care încep şi se termină meridianele.

Cu ajutorul unui aparat AMI, el a putut să măsoare meridianele şi corespondenţa lor cu organele interne.

Toate aceste aparate permit o abordare „înregistrată", dar ele nu aduc nici o informaţie în plus faţă de ceea ce ne spune tradiţia*.

---

* Pentru raţionaliştii care ar dori să citească comunicările lui Motoyama, aceasta ar putea fi o abordare cifrată a realităţii energiei.

Această energie PSI emană, după Motoyama, din chakre şi din meridianele de acupunctură. Pentru el, chakrele sunt centrii unui sistem de energie subtilă care în yoga se numeşte „Linga Sharira“, sau corp subtil, sau corp bioplasmatic.

Yoghinii posedă tehnica „trezirii“ chakrelor după ani îndelungaţi de concentrare, când primesc, după cum se afirmă, prana venită din univers. Această prana este convertită într-o energie pe care centrii din canalul medular o primesc, o înmagazinează şi apoi o distribuie în tot corpul prin meridiane. Cu cât o chakră este mai „deschisă“, cu atât mai mult acea persoană îşi poate controla receptarea şi expulzarea energiei sale prin concentrare mentală, modificându-şi câmpul electromagnetic în funcţie de frecvenţe şi potenţiale*. Schiţele lui Motoyama indică prezenţa a şapte chakre. Cinci chakre se pare că pornesc din coloana vertebrală, două din cap. Desenele făcute le prezintă sub forma unor cornete cu o deschidere spre exteriorul capului. Acumulam deci informaţiile pe care le găsisem în documentele „fundaţiei“, informaţii care, datorită lui Motoyama, ieşeau la lumină din adâncurile în care se aflaseră până atunci.

Dar care este diferenţa dintre o chakră obişnuită şi o chakră „trezită“?, o chakră sănătoasă şi alta bolnavă? Cum să vindeci o chakră bolnavă? Aceasta era problema care se punea.

Chakrele mele

Notiţele lui Motoyama indicau prezenţa a şapte chakre. Cinci dintre ele porneau din coloana vertebrală, două din cap.

Desenele le arătau ca având forma unor cornete care se deschideau spre exteriorul corpului.

Din acea zi nu am mai ştiut cum trece vremea, încercând zi şi noapte să descopăr aceste chakre pe care le-am găsit aproximativ în locurile în care le situase Motoyama. Dar, lucru ciudat, uneori, în special în timpul crizelor nocturne, mi se întâmpla să nu le mai găsesc. Le tulbura oare prezenţa lui Pegotty? M-am străduit din răsputeri să descopăr relaţiile dintre vibraţiile pe care le emitea Pegotty şi chakrele mele, îndepărtând la maximum mâna cu care îmi palpam corpul.

Nu este cazul să vă spun acum cât timp m-am jucat astfel! Nu este cazul să descriu aici, cum, punct cu punct, segment cu segment, încercam să regăsesc acele roţi, acele petale de lotus care se presupune că s-ar deschide pe sexul meu, pe pântecul meu, pe plexul meu solar, pe inima mea, pe gâtul meu, pe fruntea şi pe capul meu, nici să descriu miile de procedee pe care le-am inventat ca să număr acele petale. Degeaba!

---

* Observaţii descrise în *Medic de Trei Corpuri*

Pegotty nu avea nici o vină în această privință, dimpotrivă, cu ajutorul acestui aparat am reușit să descopăr realitatea și anatomia chakrelor, pe care mai târziu voi putea să le ating cu degetele mele care vor urmări pas cu pas traseul energiei!

Spiralele

Examinând mereu curenții energetici am avut dovada că chakrele nu aveau forma unor roți, ci a unor spirale! Spirale care plecau din corpul meu, continuându-se dincolo de el, în invizibil!

Dar cel mai extraordinar lucru a fost atunci când am constatat că spirala se oprea net din mersul ei progresiv când ajungea pe prima orbită a atomului lui Niels Bohr... și acolo, își inversa sensul de rotație ca să întâlnească al doilea strat al atomului răsucindu-se în sens contrar și așa mai departe (fig. 2)

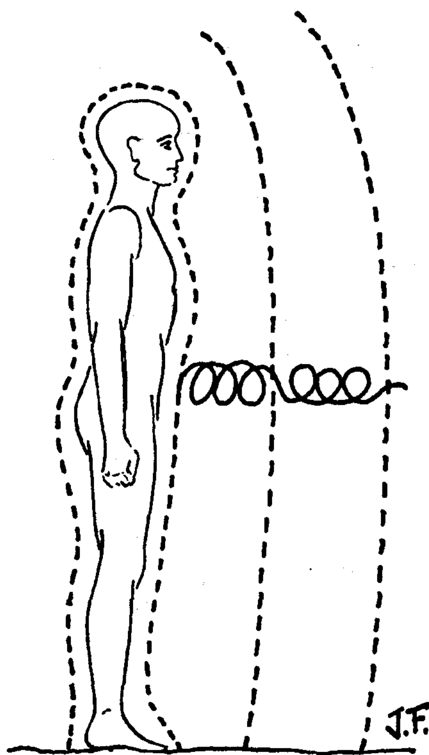

Fig. 2 *Chakrele sunt niște spirale care se rotesc într-un sens, apoi în celălalt, sprijinindu-se pe una din orbitele atomului. Aici este reprezentată o singură chakră.*

Da, descoperisem un curent de energie despre care nu mai auzisem vorbindu-se niciodată! Şi care, în plus, se potrivea perfect cu teoria mea despre omul-atom! În singurătatea mea am strigat: victorie!

Îmi rămânea acum să descopăr, dintr-un punct de vedere egoist, cauza tulburărilor mele nocturne. Pentru prima oară am adormit cu dorinţa ca acele tulburări să reapară ca să le pot analiza mai bine şi să găsesc cheia patologiei chakrelor.

Perturbaţia a apărut la ora obişnuită: miezul nopţii. Şi atunci am început să explorez sistematic curenţii vibratori: era vorba despre chakra din plexul solar care nu se mai insera în corpul fizic, rămânând la distanţă, pe al treilea strat al atomului lui Niels Bohr! Din această cauză aveam acea senzaţie de gol, de aspiraţie! (fig. 3)

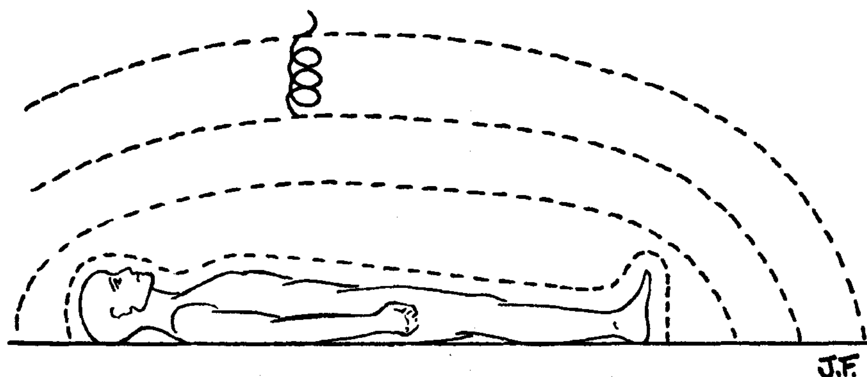

Fig. 3 În poziţie culcată, chakra mea din plexul solar este plasată pe a treia orbită.

Iar chakra inimii, în loc să-şi efectueze rotaţia de la dreapta la stânga, aşa cum se întâmpla la celelalte chakre, făcea această rotaţie în sens invers, de la stânga la dreapta, şi se ataşa de corpul meu fizic! Aceasta însemna că lucrurile se petreceau ca şi cum diferitele orbite se hrăneau cu energie din inima mea, în loc să-i aducă ele energia necesară! De aici provenea efortul inimii care, ca să „dea“, începea să bată mai puternic, ca în timpul unei curse de viteză. (fig. 4)

Şi am crezut că am înţeles totul, în fine, aproape totul!

A doua zi fiind duminică, i-am propus lui Jack să-i arăt metoda mea de tratament, dar cu gândul ascuns de a verifica starea chakrelor la un om pe care îl consideram sănătos. Cele şapte chakre erau acolo, la locul cunoscut, rotindu-se

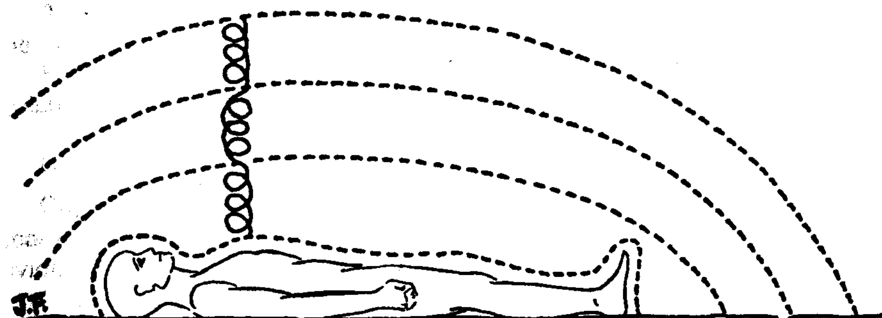

Fig. 4 Chakra inimii atașându-se de corpul fizic și rotindu-se în sens invers.

în sensul adecvat. Cum îmi fusese imposibil să-mi verific propriul spate și cum al lui era acolo, la îndemâna mea, am putut să constat că schema lui Motoyama era incompletă, pentru că el nu plasase nici o chakră acolo. Spiralele se înlănțuiau și la spate chiar în dreptul celor din partea anterioară a corpului (fig. 5)

Am putut astfel să constat, după ce l-am examinat pe acest om sănătos, că chakrele sunt niște spirale care fac legătura între corpul fizic și orbitele succesive ale atomului lui Niels Bohr, prin intermediul spiralelor care se rotesc succesiv într-un sens, apoi în celălalt.

Aceste spirale transportă, după părerea mea, în mod succesiv, un curent pozitiv apoi un curent negativ, curenți energetici care sunt când yin, când yang, adică mergând de la Pământ la Cer și de la Cer la Pământ, permițând ascensiunea sau coborârea energiilor și a informațiilor...

Știind acum cum stau lucrurile, nu îmi mai rămânea altceva de făcut decât să-mi verific preventiv chakrele când se lăsa seara și apoi, înainte de a adormi, să le sporesc rezistența.

Chakrele nu s-au supus imediat ordinelor mele precise, continuând să-mi scape.

Mi-a venit atunci ideea să le fixez, să le atrag într-o cursă, să le constrâng să îmi se supună, fixându-le punctele de legătură pe corpul meu cu ajutorul unei sfere mici, din aur sau argint, după necesități, lipindu-le sub un leucoplast plasat la presupusul lor punct de contact.

S-a stabilit un compromis și drept urmare starea mea s-a transformat. Dacă nu erau complet îmblânzite, cel puțin le țineam în frâu!

A trebuit să controlez experimental efectele îmblânzirii lor progresive și, prin observații directe, pe viu, să stabilesc fiziologia și fiziopatologia acestor chakre.

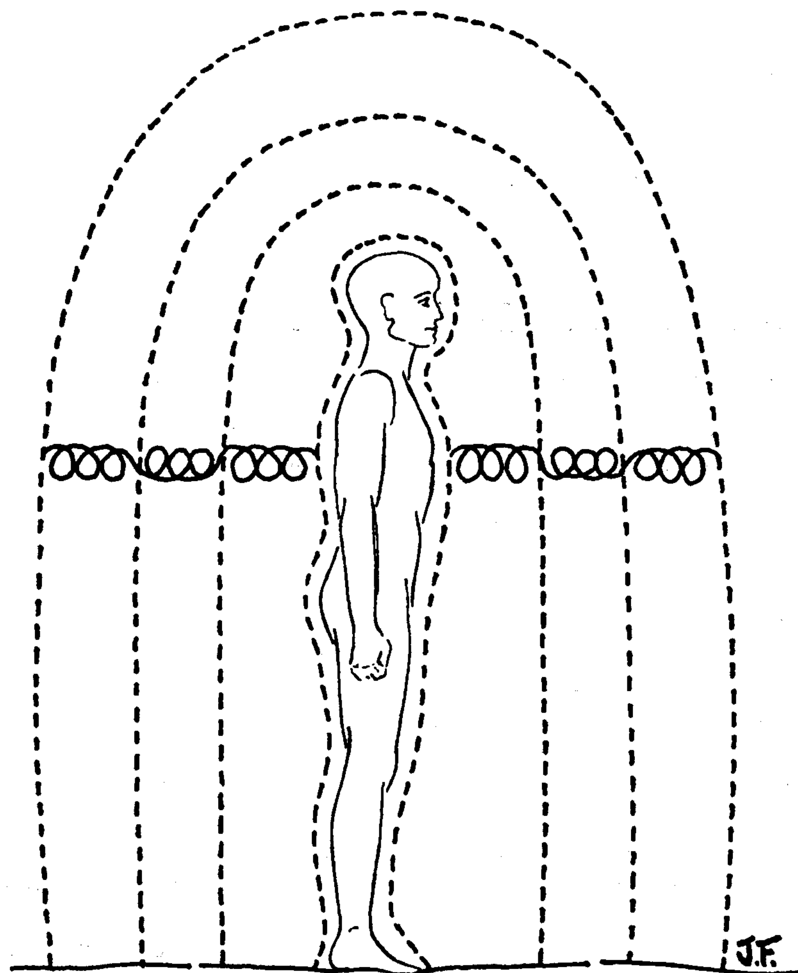

***Fig. 5** Prelungirea spiralelor din partea anterioară a corpului spre partea posterioară. Este reprezentată o singură chakră.*

Aici, în Statele Unite, îmi era imposibil să examinez şi alte persoane care prezentau diferite tulburări. Era mult mai prudent să refuz să tratez pe altcineva, invocând simplul motiv că eu însămi nu eram complet sănătoasă. Era mult mai bine să nu încalc legile americane. A trebuit să-i explic toate aceste lucruri lui Jack, care era foarte fericit de invenţia mea şi care dorea să-i îngrijesc prietenii.

Aşteptam cu nerăbdare să mă întorc în Franţa ca să-mi verific ultimele descoperiri.

Fiind ocupată cu aceste cercetări, timpul a trecut şi a venit ziua în care prietena mea, întoarsă în sfârşit din Canada, m-a chemat la ea!

Cele două Guylaine

Guylaine, fericită că mă ştia în Statele Unite, m-a invitat la ea. Henry a fost foarte amabil cu ocazia acestei plecări, ajutându-mă să-mi obţin biletele de avion, conducându-mă la aeroport, comportându-se ca un om de lume.

Ce bucuroasă am fost când am revăzut-o la aeroport! Locuia împreună cu una dintre prietenele ei franţuzoaice, pe care o chema tot Guylaine şi care lucra în momentul de faţă la Miami.

Bineînţeles, vizita a început cu o masă „à l'européenne", apoi am vizitat casa de la West Palm Beach, o locuinţă mare, ascunsă printre conifere înmiresmate şi pomi fructiferi.

Această întâlnire cu natura a fost suficient de bogată în învăţăminte ca să merite s-o desciru pe larg în lucrarea *Suferinţe dispreţuite*. Cu această ocazie, împreună cu prietenele mele şi datorită întrebărilor lor, am descoperit particularităţile vibraţiilor diferitelor fructe, ca şi propriile lor schimburi vibratorii. Aici am avut prilejul să scot în evidenţă modificările vibratorii care se produc cam pe la miezul nopţii, căderea vertiginoasă la acea oră a vibraţiilor la orice fel de obiect, la orice fel de materie, vie sau nevie.

Tot aici am descoperit modul de viaţă american al femeilor de afaceri, ca şi recepţiile somptuoase de la West Palm Beach.

Am avut chiar norocul, în compania lor, să comunic cu animalele. Vizitând-o pe una dintre prietenele lor, care avea o herghelie, am văzut un cal bolnav care se odihnea în boxa lui. Părea că nu se simte bine. Cuprinsă de milă şi neştiind cum să-l ajut, mi-a venit ideea că nările lui, ca şi urechea, ar putea să fie reprezentarea întregului corp. Astfel încât, cu mâna, i-am masat nările cu ferma intenţie de a-i trezi energiile. Am observat cu uimire şi satisfacţie eficienţa vibratorie a intervenţiei mele, apoi m-am retras şi m-am aşezat pe o bancă pentru a-i prescrie un tratament homeopatic. Adâncită în scris, în timp ce prietenele mele se îndepărtaseră ca să discute, am simţit deodată o răsuflare caldă care îmi mângâia faţa: calul care ieşise din boxă ca să se apropie de mine îmi întindea nările cerşind fără îndoială un nou tratament, lucru pe care l-am făcut cu bucurie. A fost apoi dus înapoi în boxa lui.

A început să protesteze în cea mai violentă formă pe care am văzut-o vreodată. Pentru că voia să fie în apropierea mea, plin de desperare muşca cu dinţii barele boxei şi încerca să deschidă poarta lovind-o cu copitele. Îl cuprinsese o furie cumplită pentru că se afla închis în boxă.

Condițiile mele de viață nepermițându-mi până atunci să am relații de prietenie cu animalele, am fost puternic impresionată de această afecțiune subită, de această sensibilitate animală care știe să recunoască vibrațiile vindecătorului, în timp ce atâtea ființe omenești numite inteligente contestă această posibilitate.

M-am despărțit, stimulată, însă mult prea repede, de veselele și reconfortantele mele prietene, ca să mă întâlnesc cu dragul de Henry, căci data prevăzută pentru întoarcerea mea era iminentă. Trebuia să am destul timp ca să-mi fac bagajele și să mă întâlnesc, așa cum mă pusese Jack să-i promit, cu membrii grupului în fața cărora Henry a vrut să mă ridiculizeze.

Ultima întrunire

Astfel, la întoarcerea mea de la West Palm Beach, am fost de acord să mă duc la această întrunire, la insistențele lui Jack, și poate, eventual, să accept provocarea, pentru că sănătatea mea, restabilindu-se, îmi permitea să fac acest lucru.

Întrunirea a avut loc într-o librărie esoterică ce era, pare-se, locul de întâlnire al acestui grup. Am înțeles că Jack îi smulsese de acolo ca să-i aducă acasă la Henry pentru a mă face pe mine să cred în existența „fundației". Literatura prezentată în această librărie spunea multe despre preocupările persoanelor reunite aici, care m-au primit cu multă amabilitate. Am înțeles repede că aceste persoane cu o structură mediumică sau de vindecători spirituali simțeau perfect vibrațiile și mă înțeleseseră.

În timpul reuniunii, pe rând, au reluat studiul despre teoriile vibratorii evocând culorile, chakrele etc. confirmând expunerea mea de la prima întrunire... și combătând cu înverșunare ideile pe care Henry îndrăznea să le lanseze pentru a fi negate.

Mă uitam cu tristețe la acest bărbat ce se afla la sfârșitul vieții, care avusese forță fizică, putere și bogăție și care continua să-și dorească să i se împlinească visul: să fie cel care, datorită mijloacelor de care dispunea familia sa, să descopere misterele filipinezilor. Vai! necazurile și decepțiile (poate și vârsta) l-au făcut să devină un om acru, în pofida bunelor sale intenții, în pofida (sau poate din cauza) unei sensibilități profunde.

Am avut ocazia să-i fac horoscopul, care spunea multe despre această agresivitate naturală a cărei expresie astrologică coincidea... tocmai cu vârful ascendentului meu. Și de acest lucru, mediumurile și vindecătorii prezenți își dăduseră cu siguranță seama, de unde și propunerea acelei doamne de a mă invita să locuiesc la ea acasă.

La sfârșitul întrunirii ne-am despărțit cu amabilitate, într-o armonie perfectă. Câteva ore mai târziu, mă întorceam la Paris.

Și ca să închei povestea despre Henry, trebuie să vă spun că mi-a scris ca să-mi amintească faptul că nu eram „științifică" și că de altfel nici nu-i dovedisem că sunt medic... ceea ce spune multe despre caracterul său.

I-am răspuns reînnoindu-mi mulțumirile pentru primirea sa și în anul următor l-am felicitat pe o carte de vizită făcută mai demult, cu titlurile mele, pe când eram membră a Societății internaționale de anestezie, a Societății franceze de cardiologie, a Societății franceze de acupunctură, a Societății franceze de sofrologie și multe altele, ca să continuu să mă joc cu el... și să-l fac să înțeleagă că eram cu adevărat atât medic cât și vindecător.

Vindecătorul Martin, a cărui prezență justificase la început călătoria mea, n-a venit niciodată...

Partea a doua

2. Ancheta

Întoarcerea în Franța a fost o ușurare și întoarcerea la Paris, o fericire. Dar nici vorbă să regret călătoria în S.U.A.! Chiar dacă a început sub auspicii defavorabile, sfârșitul a fost minunat datorită dinamicelor mele prietene și simpatiei vindecătorilor. În fine, descoperisem chakrele.

Ca să fiu în plină formă înainte de reluarea consultațiilor matinale, mi-am luat răgazul de a-mi restabili energia după neplăcerea cu decalajul de fus orar, decalaj care perturbă profund pe cei a căror energie depinde de energiile solare, apoi m-am ocupat cu lectura operelor de bază referitoare la lumea subtilă, pentru că în această lume se înscriu chakrele.

Acest gen de lectură, anevoios în general pentru cei care nu sunt obișnuiți cu un astfel de limbaj, a fost cauza pentru care, în urmă cu douăzeci de ani, am abandonat studierea culturii esoterice. Consecința acestui fapt a fost autonomia pe care am manifestat-o în cercetările mele despre corpul invizibil.

Astfel, m-am angajat singură în studiul experimental al anatomiei, al fiziologiei și mai ales al fiziopatologiei corpului invizibil, cu ajutorul „palpării" a ceea ce se chema pe atunci aură și pe care eu îl numesc Corpul Energetic.

Ca să mi-l imaginez în Invizibil, m-am inspirat din cunoștințele de acupunctură și de auriculomedicină dar și din ceea ce învățasem de la Michaël Aïvanhov care sublinia rolul în același timp simbolic și energetic al prismei, care descompune energia luminii în șapte culori. În concepția mea, fiecare dintre aceste culori corespundea unei calități vibratorii specifice și fiecare culoare hrănea din punct de vedere vibrator o parte a corpului omenesc.

La aceste date am adăugat studierea temei astrologice și a tranzitelor planetare, ceea ce îmi dădea o idee destul de bună despre gravitatea și durata perturbațiilor vibratorii de care suferea pacientul.

Căci eficiența terapeutică depindea de aceste lucruri. Aspectele astrologice critice erau dificile, puternice, repetitive și îngrozitoare? Îmi era imposibil să le

contracarez pe cale vibratorie. Trebuia să le depăşesc. Menţinerea unei scheme energetice normale, odihna, hrana adaptată* vibraţiilor fiecărui pacient reuşeau să compenseze oarecum perturbaţiile vibratorii. În cursul acestor perioade, mai rămânea să-mi doresc ca deteriorările organice să nu se instaleze definitiv.

Când încercarea făcea parte din soartă, ea trebuia trăită într-un fel sau altul. Acest lucru mi se întâmplase şi mie în cursul călătoriei. Cu toţii suntem obligaţi să acceptăm ideea că boala este o încercare impusă de soartă, care ne obligă să ne reconsiderăm modul de a privi viaţa, timpul, spiritul, raporturile cu anturajul. Numai situaţiile neglijate şi neînţelese, ajunse deci într-o stare extremă de deteriorare celulară, ţin de medicina substitutivă convenţională, de reanimare sau chirurgie. În plus, nu trebuie să uităm rolul complementar al medicinei energetice şi de reconsiderarea personală în toate cazurile care ţin de reprezentare.

Fiindcă acum mă lămurisem în privinţa acestui fenomen al bolii, îmi petreceam timpul continuând cu calm propria mea cercetare, fără să am nevoie de vreun material ştiinţific, capabilă totuşi să exprim complexitatea vieţii şi a sănătăţii prin stăpânirea limbajului simbolic. În acest fel îmi ajutam pacienţii.

Identificarea chakrelor m-a făcut să înaintez mult în cunoaşterea fiziologiei Corpului Energetic, dar în acelaşi timp îmi puneam unele întrebări. Era necesar să-mi planific un studiu aprofundat al fiziopatologiei lor.

Dându-mi seama încă din 1980 că structura corpului nostru invizibil avea o formă copiată identic după cea a atomului lui Niels Bohr şi sesizând de curând că energia acestor orbite era alimentată de spiralele succesive ale chakrelor, fiziologia energetică devenea acum limpede pentru mine.

Cât despre fiziopatologie, până în prezent, ea se rezuma la unele defecte de implantare a chakrelor şi la unele erori ale sensului de rotaţie al spiralelor. (În timpul consultaţiilor mi se va confirma ipoteza.) Va fi de ajuns să ştiu să corectez aceste erori pentru ca circulaţia normală a energiei pe orbite să fie restabilită.

A venit şi ziua în care editorul meu, căruia îi încredinţasem aventura chakrelor, a semnat contractul prin care se dădea undă verde acestei cărţi. Cu toate că de acum înainte aveam idei clare în privinţa lor, mi-am dat seama că ar trebui să le asociez cu literatura esoterică, pentru a nu mă izola de izvoarele primitive.

Profitând de timpul liber atribuit în mod teoretic vacanţelor, am luat contact în acea vară cu esoterismul.

---

* *Les Maux méprisés (Suferinţe dispreţuite)*, Robert Laffont

Tot ceea ce se referea la chakre era expus într-un limbaj atât de confuz, încât n-am putut să-l decodific până atunci. Trebuia să fac un nou efort. Era necesar să mă familiarizez cu ideile Tradiției, să fiu capabilă să ader la ele, să le încadrez în experiența pe care o trăisem.

Acest demers, ideal programat, a fost la început irealizabil. Cumpărând toate cărțile care îmi cădeau în mână, în franceză, în engleză, documentându-mă, frunzărind, parcurgând, adnotând, reunind informații și scheme care reprezentau chakrele, m-am trezit după lectură atât de necăjită în fața unei cantități atât de mari de informații contradictorii încât m-am declarat incapabilă să rezolv această problemă.

Unde se aflau acele lucrări accesibile nivelului meu de cunoaștere și vocabularului meu, care expuneau clar fiziologia și patologia corpului invizibil și a chakrelor? Cu siguranță că nu se aflau printre cele pe care le cumpărasem. Am apelat la prieteni, dar fără mai mult succes!

Pe cât de ușor de înțeles, deși incompletă, era versiunea lui Motoyama exprimată în curbe și în cifre, pe atât de greoaie era versiunea care făcea apel la tradiția esoterică, deși bogată – eram convinsă – în informații ascunse printre rânduri...

În plus, nu aveam prea multă încredere în aceste lucrări pentru că ele conțineau erori în privința datelor elementare ale anatomiei occidentale sau ale medicinei occidentale la care se refereau. Cum să am încredere atunci în celelalte informații, exprimate într-un mod atât de confuz?! Aveam aceeași senzație ca în 1970, în cursul primului congres de sofrologie, când această știință se bâlbâia încă... Sofrologie inspirată tocmai din tehnicile hinduse.

Aveam în fața mea un diamant neșlefuit, neprelucrat, nemontat.

Definiții esoterice ale chakrelor

Fiindcă citisem atât de mult, am reușit să găsesc câteva definiții elementare care coincideau destul de mult cu vocabularul meu și care intrau în rezonanță cu cunoștințele mele, chiar dacă textele semănau mai mult cu poezia decât cu ideile concrete.

A. E. Pauwel a scris o serie de lucrări esoterice apărute la Aydar în care definește astfel chakrele*: „În corpul eteric... ca în fiecare dintre celelalte vehicule ale noastre există anumiți Centri de Forță sau chakre, cum sunt numite în sanscrită. Acest cuvânt înseamnă literal o roată sau un disc *ce se rotește*. Chakrele se află la suprafața corpului eteric, cam la vreo *șase milimetri depărtare de suprafața pielii*. Ele sunt văzute de clarvăzători ca niște adâncituri

* Am marcat cu litere cursive cuvintele care sunt în rezonanță cu propriile mele concepții.

semănând cu o farfurioară, formate dintr-o materie care se învârtește rapid. *Forțele* care curg prin chakre sunt esențiale vieții corpului eteric, orice persoană posedând astfel de Centri de Forță, deși nivelul lor de dezvoltare poate să difere considerabil în funcție de individ. Când chakrele nu sunt dezvoltate, ele au un luciu tern și particulele eterice se învârtesc într-un mod lipsit de armonie, constituind doar deschiderea și canalul necesar pentru *transmiterea energiei* și nimic mai mult; dimpotrivă, dacă persoanele sunt evoluate din punct de vedere spiritual, chakrele strălucesc și palpită, răspândind o lumină orbitoare ca niște sori în miniatură. Mărimea lor poate să varieze, având un diametru cuprins între cinci și cincisprezece centimetri".

Cu denumirea „discuri care se rotesc" eram de acord, dacă rămânem în zona implantării, a interfeței, adică acea linie curbă invizibilă care încon- joară cel mai aproape corpul și corespunde fără îndoială corpului eteric.

Termenul „vehicul" desemnează corpurile noastre invizibile din care face parte corpul eteric.

Luminozitatea depinde probabil de forța și de numărul spiralelor.

Cele șapte chakre

Să vedem acum cele șapte chakre prezentate și descrise de sus în jos pe corpul eteric așa cum sunt reprezentate în imagini. Mărturisesc că m-am aflat deja, de mai multe ori, în prezența unor reprezentări ale chakrelor, în India, sau în muzee, mai des decât în cărți. Pe atunci mă intriga mai mult aspectul artistic al reprezentării. Astăzi îmi pun întrebări despre aceste multiple reprezentări simbolice*, nedumerită de propria mea ignoranță, curioasă să cunosc interpretarea energetică și esoterică, dar dezamăgită de slabul ecou pe care îl stârnesc în mine. Unii ar surâde în fața acestor imagini, care închid în ele o întreagă filosofie despre lume. Cât de departe suntem față de acest limbaj!

Este într-adevăr greu să-ți faci o idee corectă despre această situație și despre numărul chakrelor citind textele, pentru că poți să constați cum într-o lucrare ți se vorbește despre nouă chakre și pe pagina următoare sunt descrise șase chakre, fără să existe vreo explicație referitoare la această subită reducere.

---

* Panteonul hindus avea trei sute treizeci milioane de zei care pot fi considerați ca fiind cele trei sute treizeci de milioane de fețe ale aceleiași divinități. Trei zei sunt cei mai importanți: Brahma, Shiva și Vishnu. Acesta din urmă este reprezentat ca o persoană cu patru brațe care ține o măciucă, o cochilie, un disc și un lotus. El a avut numeroase reîncarnări: pește, broască țestoasă, mistreț, pitic, Krishna (erou triumfător, seducător, cântăreț din flaut etc.). Shiva este distrugătorul și poartă în jurul gâtului ghirlande din cranii și șerpi, iar apele Gangelui curg prin părul său. El este reprezentat printr-un lingam, simbolul falic. Soția sa este Parvati. Brahma are o floare de lotus, el este ziditorul.

Confirmând obiceiul de a venera cifra şapte, mă hotărăsc să reţin şapte, în mod provizoriu, până când voi avea informaţii mai ample (fig. 6).

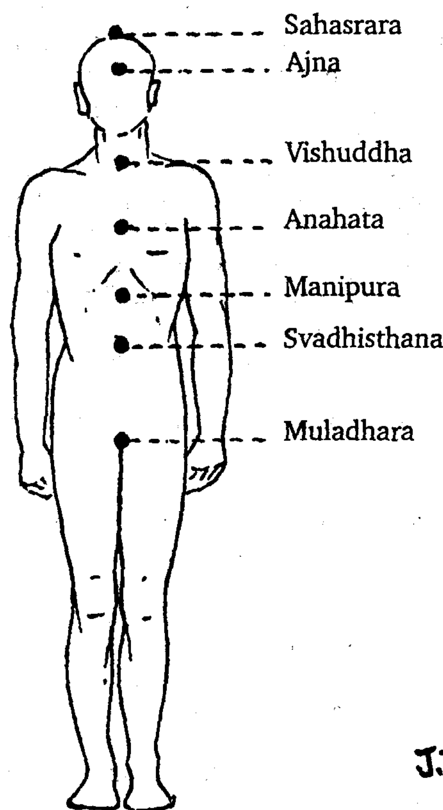

Fig. 6 Amplasamentul celor şapte chakre descrise într-o manieră clasică

Sahasrara

În faţa reprezentării acestei chakre, situată în vârful craniului, de culoare albă, înfrumuseţată cu filamente roşii, numită Lotusul cu o mie de petale, imaginată ca un fel de pălărie din petale, aşezată pe un cap pleşuv şi împodobită cu o tijă din care pleacă un craniu, orientată fie în sus, fie în jos, în funcţie de autor... privesc gânditoare. Iată un triunghi în interiorul căruia se află luna, soarele; şi micul triunghi în interiorul unui cerc ar fi luna plină. Acest Lotus reprezintă strălucirea conştiinţei infinite în care locuieşte zeul Shiva care se uneşte cu soţia sa shakti. Prin acest punct intrăm în legătură cu divinitatea. În sanscrită ea se numeşte „Sahasrara".

Ajna

Chakra frontală sau Ajna, situată pe frunte, între cei doi ochi, deasupra sprâncenelor, mai este numită de către unii autori, în mod greşit, aşa cum vom vedea, Al Treilea Ochi. În sanscrită se numeşte „Ajna“, nume simplu de pronunţat. Chakra frontală? un cerc cu două mari petale albe laterale, împodobite cu semne micuţe, strălucitoare. În interiorul cercului, un triunghi, un 3 în interiorul triunghiului. Apoi o mulţime de simboluri. Ea corespunde silabei AUM. Ajna nu are decât două petale. Când se deschide, ea conferă, aşa se spune, darul clarviziunii. Rămâne să aflăm cum se deschide şi cum se închide. Asupra acestui punct nu există nici o informaţie.

Vishuddha

Sau chakra gâtului, recunoscută ca fiind mandala sau simbolul eterului, are o culoare albastră şi o formă circulară; este compusă dintr-un cerc mare împodobit cu o dantelă periferică din şaisprezece petale. Ea conţine două cercuri suprapuse pe un triunghi. Este simbolizată de silaba HAM.

Anahata

Chakra inimii sau mandala Aerului, cu o nuanţă neagră, de o formă hexagonală. Este reprezentată printr-o stea cu şase colţuri, înconjurată de o dantelă din douăsprezece petale. Aparţine după unii elementului Aer, după alţii elementului Foc, şi ar corespunde după unii pipăitului, după alţii cuvântului. S-ar afla în corespondenţă cu timusul. Ar fi de culoare gri. Corespunde sunetului YAM.

Manipura

Mandala elementului Foc, roşie, de formă triunghiulară. Ea reprezintă un centru de forţă. Funcţia sa este aceea de a absorbi energia solară pentru a o transforma în element de viaţă. Mai este numită şi Lotusul ombilicului, Lotusul cu „strălucirea umbrită de nori grei de ploaie“. Este un lotus strălucitor, din zece petale, pe fiecare aflându-se o literă, de culoarea nufărului sacru albastru. În centru un triunghi, încadrat pe cele trei laturi de svastică. Sunetul este RAM.

Svadhisthana

Mandala elementului Apă, albă, în semicerc, cu şase petale, „de o încântătoare culoare roşie ca şi cum ar fi umplută cu cinabru“. Numită de unii chakra osului sacru, de alţii a coccisului (cu toate că este vorba despre două oase diferite din punct de vedere anatomic!), ea mai este numită şi chakra splinei. Se spune că este situată în regiunea lombară, dar alţii afirmă că se află la baza ombilicului. Reperul este deci semnul sanscrit VAM.

Acest centru ar influenţa organele genitale şi ar controla întreaga viaţă sexuală. În poezie şi simbolistică este reprezentată ca un lotus de un roşu aprins, cu şase petale.

Muladhara

Este mandala pătrată, galbenă, a Pământului, cea mai joasă chakră, *mula* înseamnă rădăcină şi *adhara* suport. Situată sub sex, lângă anus, formată din patru petale stacojii, literele ei au splendoarea aurului. Lotusul este înconjurat de opt lăncii sclipitoare de un galben strălucitor care ar fi sau „vârful sânilor tinerei femei pline de dorinţă, sau opt masivi muntoşi"...

În centrul pătratului se află un triunghi feminin numit Traipura, unde este sediul lui Kundalini, forţa feminină potenţială. La bărbat, poziţia vârfului triunghiului este inversată. El este centrul pe care se găseşte nadi-ul Sushumna, loc de întrunire al tuturor nadi-urilor. Este reprezentată de sunetul LAM.

Toate aceste simboluri reprezintă bineînţeles informaţiile aflate în câmpurile de energie ale fiecărei chakre. Interpretarea lor simbolică ar necesita o lungă investigaţie şi nu ar avea o aplicaţie imediată. Îi las pe specialişti să facă acest lucru.

Într-adevăr, numai limbajul folosit de fizicienii moderni va fi capabil să stabilească într-o manieră „raţională" o punte între cele două moduri de exprimare şi între cele două filosofii, putând astfel, prin viclenie, să facă lumea materialistă să evolueze. De altfel, putem constata interesul puternic pe care fizicienii îl au faţă de tradiţia orientală.

Unde sunt situate chakrele?

Referitor la acest subiect, autorii nu erau de acord nici asupra numărului, nici asupra locului lor. Cei mai mulţi le localizau pe partea anterioară a corpului, foarte puţini le situau pe partea posterioară; în mod excepţional erau recunoscute ca aflându-se în acelaşi timp şi pe partea anterioară şi pe partea posterioară a corpului. În această eventualitate, lucru ciudat, cele anterioare puteau să nu fie aşezate în faţa corespondentelor lor posterioare. Acest fapt demonstra că *există o confuzie între fiziologie şi patologie* la toate nivelurile de cultură. Alţii descriau şi nişte chakre pe talpa piciorului dar şi aici versiunile erau diferite. Numele şi localizările lor variau la infinit. Al Treilea Ochi şi chakra frunţii erau fie confundate, fie separate. S-a ajuns chiar la lateralizarea celui de Al Treilea Ochi şi la plasarea sa pe osul frontal în dreapta.

Punctele de implantare puteau să se afle pe coloana vertebrală pe partea anterioară, sau pe partea posterioară, sau chiar pe suprafaţa pielii. Unul dintre locurile cele mai contestate era cel al splinei. Plasat fie pe linia mediană, fie pe partea stângă, în faţa organului; iar acolo, lucru bizar, putea să ia numele chakrei plexului solar!

De asemenea, chakra inimii se afla fie pe linia mediană, fie deplasată pe partea stângă, și se mai numea chakra timusului! Am descoperit chiar un anumit centru cardiac numit cefalic care se plimba în interiorul centrului coronal, adică în vârful craniului!

Plexul solar se găsea deasupra ombilicului!

Chakrele inferioare aveau și ele cele mai fanteziste localizări: vertebrele toracale se puteau numi lombare și invers, chakra pelviană putea fi localizată sub osul sacru! Mai mult chiar, osul sacru și pelvisul se puteau confunda, devenind unul și același lucru!

Apărea și un centru al coccisului care putea, după unii, să fie sediul inteligenței...

Dar, în toate textele era și o parte de adevăr, un adevăr care nu era prea bine scos în evidență și pe care aceste erori îl întinau, îl făceau să apară jalnic pentru o minte rațională, fapt care mă întrista.

Formația mea medicală mă făcea să bănuiesc faptul că toată această diversitate provenea din confuzia care se făcea între stările fiziologice și stările patologice, altfel spus între normal și anormal, și din câteva erori de anatomie. Dacă doar aceasta era problema, era foarte posibil ca să-mi redobândesc curajul, întrucât ar fi fost de ajuns, poate, să facem o distincție între cele două stări printr-un studiu clinic pentru ca adevărul să iasă la lumină.

Până acum, și cu aceste informații contradictorii, era greu să luăm în considerare importanța lor terapeutică. Noțiuni de acupunctură, de teosofie, de antroposofie, de psihologie, de astrologie, de colorterapie, de sunete, de gemoterapie și de nu mai știu ce se amestecau în aceste relatări contradictorii. Unii descriau într-un mod confuz petalele, numărul lor, culorile, atribuindu-le funcții și virtuți specifice... unele pozitive, altele negative (ceea ce este în cele din urmă complementar). Alții descopereau aici mandalele. Se jucau cu culorile, elementele, cristalele, pietrele, simbolurile etc. Până în prezent nu se întrezărea nici o certitudine.

Cum funcționează chakrele?

Din fericire, toți autorii erau de acord cu trei puncte: în primul rând, chakrele erau făcute să se învârtească și să producă energie; în al doilea rând, nici o disecție anatomică nu putea să le scoată în evidență. În al treilea rând, mulți autori erau de acord într-o manieră confuză sau limpede că totul se termina sau începea cu chakra inferioară a corpului, situată sub anus. Altfel spus, planul divin, în ceea ce ne privea, se concentra aici, în acest punct precis al persoanei noastre. Oare din acest motiv adopta yoghinul poziția cu picioarele încrucișate, cu tălpile pe coapsă, ca și când și-ar amputa membrele?

Cunoscând numărul şi importanţa meridianelor membrelor inferioare, deci a energiei care circulă aici, nu mi se părea un lucru foarte logic. Mai aveam posibilitatea să fiu de acord cu ipoteza că poziţia adoptată se datora manipulării de energie capabilă să stimuleze capacităţile superioare.

Şi ce semnificaţie să atribui acestor flori, acestor roţi, spiralelor mele?

Chiar dacă nu aveau o localizare stabilă, există din fericire o constantă în succesiunea de nume sanscrite, astfel încât puteam admite la o primă abordare a unei fiziologii elementare că Muladhara are legătură cu funcţia sexuală şi excretorie, Svadhisthana cu gestaţia, Manipura cu sistemul digestiv, Anahata cu funcţiile cardiace şi respiratorii, Vishuddha cu emiterea de sunete şi Ajna cu activitatea cerebrală superficială şi profundă.

Aceasta era prima etapă elementară a studiului fiziologic de-a lungul textelor citite.

Putem să observăm prăpastia adâncă existentă între acest limbaj ocult şi limbajul medical, care face ca extragerea nucleului ştiinţific din cultura ancestrală hindusă să devină un lucru greu de realizat.

Fiind pusă în faţa acestor dificultăţi, ce doream eu de fapt? Voinţa mea era susţinută de dorinţa de a face să iasă la lumină acest adevăr aţipit sub praful jongleriilor verbale, al datelor parazitare, al confuziilor, pentru ca în final să văd esoterismul, această viziune extinsă despre lume, cucerind nobilul loc ce i se cuvine în acest secol numit ştiinţific, fiind în acelaşi timp sigură că mulţi dintre confraţii mei vor face haz pe socoteala mea, fiind de asemenea sigură că nu voi reuşi să descopăr totul în această viaţă.

În căutarea chakrelor

Deşi eram tentată să abandonez şi să mă întorc la observaţiile mele, în ciuda tuturor lucrurilor care fuseseră deja spuse sau scrise, conştiinţa mea mă incita să-mi continuu căutările. Căci, fiecare secol, fiecare cultură şi fiecare profesie are propriile norme de referinţă. Ocultistul confirmat îşi stăpâneşte în aşa măsură subiectul încât a ajuns să se exprime prin elipse, astfel încât literatura privitoare la chakre, deja ermetică prin definiţie, devine opacă. Din respect faţă de tradiţie şi de cultură, se impune un minimum de referiri la trecut. Ca să nu rămân izolată în turnul meu de fildeş este necesar să fac o legătură cu istoria, să pătrund în consensul esoteric, chiar dacă sunt dispusă să accept doar ceea ce îmi convine.

Tara Michaël* pretinde că chakrele nu pot fi identificate nici pe plexuri, nici pe organe. Ele sunt legate atât de corpul fizic, cât şi de corpul cauzal. Alţi

* Tara Michaël, *Corps subtil et corps causal (Corpul subtil şi corpul cauzal)*, Le Courrier du livre.

autori susțin contrariul. Tara Michaël le consideră ca fiind distribuitoarele energiei fundamentale prin intermediul corpurilor subtile și cele care răspund de circulația pranei în anumite organe fizice. Ea nu ne spune cum se face această distribuire a energiei.

Puteam oare să înțeleg limbajul lui Arthur Avalon*: „Chakrele sunt centri corporali din lumea manifestării diferențiate, cu corpurile sale grosiere și subtile, născându-se din corpul lor cauzal și din cele trei planuri de conștiință în stare de veghe, de vis și de somn profund"? sau alt fragment: „Chakrele pe care le putem defini pe scurt ca fiind centri subtili de acțiune, în corp, a lui Shakti sau a Puterilor diferiților Tattva sau Principii care constituie învelișul corporal"? De neînțeles pentru nivelul meu de cultură și pentru cea mai mare parte a cititorilor.**

În această literatură, ca o fostă raționalistă ce eram, derutată într-un asemenea labirint, mă încurcam până când simțeam că mă topesc în valurile de cuvinte lipsite de semnificație și îmi pierdeam curajul. Nu aveam, fără îndoială, coeficientul intelectual necesar ca să înțeleg respectiva literatură. Aceasta până în ziua în care, dând o raită prin piața din satul unde îmi petreceam vacanța și aruncând o privire asupra cărților cu preț redus, deodată, niște culori mov și portocalii care apăreau din teanc mi-au atras atenția asupra unei cărți: *Știința yoga!* Deschizând cartea la întâmplare, am citit:

Dacă „necesitatea de a lupta cu cuvintele și ideile, de a scormoni sensul lor ascuns, asigură o asimilare completă a cunoașterii și dezvoltă simultan puterile și facultățile mentalului, în special acea capacitate importantă și indispensabilă de a cerceta propriul mental pentru a extrage de acolo cunoașterea îngropată în adâncuri... această metodă are și reversul ei"... „Nu numai că el (studentul obișnuit) va găsi sutrele*** greu de înțeles din cauza scurtimii lor, dar pe unele dintre ele le-ar putea interpreta greșit și, cuprins de desperare, ar putea rătăci drumul". Și mai departe: „Cei care au scris aceste tratate erau minți luminate, care stăpâneau la perfecție subiectul și limba de care se serveau. Este imposibil să existe vreo eroare în prezentarea lor. Dar de-a

---

* *Puterea șarpelui.*

** Acest fapt se explică prin vechimea literaturii, a originii sale indo-europene, prin multitudinea de limbi vorbite în această țară și prin faptul că același cuvânt se poate aplica unei persoane, unor lucruri sau unor fenomene etc. „Reiese că cele mai vechi texte vedice n-au întârziat să fie complet neinteligibile hindușilor înșiși." (Gonda, în *Religiile Indiei*). Payothèque insistă asupra dificultăților întâmpinate de specialiști în decodificarea tuturor ambiguităților din texte.

*** Sutra este un cuvânt sanscrit care se pune la începutul unui capitol, sugerând natura faptelor ce vor fi expuse.

lungul timpului, se pot produce schimbări fundamentale în sensul cuvintelor și în schemele de gândire ale celor care studiază aceste tratate. Descifrarea unora dintre sutre poate să ducă la o infinitate de sensuri contrare, de interpretări false. În tratatele de factură pur filosofică sau religioasă, astfel de neînțelegeri nu ar avea poate o importanță atât de mare, dar într-un tratat de mare tehnicitate și practică precum Yoga Sutra, ele pot da naștere unor complicații serioase și chiar unor grave pericole."*

În sfârșit! iată un autor care mărturisește în mod concis că a studiat, a suferit, s-a îndoit. Nu mă mai simțeam singură. Întrucât el depășise aceste dificultăți, le voi depăși și eu.

Cât despre mine, nu voiam să neg existența chakrelor pe care tocmai le scosesem la lumină în cursul unor dureroase experiențe personale; trebuia să admit că, până acum, în afara muncii „științifice" a lui Motoyama, totul plutea la întâmplare, pe niște valuri literare mișcătoare și de neînțeles pentru un neinițiat. Poate că citisem prea mult... sau prea puțin, îmi spuneam, uitându-mă la teancurile de cărți îngrămădite în fața mea, dar nu era în natura lucrurilor să cauți pretutindeni adevărul?

Un celebru profesor de yoga, Ferrer, a încercat să traducă activitățile yoghine în activități energetice, sprijinindu-se pe meridianele de acupunctură. Documentele referitoare la medicina practicată în prezent în India scot în evidență faptul că este vorba, cel mai adesea, de acupunctură. Exista deci posibilitatea unei traduceri într-un limbaj clar, raportat la acupunctură.

„Dubla elice"

Orice ar fi fost, era neapărat necesar să aștern pe hârtie rezumatul lecturilor mele succesive și să-mi fac un plan clar de studiu. Într-adevăr, reieșea că era imposibil să studiezi chakrele, în număr de 88.000, ca pe niște mici entități individualizate, fără vreo legătură între ele! Exista în mod obligatoriu un plan de acțiune.

Chakrele făceau parte dintr-un sistem energetic complex și organizat. Trebuia să încep cu studiul organizării lor elementare pe care să o verific prin palparea subtilă.

Primul nivel de organizare, cel mai elementar, se află pe două axe, pe un plan vertical și pe un plan orizontal.

1. *Cele mai cunoscute chakre sunt cele care se află pe un plan vertical; în mod obișnuit sunt descrise șapte chakre principale.*

2. *Există și chakre distribuite pe un plan orizontal sub forma unor spirale cu o alternanță a sensului lor de rotație. Fiecare inversiune se plasează pe una dintre*

---

* I. K. Taimni, *La science du Yoga (Știința yoga)*, Ed. Aydar.

orbitele perpendiculare pe subiectul aflat în poziție verticală, orbite pe care le-am descris sub denumirea de atomul lui Niels Bohr.

Chakrele curentului vertical

Dacă luăm în considerare succesiunea lor în sensul verticalității și de sus în jos, putem admite că vibrațiile emanate de Spirit întâlnesc ființa omenească în vârful craniului, în chakra numită Sahasrara, apoi aceste vibrații, devenind mai dense, își schimbă calitatea, culoarea și se presupune că ating centrul dintre sprâncene numit Ajna, apoi chakra gâtului numită Vishuddha, apoi cea toracică numită Anahata, apoi regiunea plexului solar cu chakra numită Manipura, apoi regiunea abdominală unde se numește Svadhisthana. În fine, se presupune că se termină în vârful coccisului unde se atinge maximum de densitate și unde ia numele de Muladhara. Am reușit să extrag din texte cele două forme de energie care trec prin chakre și care sunt:

– „energiile cosmice" care se propagă sub forma unui curent care parcurge un traseu de sus în jos;

– „energiile magnetice sau telurice" care parcurg un traseu de-a lungul unei linii de jos în sus.

Energia care vine din cer este o energie electrică. Ea circulă de sus în jos, spre centrii inferiori. Acest curent, încetinindu-și ritmul vibrator, se materializează.

Dar, urcând spre cer, curentul care vine dinspre pământ își accelerează ritmul vibrator și, tinzând spre o dematerializare din ce în ce mai mare, se spiritualizează.

Acest curent electric, ce urcă și coboară, produce perpendicular pe el, se știe deja, un câmp magnetic ce înconjoară corpul. Așadar, el creează, în funcție de forța sa, câmpuri magnetice succesive, cu intensități diferite, care formează spațiile cuprinse între orbitele omului-atom. Acest câmp electromagnetic a fost dintotdeauna numit aură (fig. 7).

Fiecare punct de intersectare al energiilor care vin din cer și din pământ formează un centru de întâlnire, un vortex de energie. Și fiecare vortex de energie se învârtește conform influenței succesive a unui curent pozitiv apoi a unui curent negativ emanând din Cosmos.

Alternanța amintită este cea pe care am perceput-o la Agpaoa pe când îl însoțeam în timp ce lucra ca vindecător. Munca mea era aceea de „a da energie" așezându-mi mâinile deasupra bolnavului, la distanță de cap. Observasem atunci că palmele mele, apoi dosul mâinii primeau alternativ vibrații ritmice urmate de o pauză, fapt care m-a făcut să număr pentru prima dată ritmurile.*

---

* *Medicina Corpului Energetic*, op. cit.

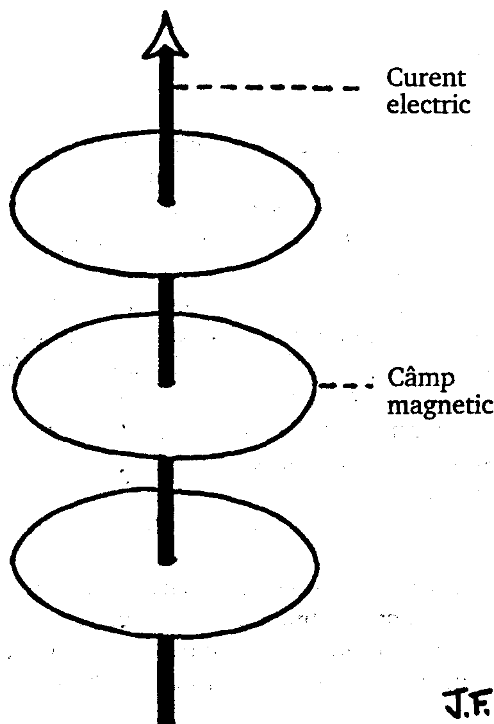

Fig. 7 Curentul electric dă naştere unui câmp magnetic.

Era vorba despre evidenţierea curenţilor de energie care, în funcţie de nivelul lor vibrator, acţionau fie materializând, fie dematerializând energia (fig. 8), noţiune de neînţeles pentru occidentali.

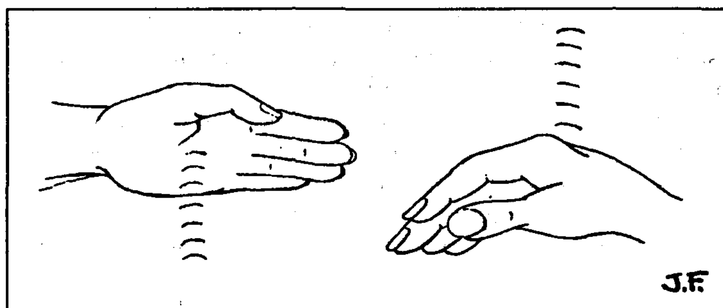

Fig. 8 Vibraţiile sunt percepute alternativ pe palmă şi pe dosul mâinii

Bolnavii în stare gravă vibrează într-o alternanță de 2/2, oamenii sănătoși într-o alternanță de 7/7, iar vindecătorii într-o alternanță de 55/55 și chiar mai mult la marii vindecători. Cu cât urcăm mai mult (în spațiul vibrator), cu atât trebuie să numărăm mai multe trepte, adică vibrații, pentru a coborî sau a urca în același timp (fig. 9).

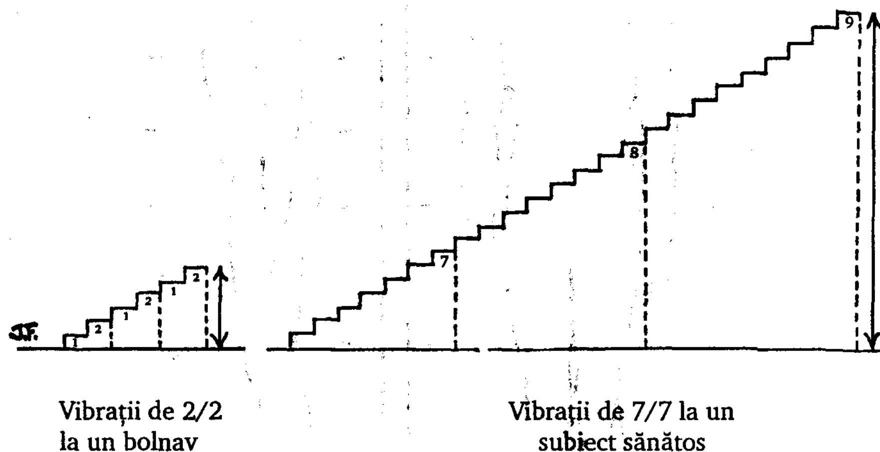

Fig. 9

Astfel, cu cât alternanțele de ritm sunt mai prelungite, cu atât mai mult comunicarea dintre cer și pământ, schimburile dintre vibrațiile corpului omenesc și cele ale cosmosului se fac mai bine și cu atât mai mult persoana absoarbe o prana de mai bună calitate, mai bogată în vibrații și poate în informații.

Chakrele curentului orizontal

Acest vortex, așa cum am văzut, este proiectat și pe orizontală, adică perpendicular pe omul care stă în picioare, din interior spre exterior și din exterior spre interior: „Există de asemenea un *traseu orizontal* care conduce spre alt nivel al funcției chakrelor, acela de a expulza energie solară, numită și Energia Luminii Albe". Cu toate că este exprimată într-un mod confuz, ideea se găsește în texte.

Recunoaștem spirale și pe orizontală și pe verticală (fig. 10).

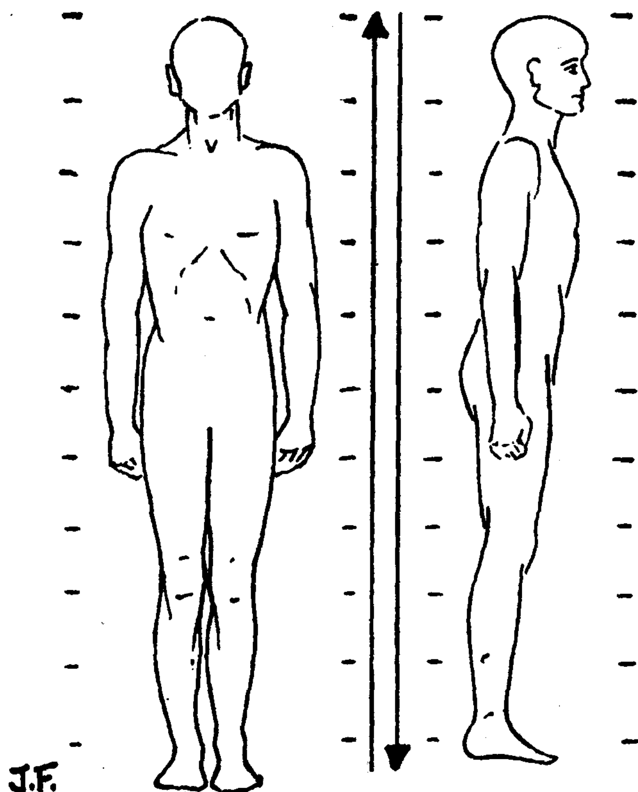

Fig. 10 Examenul prin baleiaj al corpului electromagnetic cu ajutorul mâinii recunoaşte spiralele atât pe verticală cât şi pe orizontală.

Aceste spirale sunt simbolic reprezentate prin caduceu, sau atributul lui Hermes.

Astfel, energia electrică venită din cer şi cea venită din pământ, întâlnindu-se, produc conflicte de energie, care se transformă în „motoraşe", în vortexuri de energie.

După ce am făcut efortul de a extrage şi de a recunoaşte câteva principii de bază din diferite texte, clarificându-le prin propria mea experienţă, putem oare sesiza ideea de curenţi orizontali care leagă chakrele şi orbitele?

Să-l ascultăm pe Arthur Avalon şi să încercăm să-l înţelegem: „În sistemul energetic omenesc, chakrele primesc, transformă şi distribuie diferite frecvenţe pranice. Energiile vitale sunt captate direct de chakre, fie prin canalele energetice care îşi sorb energia, fie din corpul energetic subtil al omului, fie

din mediul înconjurător, fie din cosmos sau din orice sursă care se află la originea oricărei manifestări. Apoi, chakrele le transformă în frecvenţele necesare diferitelor planuri ale corpului fizic sau ale corpului subtil, cu scopul de a le menţine sau de a le dezvolta. Joncţiunea dintre chakre şi aceste diferite corpuri se face prin canalele energetice. Dar şi chakrele iradiază energie în jurul lor. Datorită acestui sistem energetic, omul poate să comunice cu forţele active situate la toate nivelurile mediului înconjurător, ale universului şi ale surselor de creaţie".

Într-un mod asemănător, Arthur E. Powel ne propune următoarea definiţie: „La nivelul eteric, chakrele au două funcţii: prima funcţie este aceea de a vehicula «prana» în interiorul corpului fizic, a doua funcţie este aceea de a retransmite conştiinţei fizice calităţile corpului astral. Aşadar, chakrele constituie un fel de porţi subtile între diferite corpuri, între diferite planuri ale realităţii". (Sharamon şi Bajinski)

Fără să fie dezvoltată, găsim în texte ideea de „curenţi". Pentru a-i interpreta, ne confruntăm cu noi necunoscute numite planuri; sunt citate aici planul eteric, cel astral şi cel cauzal.

Este necesar să încheiem acum, în mod provizoriu, studiul bibliografiei deja confuze a chakrelor, ca să ne familiarizăm cu limbajul planurilor şi al corpurilor subtile.

Trebuie să clarificăm noţiunea de „plan" înainte de a continua studiul circulaţiei energiei şi înainte de a introduce noţiunea de chakră în practica medicală.

Acest răgaz acordat studierii „planurilor" lumii şi corpului îmi dă posibilitatea să verific justeţea propriilor mele observaţii din Statele Unite, îngrijindu-mi în acelaşi timp cât mai bine pacienţii.

3. CORPURILE NOASTRE SUBTILE

Aveam o problemă: cum să împac conţinutul tradiţiei esoterice cu observaţiile mele personale. Eram sigură de experienţa cu orbitele mele, de fiziologia lor, de fiziopatologia lor, iar chakrele, care se introduseseră cu eleganţă între aceste orbite, sprijinindu-se pe una dintre ele, completau astfel coerenţa ipotezei mele de lucru. Mai rămânea să pun de acord certitudinile clinice cu revelaţiile esoterice, ce evocau planurile eterice astral, mental, cauzal, pe care le abandonasem mai demult, nevăzând aici nici o aplicaţie terapeutică imediată.

Cuvintele lui Descartes puteau să fie şi ale mele: „Dar, exact ca un om care merge singur prin întuneric, m-am hotărât să păşesc atât de încet şi să fiu atât de circumspect cu orice lucru încât, dacă nu aş înainta decât foarte puţin, m-aş feri cel puţin să cad. Dar nu voiam deloc să încep prin a respinge complet opinii care se strecuraseră demult în conştiinţa mea, fără să fi fost introduse acolo de raţiunea mea..".

Ca să abordez planurile subtile, m-am întors la scrierile grupurilor de cercetare care, formate de-a lungul secolelor, au păstrat şi au transmis Tradiţia. Aveam ediţia completă a *Cosmogoniei Urantiei* şi multe lucrări de teosofie. Sunt amintite aici planurile lumii, substanţa şi organizarea lor, dar şi planurile omului, care sunt un ecou al planurilor lumii. M-am hotărât să citesc mai degrabă operele teosofilor, doar fragmente, pentru că lectura lor este aridă, decât Cosmogonia Urantiei, care zăcea de douăzeci de ani în biblioteca mea şi de care îmi amintise Henry, îndemnându-mă să o citesc în engleză.

Teosofii

Regina mamă a acestei filosofii a fost doamna Helena Petrovna Blavatsky, o aventurieră plină de dinamism, care făcea parte dintre liber-cugetătorii cosmopoliți. Ea l-a întâlnit în 1874 în Vermont pe Henry Steel Olcott, avocat și ziarist din New-York, care dorea să scrie un articol despre spiritism. Și-au descoperit punctele comune și au trăit împreună în Manhattan. Cum în fiecare duminică ea prezida o întrunire de spiritiști, cabbaliști, francmasoni, rozicrucieni etc., Olcott a avut ideea să înființeze o societate de studii a cărei secretară să fie Helena Petrovna Blavatsky (H.P.B.). Astfel s-a născut societatea teosofică, la 7 septembrie 1875. Scopul ei era „să studieze religiile vechi și moderne, filosofiile și științele, să cerceteze legile neexplicate ale Naturii și puterile psihice care se aflau în om în stare latentă".

Prin intermediul acestei societăți, o bună parte din înțelepciunea ocultă a Vechiului Orient, în special a Indiei, va fi adunată și transmisă secolului XX. Numeroși artiști și-au găsit un refugiu în această mișcare care a fost precursoarea altei mișcări, New Age, pentru că, de aproape două secole, revoluția industrială a atras mai mult atenția asupra materiei decât a spiritului. Interveniseră doi factori: pe de o parte lucrările lui Copernic, Newton etc., interpretate în afara contextului descoperirii lor și fără să se țină seama nici de personalitatea, nici de scopurile ultime ale acestor descoperiri, au permis celor care doreau să conceapă natura ca un sistem mecanic, lipsit de viață, să elimine sufletul și orice formă superioară a lumii; pe de altă parte, lucrarea lui Darwin *Despre originea speciilor cu ajutorul selecției naturale* (1859) a lăsat să se creadă că ființa omenească nu era decât un trup descendent din mamiferele inferioare.

Raționalismul, exploatând în folosul său datele furnizate de știință, domina cultura intelectuală a Europei și a Statelor Unite, făcându-l pe Dumnezeu să dispară pe nesimțite din univers. Pe Dumnezeu dar și creația sa, natura, aceasta din urmă devenind obiect de consum. Dispărea astfel noțiunea de sacru.

În prezent, după această experiență, știm ce trebuie să gândim despre o asemenea atitudine.

Acest „materialism compact", neputând să se exprime decât în „termeni de sânge și carne", nu oferea nici un sprijin în fața morții și nu dădea nici o explicație fenomenelor trăite de corp în sensibilitatea lui. Astfel și-a găsit teosofia un loc în societate.

Din nefericire, o anume boemă s-a gândit să găsească în droguri modalitatea de a ajunge în adâncurile ascunse ale ființei și a fumat opiu și hașiș. H.P.B. a fost prima care a luat droguri o bună parte din viață. Dacă îi vezi

fotografia şi privirea de medium îţi spui că nu era deloc nevoie să folosească droguri pentru a accede în invizibil.

Ea a scris în 1877 *Isis dezvăluită*. La origine, inspiraţia era egipteană, dar apoi a făcut apel la cunoştinţele Indiei.

A apărut apoi *Doctrina secretă*, despre care trebuie să spun câteva cuvinte, căci aici se fac adesea referiri la tratatul „celor şapte rase".

Doctrina admite, bineînţeles, în afara corpului material, existenţa corpurilor noastre subtile.

La moartea ei, în 1891, H.P.B. a împuternicit-o pe Annie Wood Besant să conducă organizaţia, în timp ce William Juddge îşi aroga aceste drepturi în America. Ea le-a recuperat mai târziu.

A fost soţia reverendului Frank Besant de care s-a despărţit curând şi s-a dedicat apărării drepturilor femeilor. Prietenă cu George Bernard Shaw, în 1889, a declarat că aparţine doctrinei teosofice. Întorcându-se la izvoarele cunoaşterii esoterice, ea a plecat într-o călătorie în India, şi acolo, pasionată de ideile lui Gandhi, a devenit unul dintre iniţiatorii independenţei indiene, fiind înscăunată de Gandhi ca preşedintă a Congresului naţional indian.

Lunga ei domnie a fost marcată de grave disensiuni cauzate, printre altele, de comportamentul lui Charles W. Leaddbeater, un fost pastor anglican, care, după ce a fost exclus din societate în 1906, a fost reintegrat mai târziu*. El l-a făcut cunoscut pe Jiddu Krishnamurti, recunoscând de timpuriu în persoana sa pe marele maestru care va deveni. Aceste disensiuni l-au făcut pe Rudolf Steiner, responsabilul ramurii germane, să demisioneze şi să-şi creeze propria organizaţie, societatea antroposofică.

Aparţinând aceluiaşi curent, dar mai aproape de noi, este Alice Bailey. Ea l-a întâlnit în 1919 pe „Tibetan", de la care a primit pe cale telepatică, timp de treizeci de ani, toată învăţătura. Aceste revelaţii seamănă cu cele primite de H.P.B.

Menţionez aceste societăţi esoterice ale căror doctrine au la origine fie revelaţia, fie telepatia, pentru că, citind câteva lucrări**, am găsit unele „adevăruri" la care ader *prin ceea ce am trăit eu însămi şi prin experienţa medicală zilnică*. Referitor la unele dintre ideile lor, n-am avut nici o experienţă, dar cred că sunt exacte pentru că se potrivesc cu propriile mele intuiţii şi-mi permit să înţeleg mai bine ceea ce observ. Ele se potrivesc cu cunoştinţele mele, cu senzaţiile mele, în măsura în care pot eu să le citesc şi să le interpretez. Căci, dacă formaţia mea iniţială şi practica îmi poruncesc să trec

* Au scris împreună *La Voie de l'occultisme (Calea ocultismului)*.

** Se citesc cu dificultate, fiind scrise într-un limbaj cu care nu mă pot obişnui.

totul prin filtrul rațiunii și al experienței, intuiția și feelingul ocupă și ele un rol important.

Voi rezuma și comenta aceste idei, căci ele îmi permit să situez mai corect locul și psihismul omului în sânul naturii.

Cele șapte planuri subtile

În prezent, știința recunoaște că forțele invizibile care organizează natura însuflețită se contureaza sub forma unor câmpuri. Desigur că oamenii de știință nu admit cele șapte planuri recunoscute de teosofi, dar ei tolerează ideea de planuri ale lumii, adică a câmpurilor energetice organizate*.

Simplificând la extrem, putem înțelege că lumea noastră fizică este dependentă de șapte planuri subtile, fiecare dintre ele având energii caracteristice și funcții specifice. Tocmai din substanța acestor planuri sunt făcute cele șapte corpuri. În aceasta constă interesul studierii lor.

Cele șapte planuri introduc preeminența planurilor divine în această organizare.

După Alice Bailey, planurile pot fi reunite la început în trei grupe.

1. Câmpul de manifestare al logosului** (primul și al doilea plan);
2. Câmpul supranormal de evoluție (al treilea și al patrulea plan);
3. Câmpul normal de evoluție: uman, animal, vegetal, mineral, al elementelor (al cincilea, al șaselea, al șaptelea plan).

Dacă există șapte planuri ale lumii, există și șapte planuri vibratorii, având fiecare o specificitate proprie, iar planul fizic primește ecouri de la aceste planuri, el fiind materializarea lor. El este un receptacul dens care vibrează la cele mai joase frecvențe.

Fiecare dintre aceste șapte planuri este la rândul lui împărțit în șapte sub-planuri sau straturi.

Fiecare dintre cele șapte planuri, deși are propriile lui caracteristici, este influențat de celelalte planuri, tot așa cum fiecare dintre cele șapte culori ale luminii poate fi descompusă la rândul ei în șapte culori. Cele mai întunecate șapte culori aparțin celui mai apropiat plan de cel fizic, cele mai luminoase șapte culori sunt cele mai apropiate de planul spiritual.

Este foarte important să admitem că fiecare plan primește ecouri din celelalte planuri, în funcție de forma și de capacitățile de care dispune. Așa cum noi înșine, cu toate că suntem un ecou al divinului, nu ni-l putem reprezenta decât cu capacitățile noastre de recepție. Astfel, pentru copii,

---

* Vezi *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, partea a doua, Editura Lotus.

** Logos: unul dintre numele divinității supreme la stoici. În teologie este verbul lui Dumnezeu.

Dumnezeu este un bunic cu barba albă. Căci Dumnezeu, principiu imuabil şi infinit, realizare absolută, creatorul a tot ceea ce există, este dincolo de gândirea noastră. Şi totuşi, Universul manifestat este cuprins în această Realitate absolută.

Conştiinţa divinului intră în contact cu conştiinţa lumii prin intermediul planurilor numite spiritual, monadic şi al logosului.

Teosofii admit că lumea există datorită unui „plan divin de acţiune" dublat de un plan „de energie activă" care, informat de planul de acţiune, va furniza energia care va permite realizarea sa în „planul materiei".

Planul materiei, rezultatul final al planului divin, este deci rodul gândirii sale.

Ultimul plan material este de asemenea cel al experimentului şi prin aceasta al încercării.

În ansamblu, textele sunt de acord atunci când afirmă că există, între gândire şi materie, două surse de energie: una numită akashică, adică primordială, legată de cele mai înalte sfere, cealaltă pranică, decurgând din prima.

Nenumărate opere de artă hindusă reprezintă divinul şi sub forma unei treimi, trei capete reunite pe acelaşi trup* – Brahma, Vishnu şi Shiva. Brahma este creatorul, Vishnu este păstrătorul, Shiva este distrugătorul. Adorarea lui Shiva introduce o noţiune deosebită: aceea de a accepta procesul de distrugere ca pe un lucru normal, pentru că Brahma va reclădi.

Planul logosului** corespunde Tatălui, planul monadic*** corespunde Fiului, planul spiritual corespunde Sfântului Duh. Planurile ar fi:

Planul cauzal

Acest plan se situează imediat sub planul Sfântului Duh****. El dezvoltă, asemenea foiţelor concentrice ale unei cepe, planuri succesive alăturate care conţin vibraţii mai slabe decât ale sale.

El cuprinde toate celelalte planuri, care reprezintă manifestările succesive ale conştiinţei pure, numită în India şi atman.

Aceasta este lumea *Duhului vieţii*, mai degrabă secretă... Este regiunea gândirii abstracte care închide în ea cea mai subtilă substanţă care ar putea eventual să fie la îndemâna noastră. Acest plan guvernează *structura* şi *activitatea* din planul beatitudinii. În acest plan se află „memoria" a ceea ce a fost.

---

* Una dintre cele mai celebre este cea din insula Elephanta lângă Bombay.

** Logos: aici, verbul (cuvântul) lui Dumnezeu.

*** Monadă: unitate perfectă, termen folosit de Leibniz.

**** Se spune că rari sunt aceia care au acces la acest plan în timpul vieţii pământeşti.

Planul mental

Acest plan al lumii este planul mental, lumea *gândului*.

Planul mental este cel al vieții spiritului, al locului de unde își va exprima voința. Așezat între planurile superioare și planurile inferioare, el face joncțiunea între spirit și materie. Din acest plan, spiritul lucrează folosind uneltele planurilor inferioare, adică planurile astral, eteric și fizic, pentru a-și realiza intențiile, pentru a-și concretiza ideile sub formă de materie. Atunci când planurile care îi sunt inferioare se află complet* sub controlul său și în armonie unul cu celălalt, totul este pregătit pentru cucerirea materiei de către spirit.

El este capabil să creeze arhetipurile abstracte ce vor fi „înveșmântate" într-un mod mai mult sau mai puțin dens, după cum aparțin „regiunilor aeriene", „regiunilor oceanice" ale „forțelor arhetipale" sau „gândirii concrete".

Regiunea numită *„regiune aeriană"*, așa cum este descrisă în texte, este expresia diferitelor anotimpuri. Aceasta să fie oare regiunea pe care o explorează acupunctura atunci când tratează și reglementează energiile numite sezoniere?

„Regiunea oceanică" este, după Max Heindel, o regiune cu o vitalitate palpitantă, „șuvoi de viață care se rostogolește și palpită în toate formele, ca sângele prin trup"; ea acționează asupra eterurilor din regiunea eterică, constituind arhetipurile.

„Regiunea forțelor arhetipale" se află cu adevărat în centru, la marginea celor două regate, între forțele spirituale și forțele care conduc la realizarea fizică. Acolo sunt create legile naturii.

Poate că pe acest plan îl evoca „Mama" atunci când scria: „Vedem această putere funcționând în pasăre, animal, Natură, oriunde în jurul nostru: ea este cea care călăuzește zborul păsării spre țelul ei infailibil, gestul animalului spre mișcarea exactă, mișcarea atomului în gravitația sa certă – totul este exact la electron și la milionimea de meridian (...). Noi îi spunem «instinct» sau «legile Naturii», pentru că etichetăm totul și credem că exorcizăm misterul trecându-l prin botezul științei și puțin mai lipsește să afirmăm că totala Inconștiență înfăptuiește opera unei inteligențe perfecte. Nu știm cum procedează; este «instinctul» și totul se explică; este «legea» și totul este natural. Ah, da! Este perfect natural și totul este natural cu excepția noastră. Și totul este perfect conștient, cu excepția noastră și perfect exact, cu excepția noastră..".

„Regiunea gândirii concrete" care conține cele mai dense subdiviziuni furnizează substanța mentală destinată să îmbrace gândurile abstracte. Astfel

---

* Nu sunt acestea oare câmpurile morfogenetice?

concretizate, gândurile abstracte devin gânduri-formă, capabile să coordoneze impulsurile născute în lumea dorinţelor.

În regiunea inferioară a gândirii concrete se află arhetipurile formelor fizice. Pentru că nu ne înconjoară nici imaginile, nici modelele unor forme, nici machetele, ci arhetipurile creatoare ale invizibilului care modelează şi fasonează formele lumii fizice în care trăim. Acest plan evocă în mod curios ceea ce fizicienii numesc „câmpuri morfogenetice"*.

În fine, în cea mai joasă subdiviziune se află *regiunea continentală* care conţine arhetipurile continentelor globului pământesc. Noi primim ecourile sale sub diferite forme: cutremure, uragane, cicloane, furtuni etc.

Aceste regiuni succesive, progresând în sensul unei organizări, adică a unei identificări din ce în ce mai precise a gândului sub acţiunea energiei, îmi par foarte logice.

Planul astral

Care mai este numit şi lumea dorinţelor.

„Dorinţa este primul germene al manifestării voinţei lui Unu de a se proiecta în multiplu". Este lumea atracţiei şi a repulsiei. Întâlnim aici forţe care vor acţiona în planul material astfel însufleţit şi pe care îl împing spre acţiune. Planul astral şi forţele sale cosmice dau un impuls planurilor următoare, care, fără el, nu ar fi capabile să acţioneze. Fără această lume a dorinţelor nu ar exista evoluţie. Ea este o forţă, o energie.

„Această dorinţă colectivă este adunată, în stare latentă, în Potenţialitatea totală, Puterea divină (Shakti), care este adevărata Mamă, căci, din propria sa substanţă imaterială, Conştiinţa-Energie supremă, dă Fiinţă tuturor vieţuitoarelor şi actualizează toate aceste latenţe**."

Ea face să funcţioneze forţele electrice.

Aici se află dorinţele, năzuinţele, sentimentele, pasiunile.

„Această materie este, ca să spunem aşa, vie. Veşnic în mişcare, fluidă, îmbrăcând cu o uşurinţă şi cu o rapiditate de neconceput toate formele imaginabile sau inimaginabile, ea străluceşte şi scânteiază fără încetare, trecând prin mii de nuanţe mereu schimbătoare (...)

Lumea Dorinţei este o lume de culoare şi lumină care se modifică fără încetare, în care energiile animalelor şi ale oamenilor se amestecă cu cele ale nenumăratelor Ierarhii ale fiinţelor spirituale care nu se manifestă în Lumea noastră Fizică, dar care sunt la fel de active în Lumea Dorinţelor cum suntem noi aici pe Pământ***".

---

* Vezi *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*, op. cit.

** Tara Michaël, *Corp subtil şi corp cauzal*, op. cit.

*** Max Heindel, *Cosmogonie des rose-croix (Cosmogonia rozicrucienilor)*.

În lumea dorinţei, fiecare formă tinde să atragă tot ceea ce este de aceeaşi natură cu ea. Dacă forma creată ca să se opună răului este puternică, viguroasă şi deseori reînnoită, ea va avea ca efect distrugerea răului şi înlocuirea lui cu binele.

Aici descoperim mai multe regiuni:

– În vârf se află *„regiunea sentimentului"*. Interesul sau nepăsarea, nivelul emoţiei inspirate sunt singurii factori care determină efectul lor asupra noastră.

– În zona intermediară sau *„regiunea impresiilor"*, atracţia sau repulsia se echilibrează. Este o zonă de echilibru.

– În *„regiunea atracţiei"*, forţa de construcţie şi forţa de concentrare sunt mai puternice decât repulsia a cărei acţiune este distructivă.

– Când interesul pune în mişcare forţa de atracţie şi când dorinţele sunt puternice, acestea din urmă ajung în *„regiunile repulsiei"*. De aici începe lupta.

– Cea mai joasă regiune este cea a *„pasiunilor şi a dorinţelor senzuale"*.

Planul eteric

Este planul forţelor care menţin activităţile vieţii în structuri şi care le permit să se mişte şi să se reproducă. Pentru un clarvăzător cu experienţă, acestea sunt forţele care dau viaţă formelor minerale, vegetale, animale şi umane.

Max Heindel distinge patru eteruri cu funcţii specifice:

– *Eterul reflector* păstrează în memorie elementele trecutului. Dar aceste imagini nu sunt decât reflectarea adevăratei memorii care se află în plan cauzal.

– *Eterul vital* este câmpul de acţiune care menţine forţele de reproducere, cu un pol pozitiv, masculin, şi un pol negativ, feminin.

– *Eterul-lumină* are şi el doi poli. Polul pozitiv furnizează capacităţile de termogeneză care reglează temperatura corpului şi circulaţia sanguină, iar la plante circulaţia sevei. Polul negativ guvernează funcţiile pasive ale celor cinci simţuri şi elaborarea culorilor.

– *Eterul chimic*, ale cărui forţe sunt pozitive şi negative în acelaşi timp. Ele determină asimilarea şi dezasimilarea alimentelor la nivelul ţesuturilor printr-un proces care ar semăna cu o electroliză inteligentă.

Planul fizic

Este planul materiei, produsul final al planurilor subtile, purtătorul sistemului planetar. Solidele, lichidele şi gazele formează cele trei subdiviziuni ale acestei lumi. Ele sunt determinate de noţiunile de timp şi spaţiu. Este domeniul formei.

Acest plan fizic, aşa cum am mai spus, este interpătruns de planul superior, care la rândul lui este contrariul celui care îi este superior etc. Planul fizic este manifestarea divină finală, câmpul ei experimental.

Ca să înţelegem corect planul fizic, trebuie să înţelegem mai întâi lumea invizibilă unde se află sediul cauzelor. În mod paradoxal, în acest invizibil se află cea mai durabilă cauză, cea mai indestructibilă, Spiritul universal, care se manifestă în lumea fizică, modelul Pământului sub forma celor patru regnuri: mineral, vegetal, animal şi uman.

Sistemul solar

Pământul aparţine sistemului solar. Evoluţia lui este dirijată de o ierarhie formată din spirite, arhangheli, îngeri, heruvimi, serafimi, care supraveghează destinul sufletelor venite din planurile superioare ale eterului divin, obligate să călătorească prin planurile lumii înainte de a se reîncarna.

Edouard Schuré exprimă acest lucru într-un limbaj poetic:

„Vezi, spune Osiris, o sămânţă luminoasă căzând din regiunile Căii lactee în sfera a şaptea? Sunt germeni de suflete. Sunt ca nişte vapori uşori în regiunea lui Saturn, fericite, fără griji,dar nu-şi cunosc fericirea. Însă, căzând din sferă în sferă, ele îmbracă învelişuri din ce în ce mai grele. Cu fiecare reîncarnare, ele capătă un nou simţ trupesc, potrivit mediului pe care îl locuiesc. Energia lor vitală creşte; dar pe măsură ce intră în trupuri mai greoaie, ele îşi pierd amintirea originii lor divine. Astfel se săvârşeşte căderea sufletelor care vin din Eterul divin. Mereu mai înrobite în materie, din ce în ce mai îmbătate de viaţă, ele se urcă asemeni unei ploi de foc, cu fiori de voluptate, prin regiunile Durerii, ale Iubirii şi ale Morţii, până în temniţa pământească, în care tu însuţi suspini, reţinut de centrul de foc al pământului şi în care viaţa divină pare un vis zadarnic".

După Reîncarnare, două căi se deschid în faţa acestor suflete, moartea sau învierea.

„Multe suflete pier în căderea lor fatală. Sufletul este copilul cerului şi călătoria sa este o încercare. Dacă în iubirea sa nestăpânită pentru materie el pierde amintirea originii sale, scânteia divină care se afla în el şi care ar fi putut deveni mai strălucitoare ca o stea se reîntoarce în regiunea eterată, atom fără viaţă, şi sufletul este dezagregat într-un vârtej de elemente grosolane (...). El văzu spectre omeneşti scoţând strigăte ciudate, prinse şi sfâşiate de fantomele unor monştri şi de animale, în mijlocul gemetelor şi blestemelor (...). Acesta este, spuse Osiris, destinul sufletelor josnice şi rele. Chinul lor nu se sfârşeşte decât o dată cu distrugerea lor, care este pierderea oricărei conştiinţe".

Din fericire mai există şi o altă cale:

„Dar vezi, aburii se împrăştie, cele şapte sfere apar din nou pe firmament. Priveşte în partea aceea. Vezi acel roi de suflete care încearcă să urce spre regiunea lunară? Unele sunt abătute din drum spre pământ ca vârtejuri de păsări sub biciuirea furtunii. Altele ating cu puternice bătăi de aripi sfera superioară care le prinde în vârtejul ei. O dată ajunse acolo, ele îşi recapătă capacitatea de a vedea lucrurile divine. Dar de data aceasta ele nu se mai mulţumesc să le reflecteze prin visul unei fericiri neputincioase. Ele absorb luciditatea conştiinţei luminate de durere, energia voinţei dobândite în luptă. Ele devin luminoase, căci au divinul într-însele şi-l răspândesc în faptele lor".

Ne dăm seama că de-a lungul iniţierilor*, care sunt tot atâtea încercări, oamenii trec dincolo de etapele mistice care îi fac să urce şi să depăşească treapta spiritelor până în momentul în care nu mai trebuie să se reîncarneze. Din fericire pentru noi, câţiva aleşi se întorc pe pământ ca să ne ajute să găsim drumul cel bun, ca Iisus Christos şi Buddha spre exemplu, sau precum cei pe care îi numim mari iniţiaţi, Moise, Platon, Pitagora etc.**

Pământul

În secolul trecut, o mare idee ne-a fost dezvăluită: chiar şi Pământul nostru trebuie să treacă prin şapte încercări, prin şapte reîncarnări succesive înainte de a se spiritualiza. Se supune astfel şi el roţii evoluţiei planetelor. Pentru ele există un plan de evoluţie de-a lungul diferitelor renaşteri. Ne permitem să presupunem, văzându-i înfăţişarea la sfârşitul acestui secol XX, că Pământul se află la finele unui ciclu...

Omenirea

Şi pentru omenire există un plan de evoluţie care se desfăşoară de-a lungul evoluţiei a şapte rase, pe şapte continente. Lemuria şi Atlantida au precedat epoca ariană.

Trebuiau să se succeadă şapte rase primordiale: prima, provenită din locuitorii de pe Lună, trăia pe „nepieritorul Pământ sfânt". A doua, hiperboreeană, trăia în apropierea Polului Nord. Aceste rase nu erau înzestrate cu trup şi se reproduceau prin mijloace spirituale***. A treia rasă trăia în Lemuria, teritoriu situat între deşertul Gobi şi actualul Ocean Indian. A patra rasă ocupa Atlantida, teritoriu care s-a scufundat în partea orientală a Oceanului Atlantic şi despre care se vorbeşte şi astăzi. A cincea rasă, cea ariană, populează acum

---

* Vezi *A Patra Noastră Lume*.

** *Marii Iniţiaţi*, Edouard Schuré, Ed. Lotus.

*** Vezi *Suferinţe dispreţuite*.

Pământul. Ea s-a născut în Asia septentrională şi s-a răspândit apoi în sud (nordul Indiei actuale) şi în vest. Ultimele două rase nu s-au născut încă.

Când îşi va încheia ciclul pe acest Pământ, omenirea va începe un nou ciclu pe o altă planetă.

Actuala omenire trece printr-o lungă perioadă întunecată numită vârsta materialismului, perioadă de-a lungul căreia a trebuit să cerceteze materia fizică. După ce se va încheia perioada, omenirea va ieşi din această „iluzie" sau „Maya" care acordă în mod preferenţial atenţie materiei şi îşi va îndrepta privirea asupra lumilor noastre interioare. În prezent ne aflăm la o răspântie hotărâtoare. Adevărul începe să iasă la iveală. Materialiştii şi-au făcut datoria, putem să ne începem urcuşul şi lumea invizibilă ni se va dezvălui.

4. „FANTASTICA“ NOASTRĂ ANATOMIE

Limitat prin natura sa, infinit în dorinţe, omul este un zeu căzut care îşi aminteşte de ceruri.

Primele Meditaţii Poetice,
Lamartine

Substanţa din care sunt făcute propriile noastre corpuri subtile este o emanaţie a substanţei planurilor studiate în capitolul precedent. Fiecare corp subtil este diferit de celelalte prin calitatea substanţei din care este format, urmând ierarhia planurilor descrise. Un nivel vibrator, un nivel energetic, un nivel de conştiinţă: calităţi precise ce caracterizează pe fiecare dintre noi şi de care vor depinde gradele de materialitate şi de spiritualitate ale fiecăruia.

„Omul este un punct de lumină divină, ascuns în interiorul a nenumărate învelişuri, aşa cum lumina este ascunsă într-o lanternă. Ea poate fi stinsă şi obscură sau aprinsă şi radiantă. Ea poate fi ori o lumină strălucind în faţa privirilor oamenilor, ori un lucru ascuns, nimănui folositor“, scrie Alice Bailey.

Această viziune despre om poate că va fi acceptată într-o zi, întrucât ştiinţa recunoaşte astăzi existenţa unei organizări invizibile, care face posibilă cunoaşterea simultană a unor date în puncte diferite ale globului, fără să existe vreo comunicare aparentă cu ajutorul unui procedeu cunoscut. Aşadar, imense câmpuri, care înconjoară Pământul, pot călători şi transmite idei. Acest lucru aminteşte într-o oarecare măsură de „planurile“ lumii şi de om, aşa cum îl concep teosofii.

Ne rămâne deci să luăm în considerare aceste planuri care înconjoară corpul fizic, apoi să studiem sistemul energetic omenesc, format din trei

entități vibratorii: corpurile subtile, chakrele sau centrii energetici și nadi-urile sau canalele energetice.

Amintesc că, potrivit teoriei mele, corpul fizic poate fi considerat ca o entitate vibratorie (nucleu) și că fiecare dintre corpurile sale subtile este delimitat de orbitele atomului lui Niels Bohr. Să vedem în continuare cum priveau marii esoterici aceste planuri.

Substanța corpurilor

Cele șapte planuri ale noastre sunt ecourile celor șapte planuri anterior descrise... aceasta presupunând că corpurile subtile ale planetei sunt într-o stare perfectă de sănătate și lasă să circule în voie forțele destinate să pătrundă în noi. Planurile invizibilului vor experimenta, așa cum am mai spus, pe pământ, și în mod deosebit pe corpul nostru reîncarnat, în virtutea legilor pe care le-am enumerat deja, întrucât și noi ne supunem acestei ierarhii.

În vârful ierarhiei se află „planul divin de acțiune". El informează planul „Energiei active" despre „proiectul" său. Acest plan se realizează într-un „plan al materiei", plan supus experimentului și deci încercărilor. Experiența este trăită într-o materie în care se reflectă celelalte planuri.

„Hindusul citește această structură mai întâi pe propriul său trup, întrucât vizibilul este un semn al invizibilului, tangibilul este după chipul subtilului, iar ceea ce există «acolo» este în primul rând «aici»".

Sufletul se reflectă în trup. Dar ele au o structură diferită, pentru că sufletul este veșnic iar trupul pieritor. Totuși, amândouă sunt unite în timpul vieții. Acest lucru permite corpului nostru material să ajungă în anumite condiții la realitatea invizibilă cu mult înaintea morții corpului fizic. Vom vedea în continuare că astfel de cazuri sunt frecvente... dar nimeni nu vorbește despre ele.

Corpul fizic

Este cel pe care îl vedem cu toții, la noi și la ceilalți. De-a lungul secolelor el a constituit obiectul unor aprecieri diferite. Cea mai mare parte a occidentalilor îl consideră ca fiind o sinteză a persoanei și vieții lor. Ei exclud posibilitatea unor vieți anterioare, a reîncarnărilor, a aurei, deci a câmpurilor vibratorii care îl înconjoară. Astfel încât, omul modern se simte cam pierdut în lumea pe care încearcă s-o cucerească și vrea să se cunoască pe sine prin mijloace științifice, mergând până la Lună, instalând crâmpeie de viață pe orbitele terestre, în vreme ce aceste orbite sunt reproduse în miniatură de aura sa.

Vechile civilizații nu știau nimic despre limitele spațiale și temporale pe care le-a stabilit omul modern. Pentru supraviețuitorii acestor civilizații, corpul trăiește în mod natural. Corpul individului trăiește în simbioză cu natura. Omul nu simte că există decât legat de grupul familial, de strămoșii

săi, de grupul social, de spirite, de natură și toate aceste lucruri se reflectă în ritualuri binevoitoare sau răuvoitoare. Corpul nu trăiește în izolare, expus fragmentării, ci într-o unitate spontană cu el însuși, participând la tot ceea ce îl înconjoară.

„Primitivul" este capabil să comunice la distanță (prin cuvinte sau printr-un gest ritual impregnat cu energie) cu orice formă de viață, fie că este vorba de un animal sau de un om. Corpul său energetic este perfect integrat în corpul fizic; ele acționează într-o comuniune perfectă.

Fără să le fi identificat, fără să le fi pus în formule matematice, primitivul cunoaște toate energiile invizibilului pe care savanții noștri fizicieni în cuantică le descoperă după nenumărate calcule. Integrarea științei în societatea noastră a dus la modificarea datelor problemei. În timp ce, în civilizațiile arhaice, forțele fizice se uneau ca să ducă la bun sfârșit o acțiune colectivă pentru că mijloacele tehnice erau neînsemnate, introducerea mașinilor a transformat această viziune a omului și a societății. Corpul a început să-și piardă din importanță în favoarea mașinii. Omul s-a izolat de forțele naturale omenești ca să fie acum atât de fragmentat în mijlocul unui sistem complex și artificial încât a devenit el însuși parte integrantă dintr-o mașină, un instrument, un mecanism care seamănă cu o unealtă de producție.

Cine spune mașină spune cifre, intelect, gestiune, profit și ceea ce decurge de aici: cadru financiar, politic și militar. Ce să mai spunem despre individul donator de organe, sau despre cel redus la o simplă structură genetică și ale cărui gene vor fi extrase pentru, așa se crede, a fi ameliorate?

Trupul este un suport format din macromolecule cărora cele mai lente vibrații le dau viață. Aceste macromolecule ne fac să comunicăm cu solul, dându-ne senzația de greutate și de prezență a obiectelor. Este bine să ne dezvoltăm trupul apelând la gimnastică, la expresia corporală, la dans sau la tehnicile de stimulare, este bine să-l îngrijim prin practicarea kineziterapiei.

Orice om trebuie să aibă grijă de corpul său fizic. La fel ca și celelalte, el este de origine divină și, în această calitate, face parte din cucerirea sinelui. Trebuie să ne îngrijim corpul fizic și să-l menținem sănătos, într-o perfectă unitate și într-o relație armonioasă atât cu propriul invizibil cât și cu cel al celorlalte ființe.

Suntem legați, în diferite feluri, de toate ființele, de toate lucrurile și cel mai bun mod de a avea grijă de noi înșine și de cei care ne înconjoară este acela de a fi prevăzători cu sănătatea acestui corp.

India a înțeles perfect, cu mult timp înaintea noastră, cât de importantă este grija față de acest trup, receptacul al corpurilor subtile, încât l-a făcut să devină sediul evoluției spirituale, adică un templu. Ea s-a opus vreme îndelungată

metodelor religioase care doreau să-l dispreţuiască, să-l subjuge, să-l molesteze.

Trupul este făcut din materie, din lichide, din solide şi gazoase şi devine, fără vreo discontinuitate, corp electromagnetic pur şi, în sfârşit, spirit.

Trupul se află în primejdie în mijlocul unei societăţi moderne care îl expune radiaţiilor, electricităţii, chimiei etc. Cum ar putea oare individul să nu fie scindat în interiorul său?

Trupul se află în primejdie şi sub acţiunea unor spiritualişti pentru care corpul fizic nu este decât comutatorul care permite intrarea în contact fizic cu obiectele care îl înconjoară şi nu văd nici o contraindicaţie majoră în neglijarea sau în suprimarea lui pentru a pătrunde în invizibil.

Corpurile subtile

Centrul de interes al spiritualiştilor vizează în mod exagerat corpurile subtile, trepte intermediare pe care trebuie să le cunoască, să le urce, să le cucerească pentru a ajunge la corpul cauzal, nu numai în scopul de a ajunge la starea de fericire, dar cel mai adesea pentru a poseda, uneori cu preţul sănătăţii, acea faimoasă *putere*.

Yoga şi disciplina ei anexă, sofrologia, se folosesc de corp ca să ajungă la izvorul Fiinţei, trezind şi cercetând diferitele lui niveluri ca pe un fel de fiziologie mistică. Este una din rarele tehnici care, împreună cu meditaţia, este capabilă să ne ajute să ne unim cu cosmosul. Este o ştiinţă în care laboratorul de experienţe este corpul omenesc, care serveşte drept „materie primă".

Fără să practicăm yoga, putem să ne folosim fără să vrem corpul ca pe un laborator pentru experienţe, dacă avem de la natură corpuri subtile dezvoltate. Acest lucru se realizează atât de uşor, încât devine jenant, ba chiar dramatic.

Se ştie de altfel, de la Einstein încoace, că energia şi materia nu sunt entităţi distincte ci forme diferite ale aceleiaşi realităţi, iar unii indivizi trec de la o realitate la alta fără să-şi dea seama.

Teosofii, inspirându-se din tradiţiile orientale, identifică, aşa cum am văzut, dincolo de planul materiei fizice, planuri care îşi repartizează succesiv niveluri de energie. Dacă planul fizic intră în contact cu cele mai joase vibraţii, planurile superioare de energie formate din vibraţii din ce în ce mai fine vor forma succesiv corpurile eteric, astral, mental şi cauzal. Acest ultim nivel de conştiinţă scapă percepţiei imensei majorităţi a oamenilor prin înaltul său nivel de subtilitate.

Aceste corpuri diferite se întrepătrund, dar se întrepătrund în acelaşi timp şi cu corpul fizic, fiecare continuând să vibreze pe propria-i frecvenţă. Astfel încât, clarvăzătorul trebuie să facă *mental* o alegere vibratorie înainte de a se

concentra, ca să cerceteze în mod deosebit un plan dintre celelalte. Ca şi la feeling, este necesar să faci o alegere mentală înainte de a capta vibraţia pe care vrei s-o analizezi. Ne dăm deci seama de importanţa concentrării, capabilă să aleagă şi să actualizeze vibraţia pe care doreşte s-o studieze.

În *Medicina Corpului Energetic* şi în cărţile următoare, am început să dezvolt ideea că poţi întâlni diferiţi subiecţi care se nasc cu un corp fizic defectuos „îmbrăcat“ de corpurile subtile. Atât examenul stării vibratorii cât şi suferinţele pe care le descriu ne conduc spre această concluzie.

Simţindu-se „prost în pielea lor“, sperând să se obişnuiască cu această stare, ei participă din curiozitate, citind la întâmplare anunţurile publicitare, la terapii vibratorii oarbe, la şedinţe de yoga prost înţelese, la diverse fantezii muzicale, care îi transportă într-un spaţiu... de unde nu se întorc vindecaţi, dar unde şi-au amplificat activitatea corpurilor subtile predominante şi patologice, care devin din ce în ce mai prezente... şi uneori, din ce în ce mai patologice, dacă nu le corectează vreun terapeut experimentat*.

Plecaţi în căutarea invizibilului, şi, de ce nu, şi a vieţilor anterioare, aceşti pacienţi se prăbuşesc şi se rătăcesc în planuri pe care nu le stăpânesc. Nivelul lor de evoluţie şi de cunoaştere – uneori chiar şi al terapeutului – fiind insuficiente, ei nu se vor putea întoarce la conştiinţa obişnuită.

În momentele grele ale vieţii, apelăm la amatori care îşi spun „maeştri“ ca să câştige bani cu nişte titluri pompoase pe care şi le atribuie cu uşurinţă. N-am primit şi eu astăzi un telefon de la un „clarvăzător“ care îmi propunea să-mi examineze mâinile ca să-mi explice semnificaţia fiecărui deget, să-mi indice care îmi sunt capacităţile şi ce sens trebuie să dau vieţii mele, în timp ce Agpaoa se mulţumise să-mi spună: „Îţi vei găsi drumul“, fără să mă influenţeze?

Aceste solicitări pot să convingă pe unele persoane, care până atunci se simţeau bine „în pielea lor“, să devină subiecţii unor autorităţi contestabile în domeniu. La un moment dat, prin sugestie, ele se pot crede dependente de astfel de personaje. Aceasta cu atât mai mult cu cât nivelul lor energetic este mai slab şi cu cât nivelul lor de cunoaştere a Invizibilului este mai redus.

---

* Într-o scrisoare pe care am primit-o tocmai în clipa în care scriu aceste rânduri sunt înştiinţată că, sub pretextul de a trata o depresie, regresând într-o serie de vieţi anterioare, o tânără femeie a aflat că a fost Irod însuşi, iar soţul ei a fost o evreică cu care a avut copii, ucişi în timpul masacrului pruncilor... Îi este frică să nu înnebunească şi se simte din ce în ce mai rău. Tratamentul acesta comportă riscuri. În Brazilia, aşa cum am mai scris, un vindecător, medium antrenat şi supravegheat, trăieşte regresia în locul bolnavului, ceea ce este cu totul altceva.

Victimele, aşa cum bănuim, aparţin în general acelei categorii de subiecţi care prezintă „sindromul lui Neptun", descris în lucrările anterioare. Planeta Neptun, îndreptată spre ascendent sau aflată într-o poziţie favorabilă în tema naşterii, coincide cu o îndepărtare a orbitelor, adică a straturilor de electroni care gravitează în jurul nucleului atomului. Totul se petrece ca şi cum vibraţii şi informaţii străine s-ar infiltra cu uşurinţă în ochiurile aurei lor, şi cu atât mai uşor cu cât nivelul lor energetic este mai slab. Din nefericire, cu foarte rare excepţii, aceste noţiuni nu sunt cunoscute nici în medicina clasică, nici în practica psihiatrică.

Corpul eteric

Corpul eteric aproape corespunde ca formă şi volum corpului fizic. El este arhetipul corpului fizic. Aparţine planului cosmic lichid. Apa fiind corpul eteric al planetei Pământ, vindecătorii filipinezi intră în contact cu acest nivel în cursul tratamentelor, folosind bumbac îmbibat în apă înainte de a „deschide" corpul eteric*. În ceea ce îl priveşte, chirurgul brazilian injectează local ser fiziologic înainte de a opera.

Corpul eteric este agentul transmiţător, printre altele, al energiilor care, venind din corpul astral, se îndreaptă spre corpul fizic.

El este forma subiectivă a corpului nostru fizic, el dă viaţă formei fizice, îi transmite influenţele celorlalte corpuri ale sale şi îi comunică informaţiile şi energiile: dorinţe, activităţi intelectuale, intuiţie, spiritualitate**.

El este format dintr-o împletitură de fire eterice, consolidată prin linii de forţă care, intersectându-se, formează, prin însuşirile lor, puncte şi centri de energie.

Atunci când un mare număr de linii de forţă se intersectează în aceeaşi zonă, centrul de energie este mai important.

Când curenţi mari de energie converg şi se încrucişează, aşa cum se întâmplă în zona capului şi a coloanei vertebrale, ei formează atunci centri majori.

Corpul eteric mai este numit şi aura sănătăţii pentru că reproduce forma corpului fizic, depăşindu-l cu puţin. El îşi menţine forma şi după pierderea unui segment din corpul fizic. În *Medicina Corpului Energetic* am explicat cum, în timp ce examinam într-un spital un bolnav căruia i se amputase un membru,

---

* Călătorii occidentali, auzind acest cuvânt, l-au aplicat imediat corpului fizic.

** Ca şi Alice Bailey, eu înţeleg prin „spiritual" lumea luminilor, a frumuseţii, a ordinii şi a talentului, despre care vorbesc cărţile sfinte, adică lumea care a fost obiectul cercetării atente a pionierilor care au pătruns în această lume neobişnuită şi de unde s-au întors să ne spună ce au aflat.

am desenat pe cearşaful din hârtie forma membrului, pornind de la centrul de energie luminoasă care, după părerea mea, „hrănea“ membrele. Acesta a fost momentul de început al cercetărilor mele referitoare la corpul invizibil.

Relaţiile dintre corpul invizibil şi corpul fizic sunt uneori perturbate, de pildă în urma unui accident. Şocul poate duce la disocierea corpurilor.

Este o senzaţie pe care rănitul o poate simţi. O pacientă, victima unui accident de maşină, dorea, în timp ce aştepta sosirea ambulanţei (în pofida oricărei logici şi a anturajului), să se aşeze cu picioarele în sus şi cu capul în jos. Câteva săptămâni mai târziu, plângându-se că nu se simte bine şi că are ameţeli, am văzut că avea corpul invizibil inversat. A venit să mă vadă pentru că serviciul de neurologie, unde se trata, o găsise perfect normală, bănuind că tulburările de care se plângea erau doar prefăcătorii, ca să fie despăgubită de serviciul de asigurări. După ce am restabilit polaritatea cap-picioare, aceste stări, ameţelile au dispărut...

Alte împrejurări de evidenţiere a acestei separări a corpurilor: bolile grave şi consecinţele tratamentelor chimioterapice. După tratamentul meu, pacientul spune adesea: „Mă reintegrez... m-am întors în mine însumi“.

În cazul unei transe sau chiar al relaxării, un zgomot neaşteptat poate provoca o revenire bruscă şi defectuoasă a dublului în corpul fizic, provocând palpitaţii şi indispoziţie.

Şi invers, un zgomot brusc, ca un şoc, aşa cum am văzut, poate să provoace la fel de bine o separare gravă a unui segment din corpul eteric şi să inducă perturbaţii de lungă durată, greu de remediat. Din aceste motive, cei care meditează caută locurile liniştite, cum ar fi mănăstirile, şi singurătatea. Este bine să închidem telefonul atunci când vrem să ne destindem.

Şi anestezia poate să provoace o ruptură a corpurilor. Dacă, în cea mai mare parte a cazurilor, lucrurile reintră în normal în momentul trezirii pacientului, există situaţii în care se instalează o perturbaţie, de unde şi necesitatea de a proceda uneori la o readaptare şi la o rearmonizare a corpurilor.

Mult mai grave sunt urmările provocate de stopurile cardiace din timpul anesteziei. Disocierea corpurilor poate fi doar parţială, urmată de diverse sechele.

Într-adevăr, corpul eteric se află, prin relaţiile directe pe care le are cu corpul fizic, în raport nemijlocit cu stările de conştiinţă, problemă ce va fi discutată în capitolele următoare.

Corpul eteric este deosebit de sensibil la efectele alcoolului. Alcoolul are proprietatea de a-i stimula vibraţiile. Din acest motiv, în tradiţia populară, i se dă un strop de alcool persoanei care a avut o emoţie, ca s-o „remonteze“.

Corpul vibrator își comunică apoi vibrațiile corpului fizic, iar acesta, la rândul său, vibrează mai bine.

Persoanele cu un psihic slab își găsesc un punct de sprijin în alcool. Dar procesul este altul: nivelul lor de conștiință își schimbă orbita, se îndepărtează de planul obișnuit de conștiință și necazurile par să se estompeze. Ei „planează" fără să-și rezolve însă problemele.

Subiecții care au un corp vibrator foarte dezvoltat, dar care nu știu acest lucru, se miră uneori de senzațiile vagi pe care le resimt: corpul eteric, pe care eu îl numesc interfață sau prima orbită, constituie un înveliș fin prin care trec forțele vieții, venind din univers, ca să ajungă la corpul fizic. În acest fel este preluată orice informație care apare.

Împreună cu corpul astral și cu corpul mental, corpul eteric ar putea să apară, în anumite situații, ca o fantomă după moarte. Evident, în condiții anormale, când aceste corpuri, din diferite motive, nu se împrăștie după moarte*.

Acest fenomen poate să survină atunci când, ca să transmită un mesaj celor vii, sufletul împrumută energie din mediul înconjurător și în special de la mediumul prezent; el își redobândește atunci forma și energia, într-un mod trecător, ceea ce îi permite să se manifeste.

Corpul astral sau emoțional

Este corpul care aparține planului dorințelor.

„El ocupă aproximativ același loc ca și corpul fizic. La ființele prea puțin evoluate, contururile sunt slab trasate, semănând cu o nebuloasă care se deplasează în toate direcțiile fără vreo structură sau vreo organizare. Cu cât ființa omenească este mai evoluată la nivelul senzațiilor, al tendințelor și trăsăturilor de caracter, cu atât mai precise sunt contururile corpului său emoțional. Clarvăzătorul poate să perceapă un contur precis, perfect adaptat la forma corpului fizic".

Din cauza fenomenului de interpătrundere a corpurilor, și cum fiecare obiect fizic are un echivalent în substanța astrală, un om care se plimbă în planul astral poate să vadă unele obiecte, cum ar fi mesele, scaunele, de exemplu**.

El ar avea astfel capacitatea de a acționa ca un vehicul care permite „călătoria astrală". El călătorește în una din acele „dubluri" ale planului fizic unde se află ansamblul probabilităților, virtualităților, potențialelor acestuia.

---

* Vezi filmul *Ghost (Stafia)*.

** Cei care au citit *A Patra Noastră Lume* știu că problema care se pune este aceea de a afla dacă eu am călătorit în lumea astrală sau dacă lumea astrală a făcut o incursiune în lumea obișnuită în momentul în care unchiul meu se afla în pragul morții.

Format dintr-o materie diafană superioară materiei fizice, el funcționează ca o punte între creierul fizic și cel mental. El este sediul senzațiilor noastre, al emoțiilor și al trăsăturilor noastre de caracter.

Pentru clarvăzător, corpul astral este înconjurat de o aură în culori strălucitoare, asemănătoare unui „spectru". El vede perturbațiile provocate de emoții sub forma unor variații de culori. Visul prevestitor este rezultatul unei călătorii în lumea astrală. Tot aici îi putem întâlni pe „ghizii noștri spirituali".

Acest corp, care se mai numește și corp emoțional, conține substanța din care este format planul emoțional: atracție și repulsie, care se exprimă în mod obișnuit prin indignare, excitație, frică, tot felul de dorințe care ne motivează atunci când nu suntem conduși de rațiune. Pe plan colectiv, el se manifestă prin revoluții și războaie.

Perturbațiile corpului emoțional afectează cu deosebită ușurință corpul nostru fizic. Lipsa lui de stabilitate conduce la perturbări ale sistemului vegetativ, provocând tulburări senzoriale care, repetându-se, duc la tulburări funcționale și apoi la tulburări organice.

Descoperind structura acestui plan și capacitățile lui de atracție și repulsie, am putut să înțeleg cum funcționează legile naturii (care, uneori, mă înfiorau), am putut să înțeleg că luptele care ne înconjoară din toate părțile, pornind de la interacțiunea dintre cele mai simple organisme cum sunt bacteriile și ajungând până la succesiunea stărilor de iubire și ură ale omenirii, fac parte din plan și nu încetează niciodată. De la cele mai elementare forme de viață, la vegetale și animale, totul este o luptă. O luptă pentru a-și păstra un loc sub soare, pentru a se hrăni, iar plantele carnivore sunt un exemplu uimitor.

Lupte există pretutindeni, inclusiv în sânul rasei umane. Jerome K. Jerome scria: „Această lume este un loc al încercărilor și omul este născut pentru suferință așa cum scânteile sunt făcute să zboare în spațiu". Lucrul cel mai uimitor este atunci când vezi cum fiecare dintre noi crede că procedează bine atunci când ia parte la grozăvii și că în numele „Binelui" credincioșii au provocat războaie și exterminări și continuă să facă aceasta, fluturând steaguri cu numele Domnului sau cu simboluri divine. În numele „drepturilor" popoarelor sau în numele „dragostei de țară" sunt declanșate războaie sau exterminări colective. Tot în numele iubirii sunt declanșate intrigi între cupluri, familii, grupuri de oameni, între cei care s-ar crede că au fost sortiți să se iubească, să se completeze, să se ajute, având aceeași menire.

În această lume cu greu găsești iubirea (cea adevărată) și totuși, fiecare dintre noi o caută la celălalt. Ea este cel mai adesea urmărită de interese personale inconștiente sau disimulate și de sentimentul de posesiune și de dependență. O putem confunda cu fascinația pe care o provoacă o ființă

asupra altei ființe. Dacă o întreagă colectivitate tolerează o astfel de fascinație, ea poate fi folosită de utopici periculoși, capabili să conducă grupuri sau popoare spre cele mai grave excese. Aceleași evenimente se repetă mereu. Hitler și naziștii lui sunt deja de domeniul trecutului, dar am văzut cum, în prezent, se repetă crimele lor în Irak, în Iugoslavia, în Somalia, în Africa de Sud, în India etc.

Adevărata dragoste aparține ultimei lumi, cea care se află dincolo de corpul dorințelor. Cei pe care i-am văzut cel mai adesea copleșindu-te cu cuvinte de iubire, de milă, de egalitate, de generozitate etc., s-au dovedit a fi nu rareori niște arivişti care au profitat de credulitatea celor slabi și desperați.

Bunătatea dezinteresată și sinceră, adevăratul entuziasm al sufletului, acestea sunt lucrurile spre care să năzuiești. Îngăduință, iertare, simpatie, prietenie, cooperare, milă sunt în societate termenii potriviți cărora să le acorzi mai multă importanță pentru că pot fi puși imediat în aplicare. Îngăduința față de motivațiile celuilalt, confesiunile reciproce, mila care prefigurează ajutorul se află la jumătatea drumului între acele sentimente extreme care sunt atracție și repulsie, iubire și ură.

Scriitorul american Ray Bradbury, autorul unor nuvele științifico-fantastice, descrie această febră a urii care pune stăpânire pe oameni și care i-a asmuțit întotdeauna pe unii contra altora. Iată un dialog între două personaje, dintre care unul, un ofițer, răspunde utopicului care a descoperit un mod de a distruge metalele din care sunt fabricate armele, pentru a instaura pacea între popoare:

„Presupunând că toate națiunile sunt dezarmate, ce se va întâmpla? Se vor bate cu pumnii. Dacă desființați armele, armate întregi de oameni cu mănuși de box și cu sulițe de oțel se vor aduna la marginea frontierelor. Dacă le luați mănușile de box, se vor bate cu mâinile goale și cu picioarele. Și dacă le tăiați picioarele, se vor scuipa unii pe alții. Și dacă le tăiați limba și le astupați gura, vor umple văzduhul de atâta ură încât muștele se vor zdrobi de pământ iar păsările vor cădea moarte pe firele de telegraf*".

Lucrurile acestea ne fac să ne gândim la puterea planului vibrator și la manipularea sa.

Speranța ce se născuse în mine când am fost informată despre existența unui acord referitor la proiectul de distrugere a armelor s-a spulberat, înlocuită fiind de neliniște, atunci când am aflat că C.I.A, încă din 1976, știa că fosta Uniune Sovietică studia unele metode capabile să ducă la modificarea stărilor de conștiință, prin folosirea unor unde ale căror frecvențe nu sunt

* Pacifistul va fi ucis cu un glonț de revolver la ieșirea dintr-o tabără militară.

percepute de urechea omenească şi care sunt emise de radare transorizont. După doctorul Beck, „aceste frecvenţe ajung cu precizie în zona psihoactivă a sincronizării neuronale sau a antrenării undelor cerebrale; sub efectul lor subiectul trece prin diferite stări care merg de la anxietate crescândă la o dezorientare extremă, respectiv la inconştienţă“.

Prin anii '70, americanii de pe coasta de vest, care au fost obiectul experimentării acestor semnale, s-au plâns de „senzaţii atmosferice stranii care provocau dureri de cap, uscarea gâtului, depresii, angoase, iritări din cauza lipsei de somn*“.

Realitatea acestor experienţe mi-a fost confirmată în timpul congresului de la Bâle din 1992, de către vecinul meu de la masa de conferinţe (care a fost arestat pentru că a încercat să denunţe aceste lucruri). Într-adevăr, cercetătorii din armata fostei Uniuni Sovietice au fabricat un aparat capabil să producă un complex vibrator care să distrugă echilibrul energetic şi psihic al colectivităţilor asupra cărora era îndreptat. Un nou mod de agresiune, mai grav poate decât oricare altul, întrucât el transformă omul într-un zombi.

Am văzut o secvenţă dintr-un film în care unei pisici i s-au dat câteva picături de lapte pe care le lipăia cu plăcere. Ca să-şi arate satisfacţia, se freca torcând, nu de piciorul stăpânului, ci de un instrument care semăna, mai mult sau mai puţin, cu un obuz. Ni s-a explicat atunci că acest instrument emitea un complex de lungimi de unde pozitive...sau negative. Într-adevăr, brusc, blana i s-a zbârlit şi, privind înnebunită, cu o mişcare convulsivă a luat-o la fugă. Explicaţia: complexul de unde pozitive fusese inversat spre sensul negativ, făcând-o să înnebunească.

Se spune că acelaşi complex de lungimi de undă a fost folosit la împrăştierea mulţimilor şi la transformarea persoanelor care incomodau în zombi. De altfel, le puteai întâlni, cu privirea rătăcită, în lagărele de concentrare.

Medicul care denunţa acest procedeu îşi demonstra sinceritatea vorbelor şi a amintirilor din timpul detenţiei prin slăbiciunea trupului, prin tenul gălbejit şi prin spaima faţă de consecinţele procedeelor, capabile să perturbe la distanţă localităţi întregi (şi să facă inutilizabil cel mai perfecţionat material militar pentru că soldatul care îl mânuieşte este neputincios). Cei câţiva zombi din Haiti erau cazuri banale în comparaţie cu ceea ce s-ar putea întâmpla.

Ne-au fost comunicate vreodată aceste informaţii? Nu, pentru că exista riscul de a dovedi existenţa constituţiei noastre vibratorii.

Fabricarea armelor grele este poate materializarea tendinţei distructive ambientale: l-am tratat într-o zi pe fiul unui bărbat care concepuse o puternică

* *Secretele pregătirii mentale ale armatei Statelor Unite,* colonel Alexander, maior Groler, Janet Morris, Ed. First.

armă de luptă; el lucra în industria care exploata arma creată de tatăl său. Lucru ciudat, venise să mă vadă ca să-i explic motivul pentru care se îmbolnăvea când era în vacanţă. Am văzut că aspectele conflictuale ale temei sale de naştere erau folosite în munca sa de fabricant de arme şi se întorceau împotriva sa îndată ce se odihnea... Fatalitate împotriva căreia este greu de luptat.

Atunci când corpurile emoţionale se adună în acelaşi loc, ele formează o entitate numită „suflet de grup" care poate deveni nimicitoare, orice ai face, dacă aceşti oameni în ansamblul lor au instincte distructive şi criminale. Acesta este pericolul mulţimilor al căror nivel de conştiinţă nu mai este controlat.

Putem observa buna organizare a sufletului de grup în planul de război: dirijarea armelor nu prezintă dificultăţi, în timp ce procurarea hranei, ajutorul acordat civililor şi prizonierilor creează probleme.

Cum să modifici acest plan astral de care depinde corpul astral? Nu avem altă posibilitate decât să valorificăm „regiunea intermediară", regiune tampon între faza de repulsie şi faza de atracţie şi, uneori, declarând... război războiului, singura soluţie! Anii '92 şi '93, poate şi următorii, demonstrează acest lucru.

Fiind siguri de existenţa acestui plan, trebuie să ne asigurăm o minimă autoprotecţie, fără să devenim însă egoişti doar ca să ne punem la adăpost împotriva abuzurilor ce s-ar putea exercita asupra noastră sub diferite pretexte.

Dacă atracţia poate să însoţească plăcerea, repulsia se află adesea la originea suferinţei. Amândouă pot acţiona asupra cuplurilor. Repulsia şi atracţia sunt cele două feţe ale unei monede, ca cei doi poli ai unui magnet. Repulsia ne leagă de ceilalţi cu aceeaşi forţă ca şi atracţia, întrucât ele sunt expresia unei forţe de legătură.

Această forţă de legătură poate fi sublimată în cursul atracţiei. Mai greu de schimbat sunt forţele urii şi forţele iubirii pasionale. Şi una şi cealaltă ne leagă de oameni şi lucruri cu firele invizibile ale unei forţe extraordinare care ne condiţionează viaţa, pentru că ele ne leagă de lucrurile inferioare, acolo unde conştiinţa se sustrage raţionamentelor pe care le poate exercita mentalul. Numai apelând la un nivel superior de conştiinţă, mentalul, este posibil să deznodăm aceste forţe ale repulsiei, care, uneori, pot fi şi o forţă reală de apărare.

În viaţa cotidiană, mai observăm că agresivitatea faţă de alţii poate să fie şi o formă de apărare împotriva propriilor slăbiciuni, a propriilor decepţii, împotriva propriilor nefericiri, în timp ce autoprotecţia, în mod sigur, ne-ar fi pus la adăpost de catastrofe.

A trecut vremea când ne simţeam protejaţi în sânul familiei, într-un sat. Individul, fiind singur, se pierde în anonimat în marele oraş. Legile sociale încearcă să remedieze cât mai mult cu putinţă acest lucru.

Ce poziţie trebuie să adoptăm? În această situaţie părerile specialiştilor care au studiat problema sunt împărţite. În etapa progresului spiritual, marele guru Padmasambhava propune, în capitolul intitulat: „Etapele progresului spiritual“, următoarea soluţie:

„Să fii indiferent la toate. Să acţionezi ca un porc sau ca un câine care mănâncă la întâmplare ceea ce i se oferă. Să nu faci nici un efort ca să obţii sau să eviţi să iei ceea ce ţi se oferă, bogăţie sau sărăcie, laudă sau dispreţ. Să nu mai faci nici o deosebire între virtute şi viciu, celebritate şi blamare, bine şi rău. Să nu te întristezi, să nu te căieşti, să nu regreţi, orice ar fi, şi pe de altă parte să nu te feliciţi, să nu te bucuri, să nu te făleşti cu nimic.

Să priveşti fără emoţii, cu mintea detaşată, conflictul de opinii şi diferitele forme de activitate ale oamenilor. Să gândeşti: «Aceasta este natura lucrurilor, modul de a fi al unor individualităţi diferite», să priveşti lumea ca un om aflat pe culmea celui mai înalt munte, care vede sub el văile şi crestele mai mici decât cea pe care se află el“. Aceasta este ipostaza în care te afli atunci când eşti înţelept şi în lumea ta nu mai există dorinţă. Ea este situată în punctul de indiferenţă al planului dorinţelor.

Contrar părerii înţeleptului de mai sus, Tara Michaël formulează o altă versiune a dorinţei: „Dorinţa este primul germene al manifestării. Voinţa lui Unu de a se multiplica: Dumnezeu în calitatea sa de Stăpân al creaţiei «a dorit». «Pot să fiu multiplu! Să apar născându-mă!»

Dorinţa prezentă în toate fiinţele angajate în aventura cosmică a naşterii şi a renaşterii urmărind împlinirea dorinţelor care le pune în mişcare, ca să cunoască experienţa, oricare ar fi ea. Chiar şi obiectele neînsufleţite, chiar şi piatra nu există în timp ca piatră decât ca urmare a dorinţei de a trăi experienţa «de a fi piatră». Conştiinţa îşi asumă toate formele şi toate delimitările sub impulsul Dorinţei*... Înţelepciunea hindusă are mai multe puncte de vedere despre Înţelepciune..“.

Se pune întrebarea: se ajunge la starea de cumpătare prin abandonarea corpului dorinţelor sau este o ripostă la starea de slăbiciune a corpului mental, incapabil să facă faţă greutăţilor?

Ce se întâmplă atunci cu dorinţa de a trăi? Care este rolul forţei de atracţie şi de repulsie în această dorinţă de a trăi şi în dorinţa de a muri, în sinucidere?

---

* Tara Michaël, *Corpul subtil şi corpul cauzal*, op. cit.

Cauza sinuciderii provine dintr-o ruptură brutală între diferitele vehicule, ruptură care se situează fie între corpul fizic și corpul astral, fie între corpul astral și corpul mental? Și când acest lucru se întâmplă, sinuciderea este programată, sau este o slăbiciune, o fugă din fața încercărilor pe care trebuie să ți le asumi?

„Și cine sunt aceia care, dezgustați de viață, s-au sinucis? Nu sunt mai ales acei oameni dăruiți cumpătării? Fără să mai vorbim aici despre oameni ca Diogene, Xenocrate, Caton, Cassius, Brutus. Chiron care ar fi putut să fie nemuritor n-a preferat el moartea? Vedeți deci ce s-ar întâmpla dacă toți oamenii ar fi cumpătați. În curând pământul ar fi pustiu și ar fi nevoie de un nou Prometeu ca să modeleze un nou om. Dar eu știu să alin suferințele în mii de feluri. Împart muritorilor când ignoranță și nesăbuință, când dulcea speranță a unui destin mai blând sau aștern sub pașii lor trandafirii vremelnici ai voluptății. Încântați de binefacerile mele, ei se despart de viață plini de regrete, chiar și atunci când Parcele le-au depănat ghemul și viața li s-a terminat; departe de ei gândul celui mai mic dezgust pentru această viață. Ei îi păstrează o dragoste care crește din aceleași motive care ar trebui să-i facă s-o părăsească*".

Johann Eckhart oferă o versiune a detașării, foarte aproape de religiozitate, plină încă de dorință:

„Al doilea motiv pentru care pun această detașare mai presus de iubire este acela că, dacă iubirea mă face să îndur totul pentru Dumnezeu, detașarea mă face să nu mai fiu receptiv decât față de Dumnezeu, or acesta este supremul, întrucât în suferință omul își mai îndreaptă privirea spre ființa pentru care suferă, prin Divin dimpotrivă, el este liber și golit de orice făptură, în așa măsură încât omul detașat nu mai este receptiv decât față de Dumnezeu. Detașarea este atât de aproape de neantul absolut încât nu mai există nimic, oricât de mic ar fi, care să-și găsească loc în el, în afară de Dumnezeu..".

Oricare ar fi modul ei de manifestare, forța dorințelor este determinantă în procesele vitale, ea face să se nască voința, adevărata forță motrice, care depinde de starea de sănătate a celorlalte corpuri, eteric și fizic, care vor permite înfăptuirea acțiunii. Dar corpurile superioare sunt acelea care au un efect determinant asupra calității acțiunii înfăptuite.

Toate aceste probleme au o mare importanță în măsura în care un terapeut este capabil să identifice diferitele corpuri și să acționeze asupra lor, ca să-și ajute pacienții.

Medicina ar fi atunci diferită, ea n-ar mai fi doar o medicină a corpului fizic și a celui „moral" în sens larg, ci o medicină a tuturor corpurilor, idee pe care am încercat s-o evidențiez în *Medic de Trei Corpuri* și în cărțile următoare.

---

* Ersmus, *Elogiul nebuniei.*

Desigur, dorința poate să devină excesivă și să se transforme în pasiune, chiar în pasiune excesivă, și atunci nu mai poate fi stăpânită de mental. În *Elogiul nebuniei*, Erasmus scria:

„În primul rând este limpede că toate pasiunile anormale se datorează nebuniei, întrucât diferența care există între un nebun și un înțelept este aceea că primul ascultă de pasiunile sale, al doilea de rațiune. Din acest motiv stoicii au interzis înțeleptului toate pasiunile, considerându-le tot atâtea boli. Și totuși, pasiunile sunt călăuzele celor care se avântă pe acest drum al înțelepciunii; ele îi îndeamnă să-și îndeplinească toate îndatoririle de virtute, le inspiră gândul și dorința de a înfăptui ceea ce este bine. În zadar spune Seneca, alt stoic exagerat, că înțeleptul nu trebuie să aibă nici o pasiune. Un astfel de înțelept nu ar mai fi om, ar fi un fel de zeu, sau mai degrabă o ființă ireală care n-a existat niciodată și nu va exista vreodată; sau, în sfârșit, ca să mă exprim mai limpede, ar fi un idol stupid, lipsit de orice sentiment omenesc; și la fel de nesimțitor ca cea mai dură marmură".

Corpul mental

Se înțelege că un astfel de înțelept s-ar supune în totalitate voinței corpului următor, corpul mental. Erasmus îl descrie astfel:

„Cum să nu-l detești ca pe un monstru îngrozitor, cum să nu-l eviți ca pe o fantomă hidoasă, pe un astfel de om, dacă o astfel de ființă ar fi posibil să existe vreodată? Nesimțitor față de legile naturii, sentimentele de duioșie, de milă, de caritate nu au nici o influență asupra inimii sale, ca și cum ar fi plămădit din cea mai dură stâncă. Nimic nu-i scapă, nimic nu-l amăgește; privirea sa este la fel de pătrunzătoare precum cea a unui tigru; el cercetează și cântărește cele mai mici amănunte. Fără îngăduință față de semenii săi, el nu este mulțumit decât de el însuși (...). Acesta este animalul pe care stoicii îl privesc ca pe un model de perfecțiune și de înțelepciune".

Nu există o altă descriere mai bună a efectelor unui corp mental predominant cum este cea de mai sus. Aici sunt schițate inconvenientele unui raționalism îngust.

La „Mamă" și la Satprem, mentalul este disprețuit cu umor, sau mai degrabă este disprețuit modul în care se servește de el ființa omenească. Citind *Materialismul divin* de Satprem, am extras câteva remarci judicioase:

„Mentalul inventează adevărul și pe sora lui, minciuna... Mentalul este făcătorul de minuni; Natura nu are nevoie de filosofie și de evanghelii: ea are nevoie de progres. Să înainteze, atât... Mentalul este idolatru. Un veșnic idolatru: faraonii, totemurile, penicilina, ecuațiile de gradul șapte... Mentalul reprezintă puterea. Natura nu are puteri: ea este pur și simplu ceea ce este.

Dacă ceva o deranjează, ea provoacă pur şi simplu un cutremur de pământ. Noi am împrumutat totul de la ea, nu există nimic original făcut de om în pofida miilor de descoperiri... Mentalul copiază. Este chiar un perfect falsificator... Natura este acţiune – cunoaştere automată, ca păsările migratoare care zboară direct spre Siberia. Noi avem hărţi şi goniometre: o îmbunătăţire poate. Mentalul este veşnicul ameliorator; el a schimbat atât de mult Natura încât ea nu mai ştie unde îi este capul. Doar dacă nu cumva mai provoacă vreun cutremur ca să-i zgâlţâie pe toţi aceşti pigmei amelioratori".

„Dar noi avem un suflet şi un spirit. Vai ! Fiindcă mentalul ştie să atragă sufletul şi spiritul atunci când îi convine – ca să împingă neobrăzarea până la cer... Natura nu are spirit: ea există. În definitiv, poate că ea este spiritul, pentru că spiritul este ceea ce există. Omul nu este şi nu înţelege şi nu poate pentru că nu este ceea ce este cu adevărat*".

„De fapt, dificultatea constă în faptul că noi nu am explorat cu adevărat mentalul. Am cultivat, sau mai curând am scormonit un anume strat intermediar al mentalului care începe să devină stânjenitor, contorsionându-se în toate sensurile... şi aceasta numim noi «cultură», ca acel faimos împărat căruia nimeni nu îndrăznea să-i spună că este gol, ca acel strălucitor trapezist care execută salturi sub lumina... acetilenei. Dar deasupra şi dedesubtul lui mai există şi alte straturi".

Deasupra, de unde vin „inspiraţiile", se află sursele pure şi universale ale mentalului; dedesubt, alte straturi care reprezintă ... ceea ce Sri Aurobindo va numi „mentalul corporal" şi ceea ce Mama va numi „mentalul celular"...

„Ca să ajungi pe pământ şi ca să te reîncarnezi, trebuie să parcurgi întreaga curbă descendentă, apoi, după ce ai trăit experienţa lumii materiale, să urci – aceasta este anevoioasa poveste evolutivă a înălţării noastre. Dar, duşi de vechiul nostru elan, rămânem la un nivel ciuntit, la un mental intermediar, care deapănă imperturbabil vechiul său ghem, care se suceşte şi se răsuceşte în toate sensurile, loveşte şi cântă la aceleaşi vechi ţimbale, îşi potriveşte arcuşul pe idei depăşite, pentru că nu există ceva mai învechit ca ideile; îşi înveşmântează fragilitatea în cuvinte sonore care se lovesc de propriii pereţi. Acesta este mentalul claustrat. El răspândeşte pretutindeni propriul său ecou".

În *Iniţiatul lumii noi*, autorul îl defineşte astfel:

„Pe ce fel de pământ creşte buruiana pe care o numim convenţionalism? Pe cel al lenei mentale şi al spaimei faţă de judecata celuilalt? Pe cel al vanităţii care te face sensibil la aceste aprecieri... şi pe acea idee greşită că tot ceea ce gândeşte majoritatea trebuie să fie adevărat".

---

* Satprem, *Le Matérialisme divin (Materialismul divin)*, Robert Laffont, 1977

Cei care s-au lovit, oricât de puţin, de aceste construcţii mentale, aşa cum mi s-a întâmplat mie, le identifică, le recunosc în contactele umane. Sunt ca nişte adevărate fortăreţe. Uneori, când mă reîntâlnesc cu vechi prieteni din lumea medicală care nu au evoluat, atunci când le vorbesc despre concepţiile mele actuale, privirea lor devine neliniştită, tulburată, ca şi când cuvintele mele s-ar lovi efectiv de nişte ziduri groase într-un spaţiu închis şi-i aduce la un nivel de totală lipsă de înţelegere. Rămân dezorientaţi, percepându-şi intuitiv claustrarea pe care şi-o exprimă prin privire.

De aici rezultă mai multe atitudini: sau se instalează o tăcere mormântală, sau conversaţia este abătută spre un alt subiect, sau mi se spune în faţă, foarte limpede, că educaţia occidentală nu recunoaşte aceste lucruri. Fără nici o curiozitate. Punct. Ca să deschizi anumite uşi trebuie să faci prea mult zgomot. „În comparaţie cu barajul mental de o grosime himalaiană, Materia este ca o adiere uşoară".

Noi înşine, în viaţa cotidiană, în lucrurile banale ale vieţii, desfăşurăm uneori vechiul ghem, din lene sau din neputinţa de a schimba mecanismul. „Şi mereu această ultimă deşertăciune de a dori să închizi în cuşcă, în această enormă construcţie mentală omenească, orice imagine, orice ritm, orice sclipire care să nu fie imediat devorată, anulată de mulţimea de idei, înecată şi redusă la neputinţă în strălucitoarele opacităţi ale mentalului".

Din acest motiv, plecând de la realitatea trăită, îmi susţin cercetările şi părerile bazându-mă pe cazuri clinice, pe fenomene trăite, pe un corp-subiect de experienţă. Atitudine pe care spiritele „prinse în capcană" ar putea să mi-o reproşeze.

Să examinăm, aşa cum se cuvine, mentalul, cu respect, fiindcă el este vehiculul intelectului, al memoriei şi al imaginaţiei. Corpul mental, numit „spirit" în esoterism, are capacitatea, la un individ foarte evoluat, să funcţioneze, sustrăgându-se legilor constrângătoare ale densităţii, şi să se deplaseze în universul planului mental, având astfel acces la memoria lumii, la hermeneutica simbolurilor şi a arhetipurilor. Este un alter ego, reflectarea sinelui cuprins în corpul care îi este superior, adică în corpul cauzal.

Pe plan mental, orice gând este creator, dând naştere şi multor fenomene emoţionale, dar şi fenomenelor obiective, adică fizice.

Planul mental este planul în care funcţionează telepatia, care permite ideilor să traverseze lumea în mai puţin de o clipă. Astfel, unele persoane, în clipa morţii, pot să apară rudelor, de la distanţă.

Este planul celei de-a patra dimensiuni de unde putem vedea pretutindeni şi în acelaşi timp.

În acest plan, gândirea concretă capătă în mod natural forma obiectelor la care ne gândim, acest fapt explicând capacitatea pe care o au unele persoane de a produce „materializări", dacă lasă gândul să coboare în materie, fenomene descrise în *A Patra Noastră Lume.*

Jeanne Laval scria: „Ființa poartă în ea însăși întreaga sa viață". „Amintește-ți că gândurile devin celule, celulele organe, organele un trup, trupul o închisoare, o ocnă, o durere, o lacrimă". „Ființa se cucerește pe ea însăși! ea își construiește coconul, își țese pânza, își creează evenimentele, la început în mod subiectiv, în forma sa fluidă, apoi organic, în forma sa materială: evenimente care se produc apoi la timpul hotărât".

Cel mai dens strat al acestui plan conține deci gândurile noastre materiale, care aparțin lumii obișnuite.

Cele mai fine straturi sunt folosite de Inteligența cosmică pentru planificarea celor mai elevate arhetipuri și a activităților universului, lumea explorată de Jung.

Nivelul celei mai abstracte gândiri ia forma figurilor geometrice.

Trebuie să amintim (deoarece corpul mental este vehiculul pe care îl folosește planul superior, sinele, pentru a fi creativ în viața de pe pământ) interesul nostru de a folosi gândirea pozitivă, întrucât mentalul are putere asupra planului astral, planului eteric și planului fizic. De aici provine riscul dezorganizărilor provocate de gândurile negative pe plan emoțional și a căror ripostă este reflectată în planul individual prin bolile fizice și în planul colectiv prin conflicte.

Ne dăm astfel seama de importanța alegerii conducătorilor de state, a onestității lor morale și politice, a planului lor de educare a maselor pentru a schimba lumea.

Formele-gânduri nu se supun legilor spațiului fizic. Dar legile timpului își păstrează aici o anumită omogenitate asemănătoare timpului real. Corpul mental are deci o putere absolută asupra existenței cotidiene.

Un corp mental nu poate influența alt corp mental decât dacă există în el o formă-gând capabilă să intre în rezonanță cu forma-gând emisă. Protecția psihică față de celălalt constă deci în a nu te lăsa invadat de o idee pe care altcineva vrea să ți-o impună, de a nu-i da posibilitatea să pătrundă în mintea ta. Practica gândirii pozitive este de asemenea o bună terapie. Vom vedea totuși în continuare că există uneori tulburări de lateralitate care contrazic interesul pentru acest studiu.

Aceste diferite niveluri de evoluție nu sunt înglobate de conștiință decât prin experiențele trăite de-a lungul reîncarnărilor. Să evoluezi înseamnă să pătimești și să învingi greutățile vieții. Înseamnă să te cunoști mai bine cu

ajutorul experienţelor pe care ţi le impun boala şi moartea în timpul coborârii în sfera vieţii.

Consecinţa este o mai bună cunoaştere a legilor cosmice şi a structurii Cosmosului. Aceasta cu scopul de a ne uşura călătoria, ascensiunea în timpul părăsirii corpului fizic, pentru că într-o bună zi: „omul trebuie să ia atitudine din afara lui, să observe de acolo de sus vehiculele personalităţii sale, să le considere ca pe nişte instrumente temporare, modelate în folosul său, pe care apoi le aruncă, aşa cum arunci o unealtă stricată după ce a servit scopului pentru care a fost făcută". (A. E. Powel)

Descrierea pe care Satprem o face mentalului Mamei ne lasă să descoperim capacităţile unui mental deschis oricăror posibilităţi, care ştie să se servească de ele şi să nu transforme această deschidere într-o stare patologică sau obsesivă: deschizând larg uşile mentalului său „ea a cercetat cu naturaleţe naturalul (pe care noi îl numim supranatural, în timp ce lucrurile stau invers) înainte de a ajunge la artificial, acest strat explicativ din afară pe care noi îl luăm drept univers solid, adică solid din punct de vedere mental. Ea a găsit modul de a comunica cu plantele, cu animalele, a găsit undele colorate, vibraţiile creatoare, Sunetul cerului, marile note albastre care produc muzica. (...) Ea cunoştea planurile conştiinţei, ieşea din corpul ei, se plimba pretutindeni. Se simţea în largul ei şi în matematicile superioare – acolo, lucru curios, acest exerciţiu superior mental i se părea mai firesc decât orice altceva; poate pentru că ecuaţiile tind spre Simplu; Einstein era un mare simplificator care tindea să exprime matematic unitatea universului care se află în spatele imensului văl al aparenţelor complicate".

Dar o uşă deschisă trebuie să se închidă, însă subiecţii care îşi descoperă această capacitate, miraţi şi subjugaţi, au tendinţa s-o folosească fără rezerve, pierzându-şi simţul măsurii.

Ce să crezi despre mental şi despre raporturile lui cu creierul? În esoterism, creierul este considerat mai curând comutatorul unui aparat telefonic decât un organ al gândirii, în timp ce pentru raţionalişti el este cel mai important instrument. Vom dezbate mai amănunţit această problemă în capitolele următoare.

Corpul cauzal

Putem să deosebim cu uşurinţă corpul cauzal de corpurile precedente, ale cărui vibraţii formează personalitatea: „Personalităţile au fost comparate cu frunzele unui copac: ele îşi extrag substanţele din exterior, le transformă în esenţe utile şi le proiectează sub formă de sevă în copacul care se hrăneşte cu ea. Apoi, după ce a trecut vremea lor, se veştejesc şi cad, pentru ca să fie înlocuite, în primăvara următoare, de frunze noi". (A. E. Powel)

În ceea ce priveşte corpul cauzal, el reprezintă etapa capitală a evoluţiei umane. În timp ce corpurile eteric, astral şi mental nu există decât pe parcursul unei singure reîncarnări, fiind muritoare, corpul cauzal rămâne pe parcursul întregii evoluţii a omului, în toate reîncarnările. El este receptaculul tuturor experienţelor trăite în cursul vieţilor succesive. El aparţine lumii arhetipurilor. Putem să-l considerăm ca fiind vehiculul Eului, iar Eul este permanent. El „stochează" germenii calităţilor ce vor fi menţinute în următoarea reîncarnare. La timpul potrivit el este cel care se reîncarnează.

Corpul cauzal este cea mai elevată dimensiune a corpului psihic; este nu numai corpul imaginaţiei creatoare, ci şi al supravieţuirii. El este adevăratul ego omenesc. Coborârea lui în lumea fizică şi scurtele sale existenţe muritoare au fost comparate cu plonjonul pescăruşului care pescuieşte în apa mării.

În timp ce conştiinţa corpului mental se interesa şi încerca să-şi explice, aplecându-se asupra detaliilor, conştiinţa corpului cauzal este legată de esenţa ideii pe care o face să se mişte în bloc, aşa cum mişti piesele pe o tablă de şah. Nu mai este vorba acum despre emoţii, idei, concepţii, este vorba despre principiul care va comanda orice realizare pe plan fizic*. În timp ce corpul mental rămâne într-o oarecare măsură fixat pe imaginile mentale furnizate de simţuri şi nu judecă decât în funcţie de obiectele concrete, ego-ul, folosindu-se de conştiinţa cauzală, este apt să deosebească mai multe obiecte, să le analizeze diferenţele, începând să le grupeze în funcţie de anumite caracteristici. El ştie să vadă legătura care există între ele şi se sprijină pe idei mai generale.

El ştie să recunoască identitatea în diversitate şi unicitatea ascunsă în pluralitate. Observăm astfel că manifestarea omului pe plan mental, astral, eteric şi fizic depinde în cele din urmă de nivelul de creştere şi de dezvoltare al „celui căruia nu-i bate niciodată ceasul", corpul cauzal.

Când gândirea omenească se naşte în planul cauzal, ea este infinit mai fină, mai pătrunzătoare şi mai eficientă decât cea care se naşte la nivelul mental.

Este stadiul în care „intuiţia cauzală" recunoaşte ceea ce se află în interiorul ei, în vreme ce intuiţia intelectuală nu recunoaşte decât ceea ce se află în afara ei.

Aceste mişcări interne pot fi uneori resimţite. Sunt lucruri trăite de mediumurile evoluate care le percep.

Ca să ajungi la planul corpului cauzal şi să-ţi trăieşti vieţile anterioare, conştient sau intuitiv, am înţeles că este absolut necesar ca să fie dezvoltată conştiinţa acestui corp. Fapt ce presupune o stare iniţiatică avansată şi care incriminează un anumit număr de terapeuţi.

---

* Nu ne putem împiedica să nu ne gândim la „câmpurile morfogenetice". Vezi *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*, a doua parte a lucrării.

Pentru ca tehnica să fie plauzibilă, este necesar ca subiectul să-şi fi dezvoltat conştiinţa acestui corp înainte de a ajunge la el, sau, cel puţin, ca terapeutul să fi atins acest plan şi să poată pătrunde în intimitatea corpului cauzal al „celuilalt".

Este adevărat că prea puţini terapeuţi îşi pot permite acest lucru. Vă reamintesc că în Brazilia există mediumuri – vindecători, foarte talentaţi, foarte antrenaţi, care trăiesc într-o lume în care „spiritul" este recunoscut, respectat, şlefuit din copilărie – care fac acest lucru. Cel mai adesea ele comunică cu pacientul şi trăiesc ele însele întoarcerea în trecut. Am avut şi eu această experienţă şi m-am convins de capacităţile unei femei-medium... care era doctoriţa Elieser Mendes*, medic de renume, ceea ce nu-i puţin lucru. Toate acestea fiind povestite în *A Patra Noastră Lume*, nu voi mai reveni asupra lor.

Mi s-a întâmplat totuşi să întâlnesc câteva persoane care mi-au spus că şi-au revăzut spontan vieţile anterioare în cursul unui şoc psihologic.

Unii astrologi cred că vieţile anterioare pot fi aflate prin întocmirea horoscopului.

Dacă privim lucrurile din punctul de vedere al unui fizician, putem afirma că aşa-numitul efect EPR, după cum susţine Olivier Costa de Beauregard, scoate în evidenţă o conexiune capabilă să existe între două particule, care par să-şi cunoască reciproc poziţia. Dar există fără îndoială şi legi capabile să limiteze această comunicabilitate.

În altă ordine de idei, în prezent se pune un mare accent asupra recunoaşterii Eului şi non-Eului în fenomenele alergice, eu însămi insistând asupra acestui fapt, în alergiile alimentare** şi în toate bolile autoimune.

Este interesant de constatat că aceşti termeni Eul şi non-Eul pătrund în prezent în cercurile ştiinţifice, chiar dacă nu sunt utilizaţi în sensul spiritual al cuvântului.

Dacă perturbaţia iniţială este localizată în corpul cauzal, atunci se explică gravitatea bolii şi rezistenţa la tratamentele făcute.

Putem presupune că un anumit număr de tulburări greu de identificat provin dintr-o transmitere defectuoasă a intenţiilor corpului cauzal spre corpul fizic. Poate că aici se află originea aşa-numitelor boli genetice, ADN-ul nefiind decât un receptor al cauzei iniţiale.

Aceste noţiuni ridică problema a ceea ce numim boală mentală, care poate surveni cu ocazia unei schimbări, mai mult sau mai puţin prelungite, a planului obişnuit de conştiinţă al fiinţei omeneşti, adică în momentul crizei iniţiatice.

---

* *A Patra Noastră Lume*, Editura Lotus.

** Vezi *Suferinţe dispreţuite*, op. cit.

Este grav momentul în care conştiinţa trece de la starea obişnuită la o stare neobişnuită, clipa în care omul se apropie de principiul său de eternitate. Riscăm să luăm drept patologie psihică un transfer al conştiinţei spre un plan superior.

Este nevoie, ca să spunem aşa, de o sănătate solidă, pentru depăşirea acestei dificultăţi căci, după cum se exprimă într-un limbaj termodinamic Hubert Reeves: „În univers, de fiecare dată când apare un nou nivel de organizare, fotonii transportă cu ei entropia ce trebuie plătită pentru această fază de organizare".

Dacă receptorul, cu alte cuvinte corpul fizic, adaugă la aceste perturbaţii electromagnetice şi tulburări digestive datorate unor greşeli de alimentaţie sau unei intoxicaţii (de origine tabagică, alcoolică sau în urma poluării mediului), atunci sistemul neurovegetativ dar şi calitatea celulelor cerebrale vor fi afectate. Subiectul se va da de ceasul morţii. Adesea, salvarea va consta, în afara unei reordonări energetice, într-o igienă alimentară sau o dezintoxicare tabagică. Pentru a realiza aceste lucruri este nevoie de un efort considerabil. Acesta este preţul pe care îl plătim aici, pe pământ, ca să ajungem la o evoluţie personală.

Dacă se va ţine seama de aceste planuri evolutive cred că psihiatria va trebui reînnoită total.

De fapt, corpul cauzal nu este decât relativ nemuritor. Există un punct în care omul, terminându-şi evoluţia normală omenească, va începe o nouă evoluţie umană superioară. Într-o bună zi, când fiinţa omenească va fi conştientă de prezenţa acestui corp, şi după acesta va fi trăit şi evoluat, ea îl va pierde.

Fiincă într-o zi acest corp va avea un sfârşit, înseamnă că a avut şi un început: el se naşte dintr-o *conştiinţă ultimă* care foloseşte corpul cauzal. După cum corpul cauzal se va servi de corpurile inferioare, cele ale personalităţii, ca să-şi realizeze planurile şi să-şi organizeze materia. Aceste lucruri ne trimit bineînţeles la studiul monadei (sau spiritului), la corpurile zeităţii, amintite în capitolul precedent. După ce depăşim încercările acestei vieţi, cum să ne imaginăm planurile următoarei vieţi? Cine ne conduce destinul?

Şi destinul?

În legătură cu planul vieţii, Platon scria în *Republica*: „Fiecare este răspunzător de alegerea sa, Dumnezeu este nevinovat (...) Sufletele sunt călăuzite de obiceiurile dobândite în vieţile anterioare".

El ne povesteşte mitul lui Er, Pamfalianul. Mitul ne invită la o călătorie în lumea de dincolo. Aici întâlnim personajul numit Necesitatea: pe genunchii ei

se învârteşte fuiorul destinului, în timp ce fiicele Necesităţii aşază în faţa sufletelor cărora le-a venit vremea să se reîncarneze modele de viaţă, de destine personale. Una dintre fiicele Necesităţii le avertizează: „Suflete efemere, veţi începe o nouă viaţă, renăscându-vă muritori. Nu vă va trage la sorţi vreun geniu, ci voi înşivă vă veţi alege geniul*. Fie ca primul desemnat de ursită să-şi aleagă cel dintâi viaţa de care va fi legat prin necesitate. Virtutea nu are stăpân, fiecare dintre voi, după cum o respectă sau o dispreţuieşte, va avea mai multă sau mai puţină“. Atunci sufletele şi-au ales ursita.

Cel care s-a reîncarnat a uitat acest episod: „Fiecare om, venind în această lume, are o misiune pe care adesea el însuşi n-o cunoaşte şi spre care totul îl îndeamnă s-o îndeplinească, dându-i iluzia libertăţii“.

Dacă ar fi să cred aceste texte, libertate ar exista, dar numai înainte de reîncarnare. O dată venit în această lume, liberul arbitru nu apare decât în micile evenimente cotidiene, în modul în care îţi asumi dificultăţile, în vreme ce liniile importante ale destinului sunt deja trasate.

---

* Geniu – la antici, divinitate care supraveghea viaţa fiecărui om. Erau genii bune şi genii rele. (n. trad.)

PARTEA A TREIA

5. CHAKRELE PATOLOGICE

După acest amplu tur de orizont care ne-a permis să asimilăm un nou vocabular şi să întrezărim locul fiinţei omeneşti în lume, să ne întoarcem la studiul chakrelor şi la noile anomalii pe care le-am observat.

La întoarcerea mea din Statele Unite, toate cunoştinţele mele se reduceau la capacitatea pe care o aveau chakrele de a se desprinde de prima orbită sau planul eteric şi de a se învârti în sens invers. Toate acestea fiind sau nu însoţite de o cădere a energiei orbitelor „atomului". Cum să studiez chakrele altfel decât examinându-le localizarea, starea în cursul diferitelor patologii întâlnite în timpul consultaţiilor? Voi găsi oare aceleaşi perturbaţii la pacienţii mei?

Îi voi consulta după tehnica descrisă în lucrările mele precedente, adăugând examenul chakrelor. Mai rămânea deci să mi se confirme observaţiile personale şi, poate, să descopăr noi patologii.

Iată câteva observaţii care ilustrează patologiile şi modul lor de manifestare. Insist asupra faptului că perturbaţia uneia sau mai multor chakre nu explică întotdeauna boala vibratorie sau organică. Precizare utilă! După apariţia cărţii *Suferinţe dispreţuite* unii au crezut că orice patologie provenea dintr-o incompatibilitate între vibraţiile alimentelor şi vibraţiile pacientului, sau se reducea doar la acest fapt. Lucru adevărat în unele cazuri, dar alţi factori sunt prioritari. Acum mi-e teamă să nu se spună că toată patologia se poate rezuma la cea a chakrelor, lucru complet fals. Totuşi perturbaţia chakrelor poate determina fie tulburări greu de apreciat, fie *ireversibilitatea* unei stări patologice, deşi celelalte componente sunt corectate. Citind primul capitol, aţi observat acest lucru la propria mea persoană.

Suntem fiinţe complexe şi în general un ansamblu de erori provoacă boala. Pacientul, ca şi terapeutul, trebuie să reducă numărul de factori, chiar dacă avem impresia că fiecare factor are un rol lipsit de importanţă.

Cazurile pe care le voi expune vor fi însoţite de o schiţă, care va reda într-un mod extrem de simplificat perturbaţia întâlnită. Nu voi arăta perturbaţiile decât pe partea anterioară a corpului. Dar trebuie să ştiţi că *chakrele sunt examinate pe cele două părţi ale corpului* şi că, o chakră normală pe partea anterioară a corpului poate să ascundă o chakră patologică pe partea posterioară. Nivelurile energetice ale orbitelor vor fi indicate dacă va fi cazul, dar, din raţiuni livreşti vor fi reprezentate doar trei orbite în loc de şapte.

Voi reda, în parte sau în totalitate, câteva scrisori dintre cele mai semnificative. Ele vor demonstra că nu este vorba despre o teorie personală care se traduce prin câteva scheme imaginare, ci dimpotrivă, ele exprimă drame intime, care rămân neobservate şi de anturaj şi de medici, indetectabile la cele mai performante examene de laborator.

Este dureros pentru mine să citesc cu regularitate scrisori în care sunt descrise toate aceste tulburări, care nu sunt reţinute de corpul medical, fără să-i pot ajuta în vreun fel pe aceşti oameni suferinzi. Dar pe măsură ce ideile mele se vor răspândi, în ciuda tăcerii impuse de mass media, numărul energeticienilor care acordă atenţie scrierilor mele va fi în continuă creştere. Un energetician care cunoaşte acupunctura şi auriculomedicina ar trebui să fie în stare, după lectura atentă a cărţilor mele, să găsească şi să trateze aceste perturbaţii. Foarte des mi se cer informaţii care sunt deja menţionate într-o lucrare care a fost însă citită în grabă.

Creşterea numărului de energeticieni nu va aduce prejudicii corpului medical oficial, care se află în faţa altui tip de solicitări.

Am ezitat îndelung înainte de a introduce aici câteva horoscoape cu bolile chakrelor, temându-mă ca în acest fel să nu-i îndepărtez pe cei care dispreţuiesc astrologia, rezervându-mi dreptul de a scrie într-o zi o lucrare despre experienţa mea în acest domeniu. M-am temut de asemenea ca astrologii amatori să nu diagnosticheze oriunde o boală a chakrelor. Totuşi, mi-am asumat riscul de a publica trei teme pe care astrologii vor putea să le interpreteze.

Perturbaţiile chakrei Muladhara

Perturbaţiile acestei chakre, situată la nivelul cel mai de jos, coincide deseori cu o ruptură a Corpului Energetic la nivelul regiunii pubisului. Cei care au citit *Medicina Corpului Energetic* sunt familiarizaţi cu acest limbaj. Capul şi trupul pe de o parte, membrele inferioare pe de altă parte, vibrează în ritmuri diferite. Această chakră, atunci când este patologică, în loc să se exprime printr-o linie verticală, în continuarea coloanei vertebrale, are tendinţa de a deveni perpendiculară pe corp (fig.11a şi 11a'). De aici provin greşelile de reprezentare întâlnite în mod obişnuit.

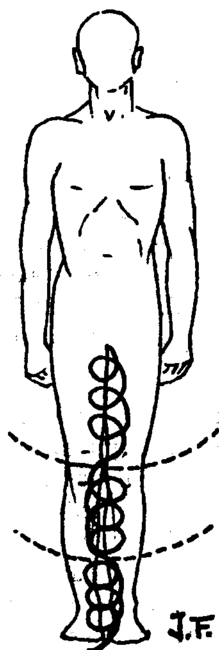

Fig.11a Poziția normală a chakrei Muladhara

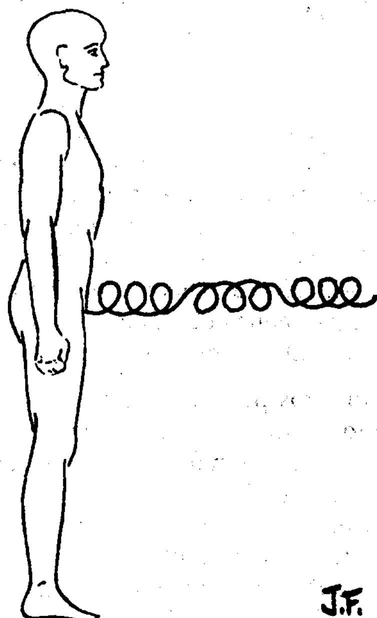

Fig.11a' Chakra Muladhara patologică

Ea are trei moduri de exprimare:

1. Senzația că ți se taie picioarele, epuizare totală: „Sufăr de o oboseală vecină cu epuizarea. În fiecare dimineață, orice oră ar fi, mă trezesc parcă dintr-o anestezie generală; în general dorm bine dar nu recuperez. Trebuie să fac eforturi mari ca să mă ridic. Am o singură dorință: să stau culcată. Ies rar, primesc puține vizite, îmi petrec vacanțele într-un șezlong și nu am nici patruzeci de ani! Nici vitaminele, nici oligoelementele, nici homeopatia, nici cristalografia chakrelor, nici antena Lecher etc, nu mi-au fost de vreun ajutor..."

Prima reglare, în poziție culcat, la această persoană, antrenează senzația unor vibrații care îi parcurg întregul corp, în așa măsură încât i se pare că se cutremură masa. Somnul, care se va instala curând, va dura douăzeci de ore neîntrerupt. A doua zi trebuie să fac o reglare în poziție verticală, pentru că chakra, în această poziție, nu s-a supus reglării din poziția culcat*. Va trebui să insist înainte ca chakra să rămână în locul ei.

* Perturbațiile corpului energetic în funcție de poziție sunt descrise în lucrările mele precedente.

Observ de asemenea intervenţia ei, în asociere cu chakra imediat superioară în:

2. Tulburări de sexualitate: impotenţă, frigiditate, sterilitate.
3. Cistite ireductibile, boli ale vezicii, diferite boli ale prostatei.

Perturbaţiile chakrei Svadhisthana

Situată între Muladhara şi ombilic, ea poate fi expresia unui metabolism deficitar în raport cu asimilarea. Cel mai adesea este asociată cu tulburările meridianului triplului încălzitor sau cu cele ale intestinului gros.

În bolile de origine colonică, ea poate fi deplasată lateral spre una din regiunile colonului, sau chiar să urce până la ombilic, desemnând atunci tulburări ale colonului transvers şi poate uneori ale intestinului subţire. Evident, întrebările puse bolnavului, examenul local prin palpare subtilă şi starea meridianelor corespunzătoare ne vor oferi cheia acestei anomalii (fig.11b).

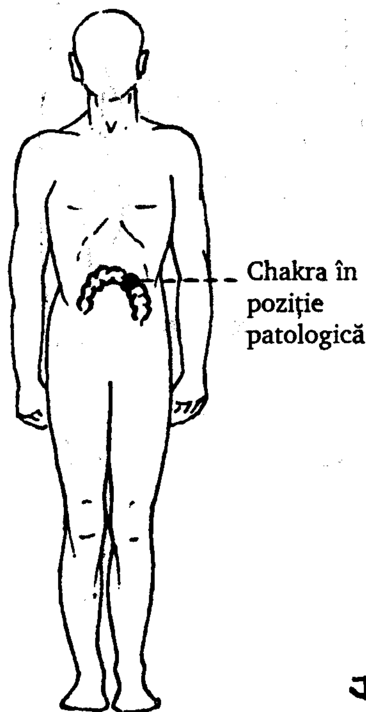

***Fig.11b** Chakra se poate insera într-un punct oarecare al colonului în loc să-şi menţină poziţia mediană.*

Ne dăm seama că variațiile de poziție găsite în literatura de specialitate sunt în legătură cu tulburările patologice care nu au fost diferențiate de fiziologie.

Ea se mai poate manifesta:

– în timpul ciclului dureros, infecțiilor vaginale etc.

– în prezența tulburărilor ovariene, a unei salpingite. Menționăm o lateralizare a chakrei (fig.11c).

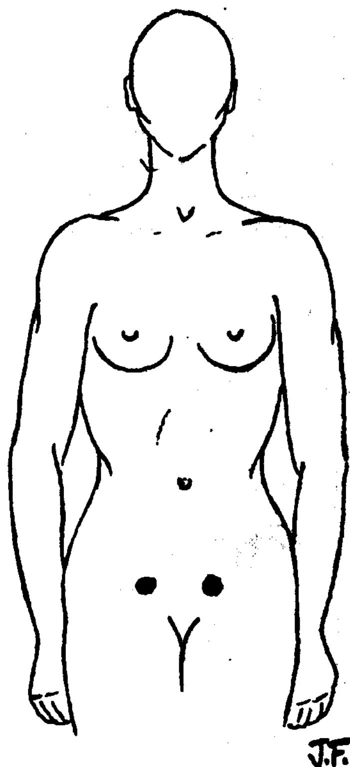

Fig.11c Dedublarea și implantarea chakrei pe ovare

Ea este perturbată la femeile sterile. Invers decât s-ar putea crede, ea este mult mai perturbată decât chakra inferioară. Aceasta pentru că deficiența ei este asociată cu cea a lui Jen Mo, a meridianului Yin și a centrului părții anterioare a corpului, deci este esențialmente feminină.

În aceste cazuri, reglarea lor a dat rezultate bune.

Când există și o cădere energetică în această parte a corpului fizic și dacă, în plus, este inversată, ne putem imagina cu ușurință că procrearea este

imposibilă. Trebuie supravegheată câteva luni pentru a se reveni la ciclul menstrual, apoi la o stare energetică bună a uterului pentru ca sarcina să se desfăşoare în condiţii favorabile (fig.11d).

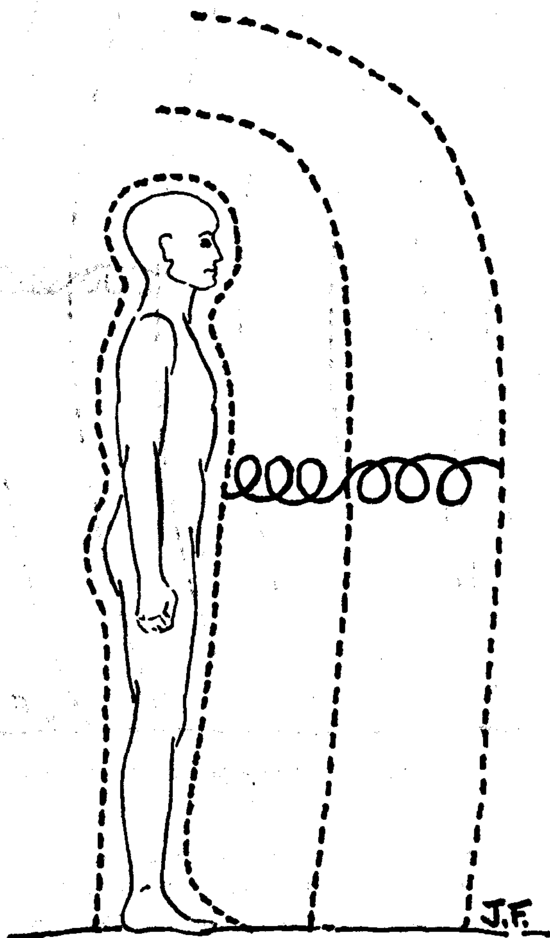

Fig.11d Chakra Svadhisthana se roteşte invers

Perturbaţiile chakrei Manipura

Este chakra plexului solar. Situată de obicei în adâncitura stomacului, ea îşi manifestă „dezlipirea" printr-o anxietate sau o spaimă a cărei importanţă este dată de distanţa pe care o are faţă de corp (fig.11e).

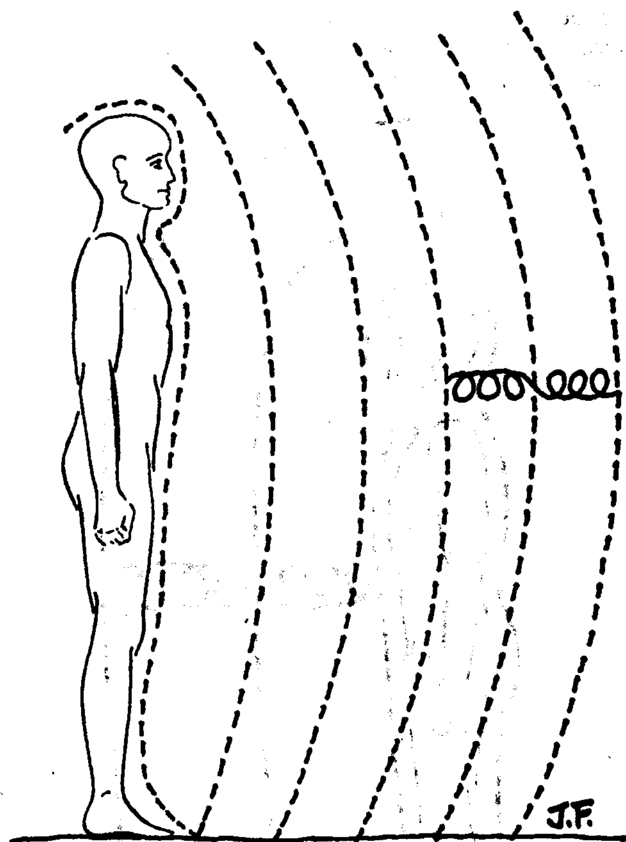

Fig.11e Chakra plexului solar implantându-se pe a patra orbită provoacă angoase puternice.

Are un rol capital în declanşarea anorexiilor mentale. Se observă atunci în mod deosebit perturbări pe partea anterioară şi posterioară a corpului. Ea se poate afla nu numai la distanţă de corp dar poate de asemenea să efectueze o rotaţie „inversă", astfel încât subiectul „se desface", se distruge, pentru că plexul solar este cel mai mare centru digestiv. Este cea mai susceptibilă chakră la variaţiile patologice. O putem găsi:

– deplasată, uşor lateralizată spre stânga în ulcerele de mare curbură;

– la dreapta în ulcerele pilorului;

– ridicată până în vârful apendicelui xifoid în angoasele care îşi au sediul în această regiune, în herniile de diafragmă şi în refluxurile simple.

Dar cel mai adesea este lateralizată spre stânga în „stările pancreatice“, fie că este vorba despre o simplă intoleranță la zahăr, despre un diabet reductibil prin regim sau despre un diabet grav. În aceste cazuri, meridianul splină-pancreas este dislocat (fig.11f).

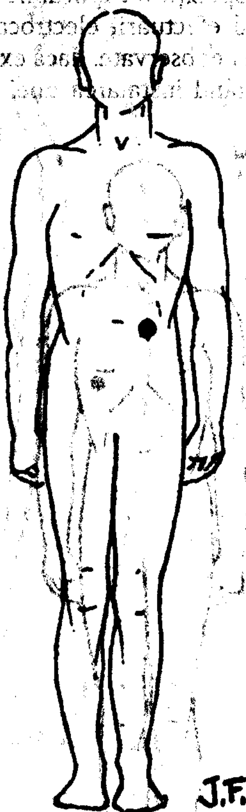

Fig.11f Chakra plexului solar implantându-se la nivelul pancreasului la un diabetic.

– Bineînțeles, ea este de asemenea perturbată în bolile splinei însoțite de tulburări sanguine.

Perturbațiile chakrei Anahata

Ea este chakra inimii. Este capabilă de toate fanteziile.

O vedem desprinzându-se în poziție verticală, în timpul repausului sau în timpul mersului, și atunci se produce criza de angină pectorală.

Uneori „se desprinde“ în poziția culcat și atunci se produce infarctul care îl surprinde pe bolnav în timpul nopții. Dacă este masiv, familia îl găsește mort, fără să fi putut interveni.

Examenul chakrei posterioare ne oferă câteva indicații: patologia ei însoțită de o durere sau de indispoziții inexplicabile va determina aplicarea de electrozi posteriori în cursul efectuării electrocardiogramei, pentru că infarctele posterioare pot trece neobservate, dacă examenul electrocardiografic nu este cel adecvat... permițând instalarea unei stări grave și inexplicabile (fig.11g).

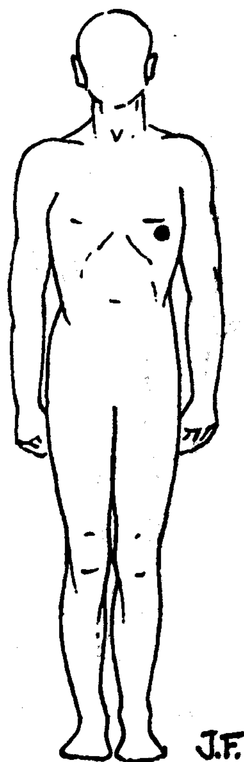

Fig.11g Chakra bolnavă se plasează pe vârful inimii

Când observăm bolnavii după infarct, putem simți că această chakră este încă „desprinsă“. Dacă se află pe a doua sau pe a treia orbită sau dacă se rotește în sens invers, drama unei recidive se apropie și trebuie să facem imediat rectificările necesare, să prescriem odihnă (fig.11h).

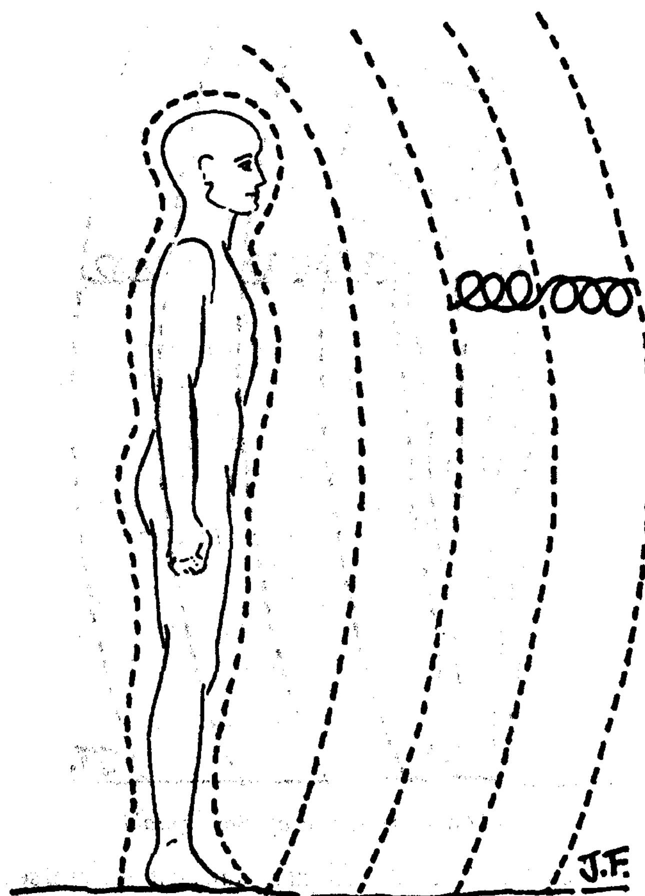

Fig.11h Chakra dezinserată, rotindu-se în sens invers în fața inimii

Multe tulburări nu apar decât în poziție alungită; în această situație trebuie să dormim în poziție șezând, în așteptarea corectării acestei chakre. Am văzut o femeie a cărei frecvență cardiacă se prăbușea la 30 pulsații pe minut, în special noaptea, fără ca motivul acestor tulburări să fie descoperit de cardiolog. Examinată în poziție verticală, totul era normal, în timp ce în poziție alungită, chakra se ridica încetișor în spațiu până la a treia orbită, declanșând tulburările.

Întâlnim uneori „găuri" de energie (fig.11i) pe care trebuie să le căutăm până în vârful inimii și care provoacă adesea dureri precordiale.

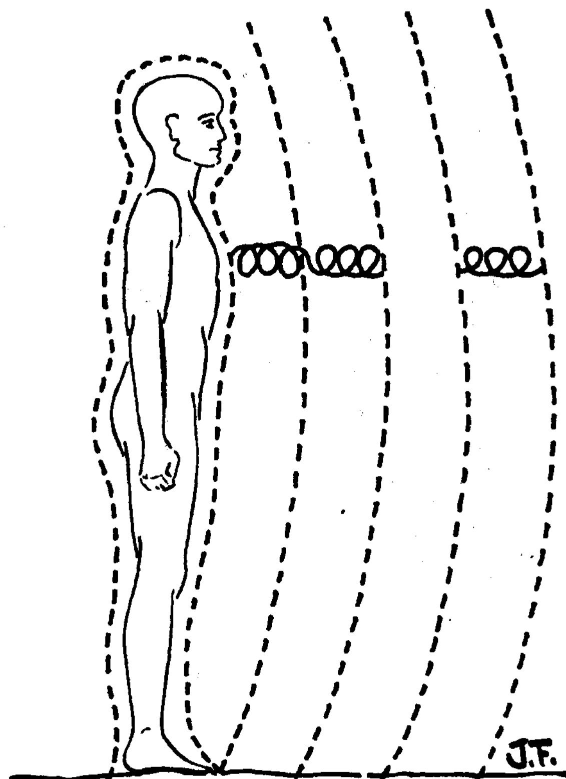

Fig.11i Gaură de energie, lipseşte o spirală

Aceasta este şi chakra plămânilor. În exprimarea patologiei ei se asociază o perturbare a meridianului plămânului. Într-o criză puternică de astm, ea se poate afla pe al doilea sau pe al treilea strat, manifestările fiind constant pe partea posterioară. Ea este fragmentată în cancerul de plămâni. Voi explica în continuare motivele.

Într-un fel mai mult sau mai puţin grav, ea este afectată în toate bolile pulmonare.

Aparent benigne în viaţa obişnuită, perturbaţiile acestei chakre sunt grave pentru cariera cântăreţilor de operă. Ele pot să apară fie atunci când chakra se „desprinde" din torace pe măsură ce creşte oboseala, fie, dimpotrivă, chakra nu se instalează decât după exerciţii vocale. Unii artişti trebuie să exerseze repede ca să nu-şi obosească vocea, alţii trebuie să se pregătească mai multe ore înainte de a intra în scenă.

Perturbațiile chakrei Vishuddha

Este chakra gâtului. Este foarte puțin mobilă. Poate totuși să coboare câțiva centimetri în stările de anxietate cu senzație de nod în gât, sau să se lateralizeze ușor în tumorile unilaterale ale tiroidei.

În perioadele de surmenaj, de stres, atunci când o problemă afectivă sau o situație neplăcută nu se rezolvă, ea este perturbată. Dar totuși examenele biologice nu arată nici o anomalie la nivelul tiroidei, cu toate că de cele mai multe ori pulsul este accelerat, cu toate că există o anumită slăbiciune a trupului și o susceptibilitate exagerată.

Absența semnelor biologice ne-a uimit adeseori. Nu este suficient să reglăm chakra. Este imperios necesar ca pacientul să se odihnească, să se izoleze de mediul său și adesea să meargă într-o casă de odihnă, una sau mai multe luni. Pacientul nu înțelege imediat acest lucru, anturajul său și mai puțin, până în momentul în care degradarea se transformă într-o adevărată boală a lui Basedow sau în tulburări serioase de comportament.

Toate aceste forme sunt însoțite de tulburări de voce.

Uneori o găsim perturbată prin asociere cu chakra plămânului la cântăreții și cântărețele de operă surmenați, când vocea lor slăbește sau când apar noduli pe coardele vocale. Aceste tulburări se pot asocia cu o ruptură a *corpului energetic, determinând pierderea omogenității vocii, semnul calității.*

În același fel, o chakră slăbită, oricare ar fi ea, introduce o slăbire a emisiei și o modificare a timbrului la nivelul ei.

Perturbațiile acestei chakre sunt adesea însoțite de perturbațiile chakrelor care se află deasupra ei.

Perturbațiile celei de a șasea chakre, Ajna

Pentru moment, să rămânem în cadrul generalităților și al manifestărilor fizice. Vom aborda în continuare manifestările psihologice.

Ochii

„Disfuncțiile apărute de trei ani, pentru care am făcut apel până acum la medicina tradițională, acupunctură, homeopatie + flori de Bach + sofrologie + dietă, se află la originea *găurilor din retina* ochiului drept, descoperite din întâmplare și, după cum afirmă oftalmologii consultați, cu o evoluție lentă, dar care necesită o intervenție cu laserul, pentru a se evita orice risc de desprindere a retinei. Am permanent dureri care nu ar fi legate de această stare de fapt și tulburări de vedere. Intoxicație tabagică? Resimt foarte repede o oboseală vizuală, iar munca mea inevitabilă pe computer nu îmbunătățește lucrurile".

La această persoană, chakra frunții se află pe a doua orbită.

„Soțul meu suferă de *retinită pigmentară*. Își păstrează o viziune centrală cu toate că este complet tubulară. Alte nenumărate tulburări îi afectează viața de fiecare zi (intestinale, dermatologice, boala fânului, îngrășare și colesterol)".

Într-adevăr, perturbațiile locale ale chakrei, asociată cu tulburări digestive, cu tulburări de asimilare și de dezasimilare datorită erorilor dietetice (intoleranțe și alergii) se află la originea unor tulburări grave care vor duce la orbire definitivă, ochiul devenind gunoierul organismului. Aceasta este *retinita pigmentară**. În această situație, chakra este dedublată și se află în față, la distanță de fiecare dintre cei doi ochi.

Dacă regimul este stabilit la timp, vom putea observa o diminuare rapidă a tulburărilor, așa cum am relatat în introducerea la *Suferințe disprețuite*. În cel mai rău caz se va observa o stopare a evoluției bolii. Din nefericire, oftamologii nu cunosc absolut nimic despre influențele alimentației asupra așa-numitelor boli incurabile. Se știe că retinita pigmentară duce la orbire totală.

Ne vom întoarce la această chakră în capitolul următor pentru că ea are legătură și cu conștiința.

Prelungirea Ajnei sau chakra internă

Am observat că vitalitatea ochilor depinde de chakra frunții, așa că am examinat-o în mod special atunci când mi-am pus întrebări despre oboseala cauzată de scris.

Redactarea cărții *Medic de Trei Corpuri* obligându-mă să port ochelari, am observat că materialul din care erau făcute lentilele își schimba aspectul, se opacifia, se tulbura în dreptul pupilelor mele, la ochiul drept, care era sănătos, dar și la ochiul stâng la care aveam o miopie congenitală. La început am crezut că nu aveam suficientă grijă de lentile. Fără îndoială că așezasem ochelarii cu lentilele în jos. Mi-am cumpărat un suport pentru ochelari... Anii au trecut și am observat că, fie că aveam sau nu grijă de ele, lucrurile se repetau. Însemna că ochii mei emiteau o vibrație care modifica materia din centrul sticlei.

Când am descoperit chakrele, am înțeles de unde venea această vibrație: din regiunea pupilei, regiune care se deschide spre lume.

O examinare rapidă m-a făcut să cred la început că ochiul emitea vibrații, fie că era închis, fie că era deschis. O examinare mai atentă și mai îndelungată a ochilor mi-a demonstrat că există o succesiune, o încrucișare între emisiile energetice care veneau din gura deschisă, din urechi și din ochi, după împrejurări

– Dacă gura și ochii sunt închiși, emite urechea.
– Dacă gura este închisă, ochii emit mai mult decât urechea.
– Dacă gura este deschisă, ochii emit cu prioritate.

---

* Am oferit alt exemplu în introducerea la cartea *Suferințe disprețuite*.

Totul se proiectează pe trei centri diferiţi, pe partea posterioară a capului, trei centri dispuşi de sus în jos.

În unele lucrări se afirmă că Ajna se prelungeşte în interiorul foselor nazale. Când am aflat că chakra frunţii se continuă în interiorul nărilor, am înţeles că aceste emisii vibratorii, de tip chakră, erau manifestările ei specifice (fig.12). Am numit-o chakra „internă".

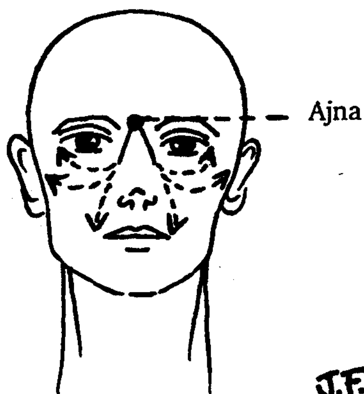

Fig.12 Prelungirea chakrei Ajna, „chakrele interioare"

Semnalez faptul că egiptenii credeau că suflul vieţii trecea prin urechi şi în mormintele intacte de la Gizeh, din epoca Vechiului Imperiu, s-au găsit capete frumoase, fără urechi.

Sahasrara

În mod deliberat am hotărât să omit din această lucrare funcţiile şi perturbaţiile acestei chakre, de care mă voi ocupa ulterior, în altă carte.

Dezinserţia globală a liniei chakrelor

Implantarea chakrelor se face în mod normal pe ceea ce am numit mai înainte interfaţă, sau prima orbită, şi care se pare că ar corespunde corpului eteric al esotericilor. În anumite împrejurări, mai multe chakre se pot implanta pe orbita următoare a atomului.

În urma unui şoc emoţional, primele cinci chakre se pot desprinde de corpul fizic. Iată cum sunt descrise aceste senzaţii de către o pacientă de cincizeci de ani.

„Timp de douăzeci de ani m-am simţit rău. Am avut apoi un mare şoc emoţional, care m-a dărâmat încetul cu încetul. De atunci, suferinţa mă

însoţeşte pretutindeni. În urmă cu câţiva ani, am descoperit, datorită unui iridolog, fitoterapia. De atunci, de două ori pe zi, înghit un morman de tablete şi de picături, ca să supravieţuiesc. Îi mulţumesc acestui terapeut care m-a salvat şi care, prelungindu-mi viaţa, mi-a permis să aflu că era vorba despre altceva. Apoi, când a murit o cunoştinţă în vârstă, am simţit o mare panică în faţa morţii. Desigur, eu continuu tratamentul, dar am înţeles, am înţeles totul, de când am citit *Medicina Corpului Energetic*. Când le spuneam celor din jur că eram împărţită în două părţi nu mă înţelegeau, nici eu de altfel. Este caraghios. Uneori nu dorm nopţi întregi. Alteori o parte din mine doarme, cealaltă nu. Câteodată sângele îmi năvăleşte în cap. Fiecare mişcare pe care o fac este un chin. Mi-am pierdut echilibrul. Mă doare capul, Mă doare inima, mă doare peste tot... Când mă trezesc sunt deja obosită. La nivel cerebral am tulburări de înţelegere, de judecată, de memorie. Iar când stau în picioare este mai rău ca niciodată. S-ar crede că stau pe o sferă care se mişcă. Şi totuşi cei din jurul meu spun că aceste lucruri nu se văd".

Este limpede, întreaga sa conştiinţă corporală şi chakrele sunt implantate pe cea de-a doua orbită. Ea este ridicată în invizibil, nimeni nu-şi dă seama, în afară de ea.

Când o examinez, constat că toate legăturile chakrelor trupului nu se află pe prima orbită, ci pe al doilea strat al atomului, pe a doua orbită. Am descris mai sus ruptura transversală a Corpului Energetic la nivelul pubisului; observăm că aici diviziunea este de alt gen. Este într-adevăr vorba de o dedublare între corpul fizic şi dublul său invizibil.

Mai descoperim, printre altele, o trecere intermitentă a chakrei inimii pe două orbite diferite, care adaugă o alternanţă a stărilor ei.

Urmările unui şoc traumatic

„În septembrie 1986 – îmi scrie un alt pacient – făcând un exerciţiu de cultură fizică, am căzut pe şoldul drept. Când am vrut să mă ridic, am avut puternice tulburări de vedere, un fel de dedublare şi o mare teamă şi, înnebunit, am ieşit din grădină alergând. Mă îngălbenisem, aveam transpiraţii reci, îmi era teamă. A doua zi de dimineaţă aveam «picioarele de plumb», tulburări de echilibru, greutate în exprimare şi vertij ocular. Îmi era imposibil să mă duc la serviciu (bănuim deja posibilitatea unei «desprinderi» a chakrei frontale). După cincisprezece zile am avut din nou o stare proastă cu tulburări şi ameţeli, picioare ca de plumb, tremurături în braţe şi în picioare. Am făcut multe analize: ale sângelui, E.E.G, tomografie, E.C.G, probă de efort, glicemie provocată, miografie, examenul urechii interne etc.

Până în prezent, toate aceste drumuri la medici s-au dovedit zadarnice. Nici unul dintre ei n-a descoperit boala de care sufăr, ca să fiu tratat în

consecinţă. Am consultat medici specialişti în medicina tradiţională, homeopaţi, homeopaţi unicişti, osteopaţi, iridologi...

Am adoptat de doi ani igiena alimentară după metoda Kousmine*. Mi-am schimbat complet modul de viaţă. Am făcut studii de sofrologie.

Nici o ameliorare. Am tulburări de vedere, nu mai suport reuniunile (munca mă obligă să fac acest lucru), evit locurile unde este prea multă lume, urmăresc cu dificultate conversaţia interlocutorului meu. Am slăbit şi continuu să slăbesc.

Sufăr, cu intermitenţă, de probleme urinare, de tahicardie, seara la culcare (mai mult de 200 bătăi pe minut timp de o oră). Mâinile şi picioarele sunt slăbite, simt o mare oboseală. Tahicardia se declanşează mai ales noaptea, când stau în pat, culcat pe partea dreaptă. Simt o greutate la nivelul diafragmei şi am aerofagie – simt cum îmi bate aorta la nivelul pântecului. Tensiune internă nervoasă foarte mare. Dureri de rinichi, mai ales în partea dreaptă (am slăbit zece kilograme.). Apăsare la nivelul cutiei toracice. Acum cântăresc 82 kg *cu o importantă topire a muşchilor la nivelul pulpelor şi picioarelor*".

Acesta este un exemplu de deteriorare provocată de un şoc ce a atras după el o fragmentare a corpului energetic cu ejecţia chakrelor. Chakra din plexul solar se roteşte în sens invers, chakrele picioarelor şi mâinilor sunt excluse. În plus, există o perturbare la nivelul vertebrelor T4 T5. Mai există de asemenea o anomalie hemicorp drept-hemicorp stâng, care se manifestă prin imposibilitatea de a se culca pe partea dreaptă.

Cu toate că i-am ameliorat starea generală şi am făcut să dispară în ansamblu tulburările generale, existau, în perioada în care l-am văzut, unele aspecte astrologice care făceau imposibilă stabilizarea definitivă a ritmului cardiac, tulburări care puteau să survină fără vreo cauză aparentă.

Chakre care se rotesc defectuos

Iată povestea unui fizician german: după o mânie puternică, s-a simţit destabilizat şi de atunci suferă de o hipermobilitate a coloanei vertebrale. El are senzaţia că propria sa coloană vertebrală se „desface", fiecare mişcare deplasându-i vertebrele. După ce mişcarea a încetat, „ele revin la locul lor". Este limpede că aici este vorba despre senzaţiile produse de vibraţiile care emană din vertebrele sale şi nu despre deplasarea oaselor. Dar nu există alt

* Care este bună pentru indivizii care nu sunt alergici, dar care conţine din nefericire nenumărate erori de dietetică pentru ceilalţi. Şi totuşi trebuie să-i aducem un omagiu doctorului Kousmine, astăzi decedat, unul dintre medicii care, la vremea sa, a scos în evidenţă importanţa dieteticii, după războiul din 1939 şi după revenirea la abundenţă.

mod de exprimare, pentru că nu avem un vocabular adecvat care să exprime vibrațiile corpului.

Îmi amintesc că și eu am avut această senzație, vizualizându-mi chiar vertebrele șovăielnice într-o perioadă de surmenaj. Aveam impresia că alunecau unele peste altele, coloana parcă era gata să se prăbușească, așa cum este imaginea Turnului prăbușit din cărțile de tarot! Pentru mine aceasta era o realitate... și o premoniție.

După cum îmi scrie, el este „sensibil și lipsit de apărare în fața electricității, a razelor de lumină", nu are „energie, capacitate de concentrare". Șoldurile îl dor. A încercat să facă homeopatie, osteopatie, chiropraxie, psihoterapie, masaje electrice etc. A studiat atât de bine această problemă sub toate aspectele ei încât se gândește cu seriozitate să-și schimbe meseria datorită experienței pe care a acumulat-o în aceste domenii și să facă medicină energetică.

Când îl examinez, corpul energetic vibrează de la 2/2/2, adică la minimum; *chakrele sale se rotesc invers pe partea anterioară și pe partea posterioară a corpului* și, vibrând la 2, nu prezintă decât două rotații care alternează în sens greșit. Astfel încât, chakrele care traversează coloana vertebrală par să-și ia energia de acolo ca s-o arunce în afară, în loc s-o aducă în interior.

Îl revăd a doua zi, este în mod vizibil transformat și terapeuții care îl tratau vor putea să acționeze eficient în cursul unui tratament de întreținere pe care îl va realiza un kineziterapeut sau un vindecător.

De-a lungul carierei mele medicale, eu nu mi-am propus să urmăresc un pacient pe parcursul întregii sale vieți, ci să descopăr problema în faza ei acută și să găsesc cheia care să deschidă o terapie eficientă pe care o vor continua alți terapeuți.

De cele mai multe ori, această problemă acută este însoțită de un tranzit astrologic specific pe care nu-l vom mai regăsi peste doi, cinci sau zece ani, dar care, dacă nu va fi corectat, va lăsa corpul energetic să se destrame și să se degradeze la infinit, așa cum se deapănă un ghem.

Trebuie să anulăm aceste conflicte vibratorii, să nu lăsm să se instaleze această înlănțuire de perturbații, dacă nu vrem să primim scrisori precum cea care urmează.

Perturbații asociate

Este vorba despre o persoană care se află deja într-un sanatoriu, sub supraveghere medicală și totuși ea scrie: „Aș fi putut și eu să scriu fraza din *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*: «Fără energie, fără elan, fără mânie, fără ură simt în adâncul meu o mare liniște și o mare tristețe.» În plus o imensă

oboseală şi o serie de tulburări: reumatism, puncte lombare pe o coloană dureroasă şi greu de redresat, retenţia apei, tulburări endocrine şi hormonale, stări proaste cardiace, colopatie, tulburări ORL, tuse dimineaţa, pierderea frecventă a vocii, vedere tulbure, membre dureroase la trezire, picioare «ca de plumb», cicatrice dureroase, stare de frig când se înserează, mâncărimi la tălpile picioarelor, nevralgii la cap, scurgerea energiei în diferite puncte ale corpului, impresia că sunt răsucită pe masa de tratament, memorie slabă, nopţi scurte cu hipersomnie diurnă. M-am plictisit de atâtea medicamente şi aş vrea să-mi regăsesc echilibrul şi tonusul".

La această persoană, vibraţiile diferitelor orbite sunt de 2/2/2, adică minime, chakrele sunt desprinse şi se găsesc pe a doua orbită. Patru factori au adus-o în această stare: – scăderea energiei; – absenţa creşterii energiei de la o orbită la alta; – chakre dezlipite; – asimetria corpului energetic cu „impresia că este răsucită pe masa de tratament".

Aceste câteva observaţii tipice, care s-au repetat de câteva ori, confirmă realitatea perturbaţiilor observate pe mine însămi în diferite împrejurări şi stările proaste pe care le declanşează.

Dar întrebările pe care mi le puneam nu-şi găsiseră o rezolvare, mă aflam încă la început!

6. CHAKRELE MEMBRELOR ȘI DUBLA ELICE

După ce mi-am făcut puțină ordine în idei și după ce am înțeles unele lucruri, mai exista însă un mare semn de întrebare. Care era locul acordat în India membrelor inferioare și membrelor superioare? În lucrările despre chakre nu am găsit nimic referitor la această problemă.

Chakra piciorului

Urmasem mai demult un curs despre reprezentarea corpului la nivelul picioarelor și în special pe talpa piciorului, dar, practicând auriculomedicina cu mult entuziasm în acea vreme, am lăsat picioarele pe planul al doilea. În plus, este mai plăcut să te ocupi de ureche decât de talpa piciorului.

Urmasem de asemenea un alt curs despre *chakrele organelor* pe talpa piciorului pornind de la un „desen simbolic" pe care încercasem să-l folosesc. Trebuia, după toate aparențele, să lucrez asupra *ecoului organelor*, care se exprimau sub forma unor mici vortexuri de energie, și nu asupra ecoului chakrelor.

Alți terapeuți care doreau să folosească chakrele, conștienți fiind de faptul că nu puteau să stăpânească marile chakre, lucrau cu prudență pe marginea internă a tălpii piciorului, unde se află reprezentarea coloanei vertebrale, adică ecoul ei vibrator. Pe această coloană vertebrală-ecou s-ar afla chakrele principale.

Plecând de la același principiu, alte reprezentări ale corpului au fost descoperite pe urechi și pe mâini. Reprezentarea corpului pe ureche a fost studiată în mod deosebit de doctorul Paul Nogier.

Reprezentarea coloanei vertebrale putem s-o găsim pe urechi sau pe mâini. Dar aici nu este vorba decât despre niște chakre secundare, care nu sunt decât ecoul marilor chakre.

Termenul „chakră" trebuie să fie rezervat marilor vortexuri de energie (fig.13).

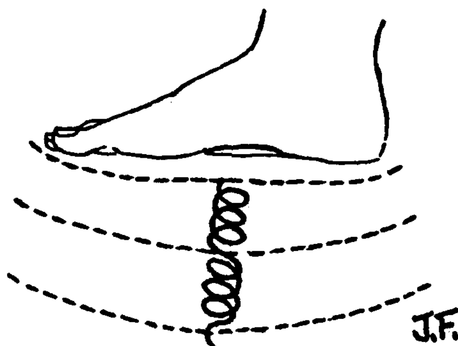

Fig. 13 Chakra piciorului

Masarea picioarelor, indiferent de metoda folosită, ameliorează întotdeauna câte ceva, pentru că face să circule energia, şi ştim care este importanţa meridianelor de acupunctură care sosesc sau pleacă de la picioare.

Acestea fiind spuse, adevărata chakră a piciorului nu putea să fie decât o chakră „uitată“ de documentarişti, ca şi cea a mâinii, dată fiind importanţa lor. Dorinţa mea era să le văd incluse într-un sistem organizat.

Doream să-mi iau o revanşă personală, amintindu-mi cât de mult mă plângeam în sufletul meu, în cursul acelei boli grave din 1987, că nu-mi mai simţeam membrul inferior stâng. Parcă era... amputat. Dar nu mă puteam plânge nimănui pentru că piciorul era la locul lui. Trăiam invers fenomenul numit în medicina clasică „membru fantomă“, care este într-adevăr amputat dar care continuă să se manifeste.

Îmi mai aminteam de trei puncte care acţionau şi asupra cărora trebuia să reflectez. Unul se afla pe mijlocul părţii anterioare a pulpei, 32 Stomac (Iepure culcat) vai! Al doilea se afla pe partea externă a genunchiului în regiunea unde avusesem o fractură de cap de peroneu. Era punctul Sann Li 36 al Stomacului (Al treilea stadiu!), punct esenţial al membrului inferior, cunoscut ca fiind un loc de pătrundere a energiei şi care, tonificat dimineaţa, întăreşte energia Yang, şi tonificat seara, întăreşte energia de repaus. Punct care în orice caz funcţiona prost de la accident şi pe care îl verificam adeseori. Al treilea punct era pe partea anterioară a tibiei, în mijlocul gambei, pe traseul meridianului Stomacului: 38 Stomac (Gura în bucăţi!), care corespundea exact stării mele, ca o consecinţă a unor tratamente dentare nefericit executate.

Ultimul punct, numărul 1 al Rinichiului, trebuia de asemenea luat în considerare; este situat sub mijlocul tălpii piciorului*. Să nu uităm că suprarenalele

* Soulié de Morant ne vorbeşte despre acest punct de „amorţeală furnicătoare“.

se află deasupra polului său superior! Punctul long-Tsiuann se traduce prin „Izvor clocotitor“, ceea ce spune multe. Cu acest punct, cel mai important din talpă, ne sprijinim pe pământ.

Mi-am examinat deci cele trei puncte şi pe cel din talpă şi am observat o uşoară depigmentare locală care amintea de acea perioadă a bolii mele.

Cum să fac legătura între aceste trei puncte altfel decât examinându-le prin feeling, pornind şi din regiunea inghinală şi de la şoldul care îmi provocaseră unele dureri?

Aceste ultime puncte ale şoldului erau 30 Vezică biliară (Calea paralelelor), în afară, pe marginea anterioară a marii creste a femurului, şi 12 Splină-Pancreas (Poarta asalturilor), în interior, şi locul de încrucişare al celor trei meridiane cunoscute sub numele de Splină-Pancreas, Stomac şi Ficat. Aceste denumiri vorbesc de la sine despre importanţa lor.

Şi astfel, examinând cu grijă, prin feeling, succesiunea punctelor şi modul în care erau legate între ele, am descoperit că formau de-a lungul coapsei, apoi al piciorului, o dublă elice care ajungea pe talpa piciorului până la primul punct al Rinichiului (fig. 14).

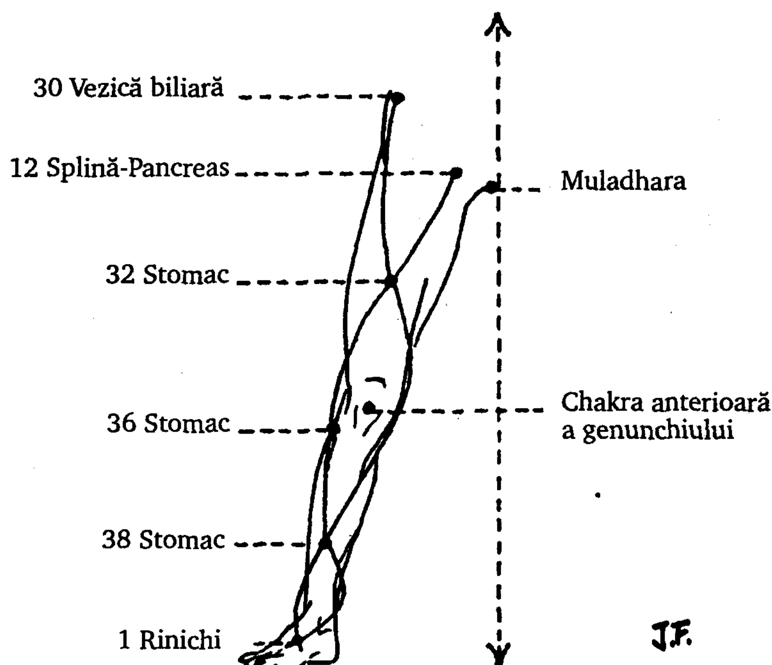

Fig. 14 Dubla elice a membrului inferior

Aceeaşi dublă elice se afla şi pe membrul inferior drept, cel care nu mă făcuse să sufăr.

În privinţa chakrei Muladhara, ea se prelungea imperturbabilă în invizibil, pe verticală până la sol, continuând să centreze trupul, în timp ce dubla elice se proiecta pe fiecare membru ca să se termine la chakra din talpa piciorului.

Sistem care mi-a fost confirmat cu uşurinţă în cursul examinării câtorva pacienţi.

Acest sistem îmi clarifica o observaţie personală: după ce acordam îngrijiri pacienţilor, aveam senzaţia că îmi „pierdeam" piciorul stâng, dar îmi reveneam masându-l cu o mişcare circulară din exterior spre interior, la sfârşitul consultaţiei. Dacă aveam senzaţia că îmi dispare piciorul, îmi aplicam local, timp de câteva minute, un magnet minuscul.

Cu toate că ştiam de ani de zile care sunt riscurile meseriei mele, până acum nu putusem să descopăr dubla elice desenată pe membrele inferioare, ca să-mi iau măsuri de precauţie.

Chakra genunchiului

Examinând traseul dublei elice şi palpând de nenumărate ori curbele sale de-a lungul membrelor inferioare, am descoperit chakra genunchiului.

Chakrele genunchilor nu au nici *forţa*, nici *amplitudinea* chakrelor corpului; putem spune că ele vibrează cam aproximativ cu mai puţin de jumătate din forţa celorlalte, dar au acelaşi număr de spirale ca şi chakrele mari. Cum sunt două... se realizează un echilibru.

Chakra genunchiului comandă în mod evident statica genunchiului, dar reglează de asemenea tranzitul energetic al tuturor meridianelor membrului inferior care trec prin genunchi: stomac, ficat, splină-pancreas, rinichi, vezică, vezică biliară.

În cursul tratamentelor pentru reumatism sau probleme articulare, ne este uşor să detectăm o perturbare a acestei chakre.

Chakra mâinii

Mi-am dat seama care este rolul *chakrei mâinii* în 1987, datorită unei experienţe personale. Această boală mi-a permis să trăiesc blocajele şi deficitele corpurilor mele subtile la nivelul braţului dar şi la nivelul mâinii. Aveam pe atunci penibila impresie că membrul superior stâng era stricat şi gol, deşi aparent era normal pentru un ochi străin. Eram întreagă şi totuşi amputată! Masajele îmi lăsau o trecătoare impresie de normalitate.

Convalescenţa mi-a permis să recuperez progresiv acea jumătate absentă a corpului şi să-mi îndrept în mod deosebit atenţia asupra căuşului palmei stângi care necesită frecvent şedinţe de „scărpinat" cu unghiile. Manevra

aceasta îmi permitea să-mi simt braţul din ce în ce mai mult, dar nu înţelegeam motivul. Or, acolo există un punct important al inimii care dirijează sănătatea pericardului. Iar eu tocmai îmi reveneam după o pericardită.

Extrema importanţă a căuşului palmei o înţelesesem deja după accidentul survenit în 1977. Fusesem răsturnată de o maşină şi în scurtul răstimp al unei dislocări a corpurilor şi al unei experienţe în lumea de dincolo, am auzit-o pe fiica mea strigând: „Mamă! Mamă!" Mă ţinea de mâna stângă şi, înspăimântată, cu un gest inconştient, îmi zgâria cu unghiile căuşul palmei. Simţeam că mă întorc în această lume sub efectul excitaţiei şi că mă pierd când se întrerupea. În cursul unei reveniri, adunându-mi toate puterile, i-am spus: „Scarpină!" Ea a înţeles şi a continuat să facă acest lucru. Am avut atunci de ales între două lucruri, ori să rămân în spaţiul luminos de o încântătoare linişte în care mă aflam, ori să mă întorc în trupul meu. M-am întors pentru fiica mea. Acestui fenomen nu-i găsisem o explicaţie prea satisfăcătoare. Acum ştiu, este vorba în special despre forţa chakrei mâinii, care este de o importanţă primordială pentru mine, datorită dominantei mele mercuriene.

După experienţa cu membrul inferior, am testat pe braţ circulaţia energiei, pe care am găsit-o identică cu cea a membrului inferior, fapt care mi-a permis să descopăr chakra cotului (fig. 15).

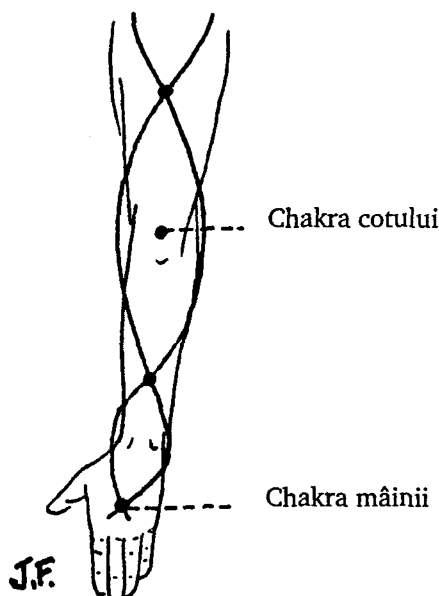

Fig. 15 Dubla elice a membrului superior

Perturbaţiile asociate ale chakrelor piciorului şi ale mâinii provoacă perturbaţia unei părţi a corpului. În aceste cazuri, examinarea atentă a principalelor chakre scoate în evidenţă forma lor înjumătăţită (fig. 16).

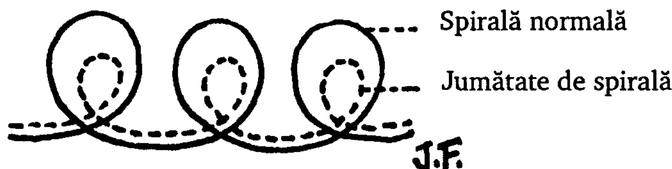

Fig. 16 Hemi-chakră cu ruptura unei jumătăţi a corpului

Forma spiralelor

Examinând cu atenţie, prin comparaţie, chakrele genunchiului cu chakrele principale, mi-am dat seama că spiralele nu erau formate printr-o răsucire în jurul unui cilindru, ci aveau o formă ovală. Ca şi cum răsucirea spiralei se propulsa în spaţiu ca să cadă apoi pe orbită (fig. 17). Răsucirile spiralelor se măreau progresiv, apoi se micşorau. Fizicienii ar putea să ne explice avantajul acestor forme. Eu nu fac altceva decât să constat faptele, pentru ca, eventual, să corectez mişcarea lor în spaţiu dacă prezintă vreo anomalie.

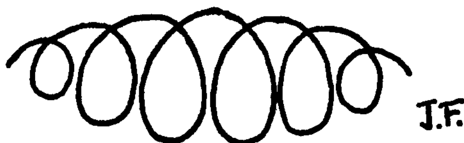

Fig. 17 Forma reală a unei spirale

Totuşi, această formă nu mi s-a părut lipsită de importanţă, amintindu-mi de forma caduceului.

Caduceul

Acest simbol este deseori reprezentat în lucrări atunci când este vorba despre energiile care se înfăşoară în jurul curentului numit psihic şi care circulă de-a lungul coloanei vertebrale, fiind deci median şi numit Sushumna.

Caduceul spune multe despre vechimea acestor cunoştinţe pentru că este unul dintre cele mai vechi simboluri. Era deja gravat pe cupa regelui Guddea din Lagasch, în anul 2600 înainte de Hristos, şi pe tabletele din piatră numite în India naggakale, după cum aflăm din *Dicţionarul simbolurilor**.

* Colecţia „Bouquins“, Robert Laffont

Pentru toată lumea, caduceul rămâne emblema lui Hermes; el este format dintr-o baghetă în jurul căreia se încolăcesc, în sensuri inverse, doi şerpi.

Se spune că şerpii reprezintă curenţii cosmici care se încolăcesc în formă de spirală în jurul unei baghete centrale. Ea are rolul de a echilibra cele două aspecte, pozitiv şi negativ, făcând ordine în haos prin restabilirea echilibrului dintre tendinţele contrare.

Toiagul lui Hermes, numit şi Mercur, este intermediarul dintre Cer şi Pământ, care îndrumă fiinţele în cursul schimbării stării lor.

Aceeaşi încărcătură simbolică o are şi dubla înfăşurare din jurul bastonului brahmanic a celor două nadi-uri ale tantrismului în jurul Sushumnei.

El este şi simbolul medicinei: Şarpele se încolăceşte în jurul toiagului care simbolizează copacul vieţii, veninul său se transformă în leac şi forţa vitală viciată revine pe drumul normal.

Rezumând, putem distinge:

– chakrele complete, care sunt chakrele clasice ale corpului

– chakrele dedublate, branşate pe axa chakrelor principale. Este vorba despre chakrele membrelor superioare şi inferioare.

Chakra ombilicului sau chakra iniţială

În *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*, pagina 190, fig. 9, am desenat, ca un fel de premoniţie, un curent de energie care se îndreaptă spre cer, într-o mişcare amplă care învăluie tot corpul. Mărturisesc că ideea nu m-a mai preocupat în continuare. Dar cercetând chakrele trupului, l-am descoperit, plecând de la ombilic şi continuându-se spre o dimensiune superioară.

Este chakra care ne leagă la mama noastră, şi, în alt mod, de planurile superioare. Această chakră grandioasă, mai amplă decât celelalte chakre principale, nu mai este legată de ritmul cardiac, ci de ritmul respirator.

Când este tăiat cordonul ombilical, bebeluşul nu devine independent faţă de mama sa? Îşi ia zborul, respiră şi ţipă.

Când ştiu cât de importantă este respiraţia în yoga, devine evident faptul că există o circulaţie de energie în plus faţă de cea descrisă înainte şi care se referă la câmpul respirator. Cum de nu mă gândisem la acest lucru până acum? Şi totuşi, îmi recuperez energia după tratamentele făcute pacienţilor... prin respiraţii ample, şi îi acuz pe bolnavi că uită să respire, fapt care îngreunează circulaţia energiei.

Analizând fenomenul, în condiţii normale, constat că această chakră are două sau trei orbite, în funcţie de amplitudinea respiraţiei: ea ne conectează la o orbită, unde, în condiţii normale, energia este mai puternică decât pe prima orbită a atomului lui Niels Bohr, permiţându-ne astfel recuperarea mai rapidă a energiei printr-o simplă mişcare respiratorie (fig. 18).

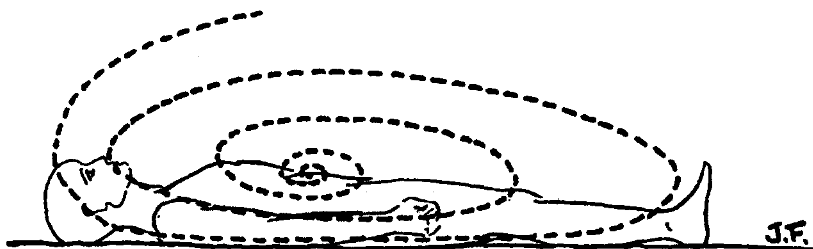

Fig. 18 Spirala se dezvoltă pornind de la ombilic.

Acest lucru ne confirmă părerea că sistemul nostru energetic are acces la un alt sistem superior organizat. Din organizare în organizare, suntem legaţi din ce în ce mai mult de spaţiu.

Nivelul nostru de organizare primitivă este astfel simplificat, împărţit în două, trei, zece, mii de părţi etc. dar, în acelaşi timp, este identic cu el însuşi în spaţiu. Din simplificare în simplificare, din conectare în conectare, ajungem fără îndoială la un centru, care este poate numai o chakră, o dublă elice comună neamului omenesc. Care, la rândul ei, nu este decât o dublă elice a Cosmosului.

Parcurgând invers acest drum, Gândirea Primitivă coboară din plan în plan, din sub-plan în sub-plan, gândire demultiplicată, apoi materializată, regăsindu-şi imaginea în dubla elice microscopică din celula noastră. Întrucât „Totul există în tot".

7. DISTRIBUIREA ENERGIEI

După ce mi-am pus în ordine ideile, nu-mi mai rămânea decât să clarific sensul anumitor texte. În aceste texte, adevărul plutește ca un nor care nu vrea să se contureze. Gândul refuză să se exprime, să se concretizeze și să-i lămurească pe neinițiați. Acest lucru mă agasează. Mă agăț de unele lucrări, sperând să mai descopăr vreun indiciu care să mă îndrepte pe drumul cel bun. Trebuie să reușesc să dau o interpretare adevărată curenților de energie care merg de-a lungul coloanei vertebrale, acestor nadi-uri.

Nadi-urile

Cuvântul nadi vine din sanscrită și înseamnă canal. Rolul lor este acela de a face să circule prana (se vorbește despre 72 000 de nadi-uri) sau energia vitală prin sistemul energetic subtil. Respirația noastră, fluxul și refluxul energiei, nu este decât ecoul marii respirații universale asupra corpului nostru fizic, care însuflețește ciclurile planetelor și ale anotimpurilor. Inspirația permite o ascensiune spre energiile celeste, expirația ne permite să luăm contact cu pământul.

Cu toate că acest lucru este explicat în unele texte într-un mod abstract, ca să nu spun confuz, circulația în interiorul acestor canale mi se pare un lucru limpede: nu am recunoscut-o oare în timpul suferinței mele?

În texte se afirmă că raza de lumină divină împarte sfera noastră vibratorie în două părți, una purtătoare a unei energii masculine, cealaltă purtătoare a unei energii feminine.

Coloana noastră vertebrală este traversată de un curent energetic numit „curent psihic median“ sau Sushumna. El este încadrat pe de o parte de un curent psihic lunar numit Ida, de tip feminin, și pe cealaltă parte de un curent psihic solar, numit Pingala, de tip masculin. Acești doi curenți se încrucișează (îmi imaginez caduceul în spatele acestei încrucișări).

Curentul masculin şi curentul feminin se ridică alternativ în dreapta şi în stânga (fig. 19) până când se întâlnesc formând un nod, numit „minunat", între cele două sprâncene, curenţi ce se prelungesc în fosele nazale. De aici provine interesul stimulării nazale (şi de aici al hipofizei) folosit în anumite tipuri de respiraţie yoghină. Chakra Muladhara este astfel conectată cu Ajna prin această respiraţie.

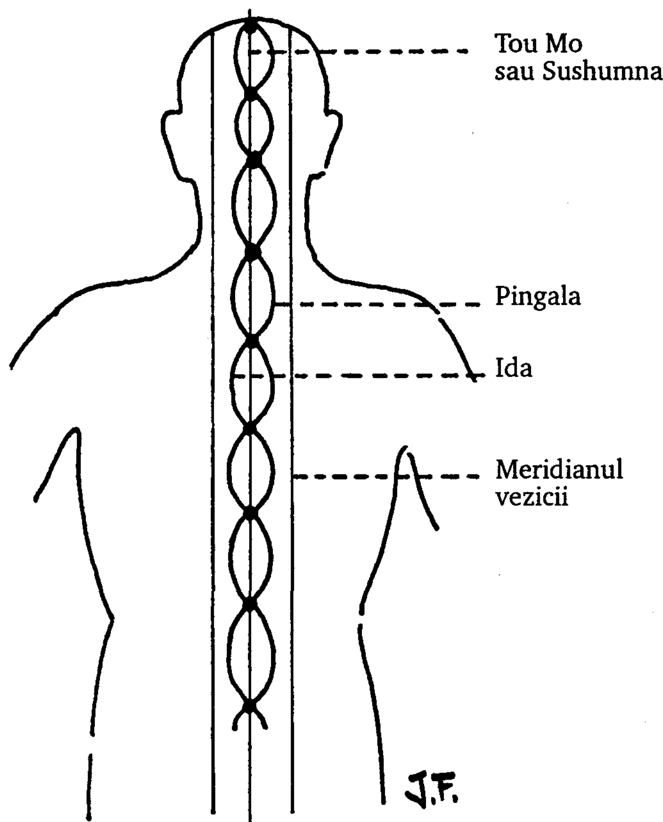

Fig. 19: Aternanţe posibile ale curenţilor Ida şi Pingala

Ida ar fi anabolică, tinzând să regleze anabolismul, adică formarea ţesuturilor, iar Pingala, de natură catabolică, tinde să regleze combustia ţesuturilor.

Toate aceste senzaţii care emană din nadi-uri sunt percepute în mod natural la marii senzitivi şi uneori la subiecţii a căror sensibilitate este decuplată de starea de boală. Într-adevăr, unii pacienţi al căror corp energetic

a fost grav afectat în urma unor experienţe mi-au semnalat deseori aceste percepţii. Cei care practică yoga caută să obţină aceste senzaţii.

Circulaţia energiei şi kundalini

În texte se afirmă că datorită nadi-ului Sushumna numit şi „Calea de mijloc“, energia poate să circule de sus în jos şi de jos în sus, întorcându-se la izvorul ei. Această cale ar fi cel mai adesea pustie la omul obişnuit unde ea nu face altceva decât să oscileze.

Prima apariţie a curentului energetic se întâlneşte în coccis, unde se află kundalini.

Kundalini înseamnă „înfăşurat“. Această energie, care se presupune că stă nemişcată când se află în stare de energie potenţială, adică în repaus, progresează sub forma unei spirale ascendente sau descendente când prinde viaţă. Cea mai mare parte a metodelor yoghine şi spirituale din India admit că tulburările din această reîncarnare pot fi depăşite prin echilibrarea energiilor din dreapta şi din stânga, în aşa fel încât energia din kundalini, înfăşurată în chakra inferioară, să poată urca, ţâşnind spre cer. Pentru aceasta, energia materiei (Shakti) din kundalini trebuie să traverseze printr-o mişcare ascendentă cele şase chakre ca să ajungă la a şaptea şi ultima, cea care este atât de frumos numită Lotusul cu o mie de petale. Aici se va realiza unirea mistică supremă, unirea energiei spiritului (Shiva) cu cea a materiei (Shakti). Unirea sexuală între iniţiaţi are drept scop stabilirea contactului între polii opuşi ca să trezească kundalini.

Tara Michaël*, care se pare că este un autor de referinţă, spune în mod limpede că procesul manifestării divine ajungând la capăt, în chakra Muladhara, „energia-conştiinţă se închide ca într-o temniţă în formele cele mai inerte, cele mai solide, aparent cele mai lipsite de viaţă şi de conştiinţă, sub efectul voinţei, al puterii supreme, al puterii divine, numită Sakti.“ Acolo, în chakra Muladhara, conştiinţa-energie „adoarme“ într-un somn care se poate prelungi o veşnicie. „Este kundalini, ea pare lipsită de viaţă, moartă, lipsită de conştiinţă.“

Eu interpretez astfel: în kundalini spirala nu este desfăşurată. Dacă vrem să învăţăm să ne înălţăm spre divin, trebuie să învăţăm „să desfăşurăm“ energiile stocate, închise, materializate în acel loc, făcându-le să urce în deplină conştiinţă spre el, „de preferinţă printr-un act de iubire“.

Materia se transformă atunci în energie şi în conştiinţă printr-o mişcare inversă coborârii spiritului în materie.

Şi Tara Michaël continuă ca într-un basm cu zâne:

„Dar Frumoasa din pădurea adormită se va trezi când Făt-Frumosul pe nume Jivatman va avea curajul să pătrundă în castelul Muladhara ca să se

* Tara Michaël, *Corpul subtil şi corpul cauzal*, op.cit.

unească cu ea. Prin acest șoc, prin această întâlnire, fie că este descrisă ca o atingere ușoară sau ca o zdruncinătură, ca o sărutare sau ca o suflare, energia latentă, îngropată, neștiută se trezește. Prin această deșteptare sau conștientizare, formele greoaie, solidificate ale materiei se transformă în cele mai subtile forme, iar conștiința individuală (Jivatman) se alătură energiei în această ascensiune."

Se referă oare aici la actul sexual? La misterul concepției? Această energie materială care trebuie să se spiritualizeze nu desemnează oare ovulul sau spermatozoidul (unduitor ca un șarpe) a căror unire va face să apară viața și va insufla spirit materiei?

În fiziopatologia hindusă se susține că blocajele sunt de două feluri: sunt blocate fie intrările energiilor, fie ieșirile.

Trei factori provoacă aceste blocaje: prezența energiei negative, influențele planetare nefaste și factorii emoționali negativi.

Pentru întreținerea sănătății este necesar nu numai ca omul să-și mențină chakrele departe de orice blocaj, dar mai ales să încerce să le dezvolte, adică să permită deschiderea „petalelor de lotus".

Se mai menționează că kundalini adormită în chakra Muladhara, înainte de a ajunge la Lotusul cu o mie de petale, trebuie să deznoade trei *noduri psihice* importante: cele trei granthi: cel din chakra-rădăcină sau brahma granthi care reprezintă legăturile materiale și ignoranța, Vishnu granthi din chakra Anahata, sau centrul cardiac, care reprezintă legăturile afective și emoționale, și rudra granthi, situat în chakra Ajna, sau frontală, care reprezintă legăturile cu viziunile, intuițile și puterile.

Pentru desfacerea acestor noduri există exerciții speciale. Dar ele trebuie făcute sub supravegherea unor maeștri calificați, una sau mai multe chakre pot fi lipsite de vlagă, lipsite de armonie, cu blocaje sau bhuta. Dar faptul că o chakră este bolnavă nu înseamnă că nivelul de evoluție al persoanei este întrerupt.

Până acum sunt de acord cu aceste texte, care corespund principiilor de circulație a materiei în acupunctură. Dar nu am găsit nici o explicație referitoare la „deschiderea" petalelor de lotus. Este o deschidere a chakrelor? Cum se procedează? Care sunt consecințele acestei deschideri?

Mă întreb atunci care este semnificația Sushumnei și corespondența ei cu meridianul care parcurge în sens vertical mijlocul spatelui, acel Tou Mo, care se continuă cu meridianul Jenn Mo. Aceste două meridiane traversează mijlocul corpului delimitând cele două părți din dreapta și din stânga, dar și din spate și din față.

Ne întrebăm de asemenea ce corespondență există între Ida și Pingala și între cele două meridiane ale Vezicii, care urcă lateral de-a lungul coloanei

vertebrale şi care încadrează meridianul Tou Mo, aşa cum Ida şi Pingala o încadrează pe Sushumna.

Poate că ne putem explica modul de funcţionare a chakrelor sprijinindu-ne pe traseele meridianelor de acupunctură.

Chakrele şi meridianele de acupunctură

Şarpele, caduceul, reprezintă de asemenea spirala. Spirala poate avea două forme.

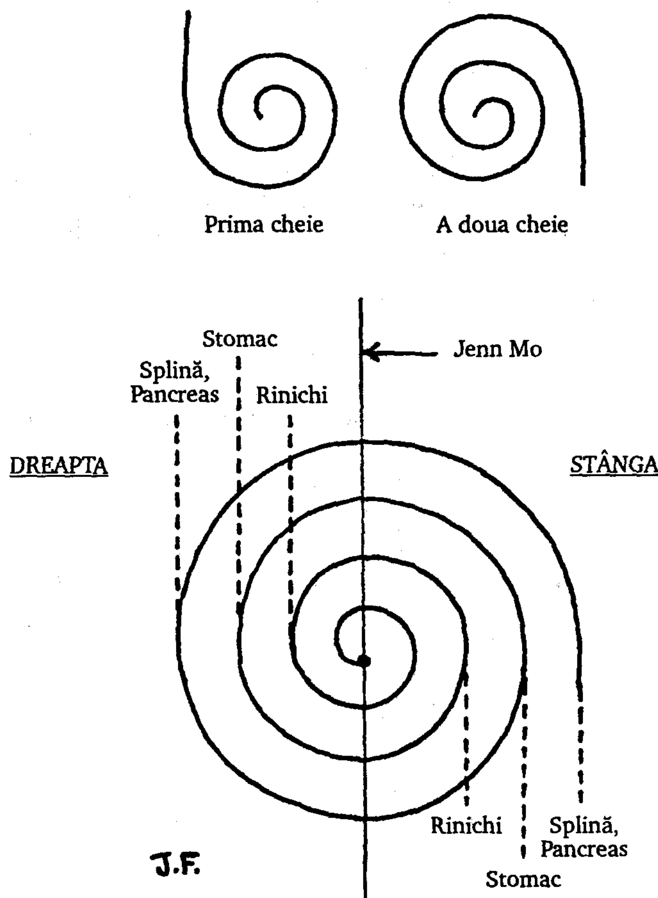

***Fig. 20** Chakrele se comportă ca nişte surse de energie care permit şi favorizează circulaţia energiei de-a lungul meridianelor*

Ea poate fi unică şi *plană*. Seamănă atunci cu un labirint. Ea poate fi *elicoidală* şi *dublă*, evoluând în spaţiu.

Dubla spirală plană exprimă două mişcări diferite, una evolutivă atunci când pleacă din centru desfăşurându-se spre exterior, şi una involutivă, când se înfăşoară din exterior spre centru. Aceste două forţe, cu sensuri contrare, evoluând printr-o schimbare alternativă a sensurilor, se întâlnesc într-un punct care formează un vortex de energie, adică o chakră.

Putem observa evoluţia acestor spirale la suprafaţa corpului, pe partea anterioară sau pe partea posterioară, urmând o linie care se înfăşoară de sus în jos ca şi de jos în sus.

Într-o primă etapă, dacă punem degetul pe chakră şi dacă urmărim prin feeling traseul ei într-o regiune localizată, centrată pe chakră şi pe un spaţiu plan, vedem că spirala evoluează înfăşurându-se, la început de la nadi-ul central sau Jenn Mo spre periferia corpului, apoi, de acolo, se întoarce spre centrul corpului printr-o mişcare alternativă. Mişcările se succed apoi în timp. Continuând examinarea chakrelor, înfăşurările lor succesive pe interfaţă, este posibil să observăm trei mişcări distincte (fig. 20).

– *Prima mişcare este plană*, ea se întinde pe suprafaţa corpului. Această răsucire pleacă dintr-un punct central şi se dezvoltă progresiv.

– *A doua mişcare indică ieşirile spirale*. Spirala se deschide ca o cheie cu mulţi zimţi. Primul zimţ deschide un prim meridian de acupunctură, primul pe care îl întâlneşte în drumul său şi-i trimite energie. Continuându-şi mişcarea de rotaţie, ea deschide un al doilea, apoi un al treilea meridian.

De exemplu:

a) Spirala porneşte dintr-un punct median de pe Jenn Mo, la înălţimea chakrei inimii, apoi începe să se rotească. Ea formează o ramură care întâlneşte meridianul drept al Rinichiului într-o mişcare ascendentă spre dreapta; spirala îşi continuă mişcarea de rotaţie şi curând formează o ramură descendentă spre meridianul simetric stâng al Rinichiului.

Totul se petrece ca şi când acest vortex ar fi un releu de energie, permiţând energiei meridianelor să-şi păstreze forţa de a tracta această energie.

Să reluăm mişcarea circulară de acolo de unde am lăsat-o: ea continuă să formeze spirala şi curând se deschide pe meridianul Stomacului, sus, în dreapta, apoi o jumătate de cerc mai departe jos, în stânga, pe curba simetrică a meridianului Somacului.

Apoi mişcarea continuă şi se deschide pe meridianul Splină-Pancreas, care se află puţin mai departe şi se deschide în acelaşi fel etc.

b) Drumul spre periferie terminându-se, mişcarea de rotaţie revine spre centru îndreptându-se de data aceasta spre *interiorul* corpului, unde, fără îndoială, face un lucru asemănător.

c) Apoi, în punctul său central, energia chakrei iese din nou la suprafaţă şi se repetă aceeaşi mişcare (a) dar deschizând porţile inverse ale drumului precedent, ca să completeze deschiderea.

În acest fel mişcarea, privită în ansamblul ei, simulează creşterea tulpinilor care se răsucesc în sus, apoi în jos, la dreapta, apoi la stânga ca vrejurile unei plante.

Poate că aceasta înseamnă „a deschide"!

Pe partea posterioară a corpului, pe spate, regăsim aceeaşi mişcare.

Curbele se înlănţuiesc, deschizând labirintul pe meridiane succesive, din ce în ce mai îndepărtate de centrul corpului pe măsură ce spirala se lărgeşte.

– *A treia mişcare este o mişcare elicoidală şi verticală*, evoluând în formă de şarpe, într-un fel asemănător cu cel evocat la membre. Răsucirea se face fie în jurul meridianului Jenn Mo central, fie în jurul meridianului Tou Mo, adică în jurul coloanei vertebrale (fig. 19).

Ne dăm astfel seama de relaţia care există între aceste spirale şi aşa-numitele puncte „Iu" ale spatelui în acupunctură (fig. 21).

Spirala îşi are punctul de pornire pe unul din punctele principale ale meridianului Tou Mo. Punctele principale se revelează a fi vârful primei vertebre cervicale, apoi vârful celei de a şasea vertebre toracice, apoi vârful primei vertebre lombare, apoi vârful primei vertebre sacrale şi în fine vârful coccisului.

Poate că există o corespondenţă între aceşti centri şi între ceea ce hinduşii numesc cele trei noduri psihice evocate mai sus, care ar trebui deblocate pentru ca să se poată înălţa kundalini. De fapt, ar putea fi cinci şi nu trei noduri ce ar trebui desfăcute ca să se ajungă la Lotusul cu o mie de petale!

Din acest punct principal, spirele chakrei se înfăşoară, înglobând, una după alta, punctele Iu de deasupra şi de dedesubt, înglobând de asemenea, aşa cum am descris mai sus, meridianele de acupunctură care se află în drumul lor, pe măsură ce se lărgesc şi se formează spirala.

Am înţeles cu siguranţă ce înseamnă o chakră „deschisă". Este o chakră în care circulaţia energiei se face corect, adică o chakră care îşi distribuie fără vreo piedică energia meridianelor de care răspunde, sprijinindu-se pe punctele principale ale meridianului Jenn Mo anterior şi ale meridianului Tou Mo posterior.

Ar fi plictisitor să continuu cu descrierea traseelor, în această lucrare pentru nespecialişti. În privinţa acupunctorilor, aceştia îşi pot da seama de continuarea înlănţuirilor aşa cum le percep eu.

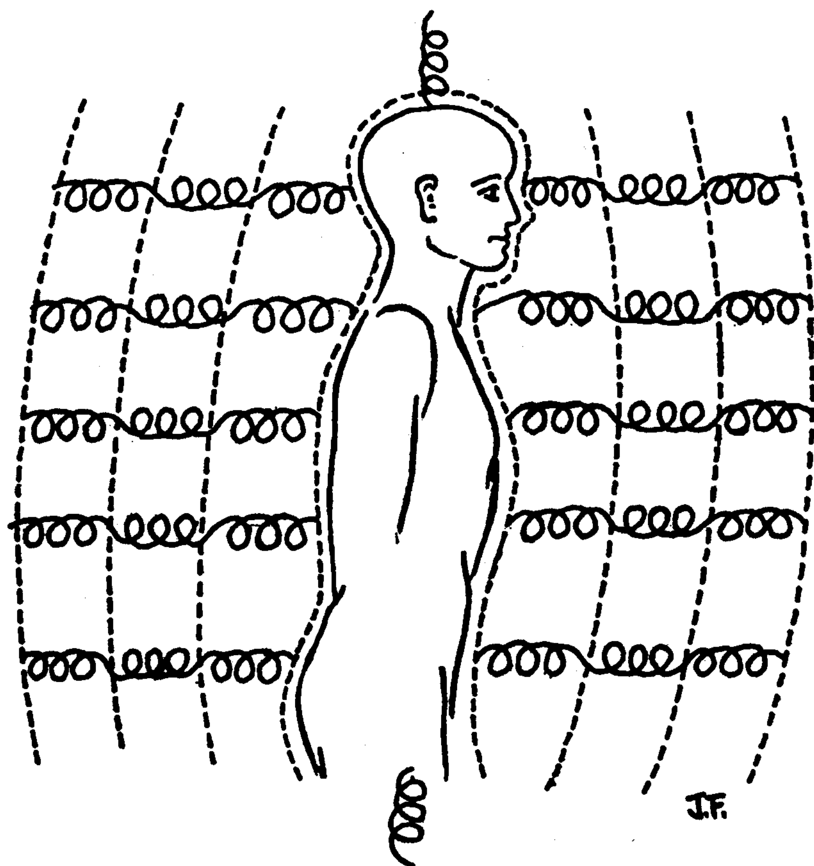

Fig. 21 Spiralele chakrelor se implantează pe orbite. Aici sunt reprezentate doar trei orbite din şapte, şi trei spirale din cele şapte obişnuite.

Concluzii

Ajungând în acest punct al cercetărilor mele, mi-a fost mult mai uşor să înţeleg patologiile amintite anterior şi cele pe care le voi evoca în continuare.

1. Chakrele nu sunt roţi care se învârtesc pe loc. Cea ce se numea „roată", petală etc., nu era decât punctul iniţial de înrădăcinare a chakrei, înainte ca spirele să se răsucească alternându-şi sensurile.

2. O chakră nu este doar o roată aşezată pe un corp eteric. Ea este o succesiune de ture de spire, de înşurubări, care se rotesc alternativ, întâi la dreapta, apoi la stânga.

3. Sensul lor de rotaţie, la primul contact, nu diferă de la o chakră la alta. Ele se rotesc întotdeauna de la dreapta spre stânga când persoana este sănătoasă şi de la stânga la dreapta când este bolnavă.

Aşadar, o chrakă care se roteşte, la primul examen, de la stânga la dreapta, determină o pierdere de energie. Este ca şi când ar absorbi energie din corp; se produce astfel o reacţie patologică. Pare firesc faptul că energia părăseşte corpul prin locul pe unde a intrat.

4. În mod normal, chakrele nu se rotesc spre dreapta la bărbat şi spre stânga la femeie. La primul contact al degetului, prima spiră detectată se roteşte întotdeauna, în mod normal, în acelaşi sens, de la dreapta la stânga.

5. Am văzut în urmă cu câteva clipe că la suprafaţa corpului totul se petrece ca şi cum fiecare tură de spirală ar antrena energia unui meridian de acupunctură.

6. Dacă luăm în considerare succesiunea turelor de spirală care se desfăşoară pe suprafaţa corpului, avântându-se apoi în spaţiu, putem presupune că trupul însuşi este traversat de această succesiune de spire.

Fiecare spirală, ajungând în punctul în care îşi schimbă sensul, procură energie *orbitei* pe care se suspendă.

Două spirale înseamnă o extremă oboseală, o uşă deschisă spre toate patologiile.

Trei spirale nu înseamnă o sănătate grozavă, dar nivelul energetic este încă bun, cu condiţia ca spiralele să se succeadă într-un ritm normal de creştere.

Şapte spirale înseamnă marea formă, capacităţile de apărare sunt prezente. Tulburările prezente au toate şansele să fie rapid rezolvate.

Experienţa arată că turele de spirale pot fi în număr de două, de trei sau de şapte. Totuşi, nu există un paralelism obligatoriu între numărul de ture ale spiralei şi nivelul energetic al orbitelor. Când nu există un echilibru, adică atunci când nivelul energetic al orbitelor este scăzut şi când energia chakrelor este normală, înseamnă că există un blocaj undeva pe unul dintre meridiane.

7. În mod normal, succesiunea turelor de spirală este regulată când ne îndepărtăm de corpul fizic. Dar, urmărindu-le traseul în invizibil, putem să reperăm nişte „găuri", nişte lipsuri. Am descris deja în 1983 aceste găuri în *Medicina Corpului Energetic*, fără să existe vreun raport cu chakrele. Cazurile clinice ne arată cum intervin chakrele în aceste lipsuri.

8. Patologia unei chakre poate să afecteze fără deosebire fie reprezentarea sa pe partea anterioară a corpului, fie pe cea de pe partea posterioară, fie pe amândouă.

9. Chakrele se stabilesc în mod normal pe interfaţa corpului fizic. O eroare de implantare sau o inversare a sensului de rotaţie se traduce printr-o anxietate în această zonă.

10. Putem simţi această zonă, putem simţi acţiunea vibratorie care se exercită în acest punct, în urma unui tratament homeopatic care să aibă într-o manieră electivă o rezonanţă cu o chakră.

11. Spirele chakrelor evoluează fie pe verticală, fie pe orizontală. Când îşi eşalonează spiralele pe verticală, chakra superioară şi chakra inferioară par să unească cerul cu pământul.

Spiralele evoluează de asemenea perpendicular pe coloana vertebrală, pe axa vertebrală osoasă şi se eşalonează atunci în spaţiu, delimitând „planurile".

12. În practica medicală, cercetez cele şapte chakre dar în acelaşi timp:

a) o chakră pe care o sesizăm doar când deschidem gura şi care este expresia vieţii „interioare" a dinţilor, a mucoaselor. Ea face obiectul unor alternanţe cu ochii şi urechile şi pare să fie o chakră separată.

b) chakrele dedublate, care sunt la fel de importante,

- chakrele picioarelor, care ne pun în contact cu pământul;
- chakrele genunchilor;
- chakrele din palme, care realizează comunicarea cu cerul;
- chakrele cotului.

c) în sfârşit, în alt sistem, explorez chakra ombilicului.

13. Se confirmă faptul că principalele chakre se află în corespondenţă cu punctele Iu ale spatelui folosite de acupunctori şi înglobează mai multe puncte Iu.

14. Chakra frontală şi Al Treilea Ochi sunt două lucruri diferite. Vom aborda acest subiect într-un capitol special.

Ne putem imagina aceste ture de spirală înnodând, deznodând, reînnodând şi redeznodând o parte a invizibilului nostru de vizibilul nostru, legându-ne prin aceste noduri de imensitatea cosmică... În faţa acestei imagini nu este greu să ne amintim de Ampère, de solenoizi, de electromagnetismul clasic dar şi de mecanica cuantică, totul armonizându-se într-o schemă a atomului lui Niels Bohr.

Faptul că chakrele se pot implanta fie pe corpul nostru fizic, fie pe una dintre orbitele atomului, demonstrează că avem la îndemână o construcţie coerentă, care completează ipotezele mele de lucru, expuse în *Medicina Corpului Energetic* şi în cărţile următoare.

Putem să consultăm cu toţii o carte de anatomie şi să observăm că chakrele oferă o stranie corespondenţă cu marile plexuri ale sistemului neurovegetativ, cu toate că această viziune nu este acceptată de tradiţie.

De asemenea, ne putem întreba ce raporturi pot exista între „dubla elice" descoperită de James Watson în martie 1953, şi dubla elice a chakrelor.

În plan terapeutic, cunoaşterea chakrelor şi a spiralelor poate fi de mare ajutor vindecătorului, pentru că el poate susţine energia acestor spirale cu ajutorul propriei energii, însoţind mişcarea de rotaţie cu mâna sau cu degetul. El poate de asemenea să-i remodeleze forma.

În măsura în care vindecătorul posedă „harul" şi în măsura care acest „har" este însoţit de probitate morală, el poate datorită intuiţiei şi experienţei sale să deosebească situaţiile de patologie energetică ce fac parte din practica sa, de cele organice, de care se ocupă medicina clasică. Aşadar, reţinerile pe care le au anumiţi medici faţă de activitatea sa nu sunt justificate.

Semne de întrebare

Ce altceva pot fi aceste alternanţe dacă nu un dialog între cer şi pământ? Ele corespund alternanţelor vibratorii percepute de mâinile mele, la Agpaoa.

Oare cu ajutorul acestor energii susţinute de chakre şi transformate în energie fizică intervenea Blanche din Manilla când făcea, cu ajutorul degetului aşezat la o distanţă de douăzeci, treizeci sau patruzeci de centimetri, o incizie vizibilă pe trupul subiectului, aşa cum am relatat în *Medic de Trei Corpuri*? Cu ajutorul lor a făcut vindecătoarea filipineză, una după alta, în acea după-amiază, în jur de o sută de incizii? Acest lucru presupunea de asemenea o concentrare ieşită din comun, pentru că trebuia să ştie să reunească şi să reordoneze în vederea aceluiaşi scop energiile tuturor chakrelor. Înseamnă că această energie putea să se comporte ca un laser sau să se transforme în materie. În cazul acesta, în funcţie de simbolul prezent, se analizează materializarea, conform unui mecanism diferit de cel al „aporturilor"*.

Aceste spirale, alternativ dextrogire şi levogire, leagă, dezleagă şi din nou leagă între ele printr-o mişcare continuă dar alternativă orbitele atomului lui Niels Bohr, într-o mişcare de expansiune. Să fie oare această mişcare asemănătoare cu cea descoperită în Cosmos? Într-adevăr, aceste imagini se regăsesc în lucrările de cosmologie, în special în legătură cu mişcarea asteroizilor.

Respiraţia, alt ritm, mai lent, exprimă corespondenţa cu alt plan, mai îndepărtat, lunar, dar şi solar. Nu se spune că Viaţa a început atunci când Creatorul însuşi a suflat deasupra apelor?

Aceste spirale desenează oare cheile Împărăţiei? Şi cei pe care îi numim Păzitorii Pragului nu deţin oare, fiecare în parte, o cheie a acestor mari spirale?

Turele acestor spirale nu ar fi repetarea, ecoul galaxiilor spirale, a Căii Lactee din care facem parte? Aceste spirale, pe care astronomii le cunosc de la descoperirea dungii spectrale de douăzeci şi unu centimetri, apar şi dispar.

---

* Vezi caracteristicile şi circumstanţele aporturilor în Brazilia, în *A Patra Noastră Lume*, op cit.

Primim oare ecoul galaxiilor spirale care reprezintă trei sferturi din ansamblul galactic cunoscut?

Ture de spirală legându-ne şi dezlegându-ne de marele invizibil, de Universul care se spune că se află în expansiune şi care nu încetează, pornind de la propriile sale chakre, să-i genereze ture de spirală.

Motivele noţiunilor disparate

Aşteptând să înaintez în descoperirile mele, mai întreb care sunt motivele acestor confuzii. Cum se face că acum, în pragul anului 2000, fiziologia şi fiziopatologia chakrelor nu sunt mai bine cunoscute şi mai constante.

Într-un text de Jean Herbert, un cuvânt m-a îndreptat spre o pistă: „Descoperirea sanscritei, multă vreme considerată ca aflându-se la originea limbilor indo-europene..." Eu credeam că această limbă a fost dintotdeauna cunoscută, dar cuvântul „descoperire" m-a obligat să caut unele date suplimentare.

Sanscrita, sau indiana veche, este o limbă savantă care nu a fost vorbită niciodată şi de care s-au folosit preoţii şi literaţii. O găsim cu cinci mii de ani înainte de Christos şi provine dintr-un dialect indo-european. Se conturează, individualizându-se, cu două mii de ani înainte de Christos. Din ea derivă limbile moderne ca hindusa, bengali, mahrata etc. Dar sanscrita continuă să fie folosită de persoanele instruite, rămase credincioase tradiţiei brahmanice, în timp ce femeile şi servitorii vorbesc prakrita.

După secolul al XIII-lea, marii autori vor scrie în bengali, hindusă etc. Sanscrita ocupă astăzi acelaşi loc pe care îl are latina în Franţa. Nu mai este decât un joc pentru persoanele instruite. Mai mult chiar, populaţiile din sudul Indiei vorbesc limbi dravidiene care nu derivă din sanscrită. Descoperirea ei de către lingviştii occidentali datează doar de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, iar prima carte tradusă în 1874 de William Jones a fost Bhagavad-Gita.

Aceasta înseamnă că există puţine persoane capabile să regăsească textele originale şi să le traducă corect.

Oricât de ciudat ar părea astăzi, lumea a trebuit să aştepte ca Romain Rolland să descopere, pe la 1925, hinduismul şi să publice vieţile lui Ramakrishna şi Vivekananda, pentru ca această cultură să pătrundă în literatura occidentală*. Toţi sunt de acord că aceste texte care au ajuns până la noi pot fi doar parţiale, părtinitoare şi prost înţelese. Aceasta a fost impresia mea. Totul s-a clarificat atunci când am aflat că, în plan metafizic, una dintre cele mai surprinzătoare caracteristici este aceea că hinduismul (Jean Herbert**) nu impune nici o credinţă. El acceptă concepţiile cele mai contradictorii.

---

* H.P.B. şi ocultismul apar ca nişte precursori.

** *Hindouisme, religions et philosophie (Hinduism, religii şi filosofie)*, Colecţia P. de Tartas.

A doua caracteristică este absenţa în hinduism a oricărei dogme sau credinţe, explicată într-un mod satisfăcător de faptul că hinduşii nu văd în toate aceste sisteme, oricât de contradictorii ar părea, elementele unei dileme, ci concepţii care se completează reciproc, adică tot atâtea mijloace de a progresa spre adevărul fundamental şi unic, concentrându-se pentru început – şi mult timp după aceea – pe unul sau pe altul dintre aspectele sale. Adică, ei consideră că sunt „puncte de vedere" ceea ce un occidental consideră că sunt „şcoli" antagoniste. Fiecare dintre aceste puncte de vedere îşi aduce contribuţia la o cunoaştere de ansamblu.

Acolo unde istoricii noştri îşi imaginează adevărate războaie religioase între adoratorii lui Shiva şi adoratorii lui Vishnu, textele autorizate ne spun că „inima lui Vishnu este Shiva, inima lui Shiva este Vishnu".

Toţi aceşti zei sunt orânduiţi într-o teogonie pe cât de suplă, pe atât de savantă, şi fiecare joacă un rol de o riguroasă precizie. De la Brahman absolutul, Unul, din timpul creării lumii, se trece la Dumnezeul unic, Ishvara, cel cu trei feţe: Brahma, Vishnu şi Shiva, şi cu trei roluri: creaţie, conservare, distrugere. De aici se ajunge la o multitudine de zei minori, a căror putere se exercită adeseori numai prin „puterea de manifestare": Shakti, reprezentată în mituri ca fiind soţia lor, sora lor sau fiica lor.

În sfârşit, scrierile dovedesc aceeaşi supleţe în cosmogonie: ele nu ne oferă o credinţă unică precum în Vechiul Testament, ci o serie de mituri independente unele de altele. Hinduşii văd în aceste mituri descrierile complementare ale unui fenomen al cărui adevăr profund noi nu îl putem sesiza, cam în genul exploratorilor care descriu diferitele aspecte ale unei ţări pe care au descoperit-o. Astfel, ei îl pot concepe foarte bine pe Iisus Christos sub forma unuia din avatarurile lui Vishnu, de exemplu.

Omul, pentru ei, este o fiinţă a microcosmosului, alcătuit din mai multe niveluri. El este un atman „nepieritor, imuabil, fără început, imaterial", element permanent. Ei îl identifică deci pe acest atman cu Brahman, absolut macroscopic. După cum din Brahman emană lumea, tot aşa din atman emană corpul nostru material sau Jiva.

Jiva este persoana care reprezintă ceea ce suntem, care s-a născut, evoluează şi va muri.

Noi nu-i cunoaştem decât partea superficială. Există diferite metode ca s-o cunoaştem. Hinduşii o studiază prin asceză, meditaţie, introspecţie, adică printr-o explorare autentică a sinelui şi nu printr-un studiu livresc. Această explorare nu ar prezenta nici un interes dacă nu ar conduce decât la o cunoaştere ştiinţifică. Scopul lor este de a ajunge la o cât mai mare dezvoltare.

Mi se confirmă părerea că toate opiniile sunt valabile pentru că fiecare dintre ele exprimă o faţă a adevărului.

8. CHAKRELE ȘI CONȘTIINȚA

Știu că acest capitol riscă să nu fie luat în considerare de lumea științifică, pentru că zdruncină din temelii noțiunile admise, anulând teoriile despre conștiință. Nu are importanță!

Ca să explic posibilele incursiuni al conștiinței în alt plan decât cel „de aici și de acum", este bine să dau un exemplu simplu și, de ce nu, al meu: observând că, de ani de zile, eram parcă „desprinsă" de lumea exterioară după ce tratam unul, doi bolnavi, incapabilă să socotesc, să completez suma care încheia un cont, să mă concentrez asupra scrisului, să conduc mașina fără să fac un mare efort, într-un cuvânt, să mă integrez complet în realitate, mi-a venit ideea să-mi examinez chakrele după ce făceam tratament.

Atunci am constatat că în aceste situații nu îmi „funcționa" niciodată chakra înscrisă... între cei doi ochi. În funcție de starea mea de concentrare, chakra se afla pe a doua sau pe a treia orbită. Mi s-a părut evident că practicând feelingul, intrând în comunicare cu pacientul, îmi schimbam spontan planul, ca să intru în contact cu invizibilul. Și acest lucru se exprima printr-o „detașare" a punctului de implantare a chakrelor.

Am realizat atunci că am avut nevoie de ani de zile ca să-mi dau seama că era vorba despre o schimbare a planului de conștiință, despre o deplasare a implantării chakrelor, lucru pe care Agpaoa mă învățase să-l fac, de-a lungul anilor de practicare a feelingului alături de el. Acțiune pe care am concretizat-o într-o imagine atunci când am scris: mă simțeam parcă „ridicată în nacela unui balon"; și când mă adresam celor din jur aveam impresia că eram azvârlită din nacelă, adică atunci când reveneam la realitate.

Din fericire, descoperisem măsurile pe care trebuia să le iau ca să-mi revin după terminarea tratamentelor: să aștept, să respir, să merg, să-mi masez fruntea, să dorm. Aceasta era o dovadă că în stările de conștiință intervenea Corpul Energetic.

Era un lucru logic şi nu mă neliniştea; corpul fizic şi Corpul Energetic trăiau în registre diferite. Se ştie de altfel în fizica cuantică faptul că dacă măsori corpul-particulă nu poţi să măsori şi Corpul-Undă şi invers. Am expus pe larg această idee în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*.

Era evident faptul că trebuia să schimb „planul" ca să ajung la Corpul-Undă al pacientului, să schimb într-un fel lumea. Şi dacă „cum să procedez" era o întrebare pe care mi-o pusesem la începutul cercetărilor, acum se rezolva atât de uşor încât „aceasta" se făcea instantaneu, la cerere... era de ajuns să modific „centrul de gravitaţie".

Unii ajung la acest lucru rugându-se şi este o metodă bună; intonarea mantrelor este la fel de posibilă, dar când stăpâneşti tehnica, trecerea este un exerciţiu simplu, care nu are nevoie nici de rugăciune, nici de mantre, este la fel de simplu ca atunci când închizi şi deschizi ochii.

Vom vedea că acest lucru poate deveni patologic, atât de spontan poate să fie. Când schimbarea de plan reuşeşte, te simţi mai uşor ca de obicei.

Conştiinţa a plecat pe unul dintre învelişurile corpului subtil. Din acel moment vezi şi simţi diferit lucrurile. Ni se comunică impresii şi informaţii diferite.

Este un succes dacă vrei să detectezi vibraţiile invizibilului (în plus, trebuie să fii conştient de ceea ce se petrece în tine); este o catastrofă dacă nu te întorci sau dacă intri în această stare în mod incoştient.

Fidelă metodelor lui Claude Bernard, experimentam pe mine însămi, deci la „rece", constatând evoluţia propriilor mele chakre în cursul exerciţiului. Era limpede că ele îşi părăseau punctul de implantare de pe corpul fizic sau mai degrabă de pe interfaţă (pe care o putem considera ca fiind prima orbită a atomului lui Niels Bohr) ca să treacă pe a doua orbită.

Continuând exerciţiul, implantarea ajungea pe a treia orbită. În acelaşi timp, capacitatea mea de a fi în contact cu lumea obişnuită se transforma. Nu-mi mai aminteam unele nume şi cuvinte care în mod normal mi-ar fi venit în minte. Trebuia să fac un efort ca să mă concentrez şi să le regăsesc. După efort, după terminarea recuperării, după regăsirea cuvintelor, chakrele reveneau la punctul lor normal de implantare.

Acelaşi fenomen se petrece cu toate chakrele corpului, în clipa când se instalează somnul.

Observând, de la distanţă, chakrele marilor sportivi în timpul competiţiei, mi-a fost limpede că de unitatea chakre-corp fizic depindea calitatea prestaţiei. Ideea acestei cercetări mi-a venit observând cât de mirate şi de încântate erau unele patinatoare renumite, atunci când le reuşea un triplu salt, ca şi când lucrul acesta s-ar datora întâmplării şi nu depindea de ele. Într-adevăr, în aceste cazuri, corpul funcţionase automat, în virtutea unei munci şi a unor obiceiuri, independent de individ.

Faptul era surprinzător: dacă chakra frontală era departe de frunte, din cauza emoţiei, în momentul intrării pe pistă, triplul salt se termina cu o cădere; dacă era la locul ei, reuşita saltului era asigurată.

Acelaşi lucru se petrecea şi la tenismani în aşa-numitele momente de „deconcentrare".

Cum să le reconstitui, cum să le fixezi? Este o problemă care necesită o arie întinsă de studiu pentru a-i ajuta pe pacienţii ale căror chakre sunt bolnave.

Ne dăm seama, după ce am aflat că punctul de implantare al chakrei se poate deplasa, că această deplasare se va manifesta diferit când este vorba despre o chakră a corpului sau despre chakra Ajna.

Singura diferenţă este aceea că nu va mai fi vorba despre conştiinţa corpului, ci despre cea a stărilor noastre de conştiinţă dacă este vorba despre Ajna. Este posibil să migreze şi conştiinţa pe una dintre orbitele chakrei iniţiale, cea a ombilicului, dar ca să-i descriu aici efectele ar însemna să complic atât expunerea cât şi tratamentul, astfel încât mă voi limita la tulburările cele mai obişnuite.

Să începem traseul senzaţiilor cu stările pe care le putem resimţi în mod obişnuit, oricare dintre noi, apoi vom continua cu dezorganizările care ating adâncul sufletului.

Cititorii mei terapeuţi vor înţelege că, pentru claritatea expunerii, nu pot descrie aici toate perturbaţiile energetice întâlnite la pacienţi, nici detaliile tratamentului. Aceste pagini ar fi de neînţeles pentru un cititor neavizat. Nu pot decât să afirm rolul determinant al chakrelor în aceste cazuri special alese şi care reprezintă tipuri de patologie.

Chakrele şi perturbaţiile neurologice

Un bărbat de treizeci de ani dorea să înţeleagă problemele de sănătate pe care le avea. El prezenta periodic stări de epilepsie care rezistau la orice tratament. În antecedentele sale, în copilărie, exista un traumatism cranian cu pierderea cunoştinţei şi cu hemiplegie regresivă. Lucrurile au decurs apoi normal până la satisfacerea stagiului militar, când un surmenaj puternic (pentru călirea trupei!) a declanşat o pierdere a cunoştinţei timp de două ore. Patru ani mai târziu, o nouă pierdere a cunoştinţei, cu aceeaşi durată. A urmat o perioadă de calm. Dar, în urmă cu trei luni, a avut o nouă criză de epilepsie cu cianoză, pierderea cunoştinţei şi apoi o nouă criză luna trecută. Îi este teamă pentru că aceste crize s-au înmulţit, medicamentele antiepileptice nu aveau nici un efect iar toate analizele făcute erau normale. A observat că aceste crize apar în poziţie culcat, astfel încât îşi scurtează din ce în ce mai mult perioada somnului. Toate examenele făcute sunt normale. Puncţie lombară,

electroencefalogramă, ecografie, tomografie computerizată şi ineficacitatea medicamentelor antiepileptice.

Când este examinat în poziţie verticală nu apare nimic deosebit. Corpul energetic vibrează în formula 7/8/9.

În poziţie culcat, vibraţiile corpului energetic scad la 2/2/2... Chakrele, care până atunci erau normale, se împrăştie şi se prăbuşesc la 2/2/2... îndepărtându-se până la cea de-a treia orbită, apoi la a patra. Pe craniu, în afara situaţiei obişnuite a chakrei, persistă o legătură. Prin acest punct, el rămâne legat cu el însuşi. De aici provine criza epileptică, apoi starea de comă. Este vorba despre o maladie a chakrelor cu manifestări neurologice (fig. 22).

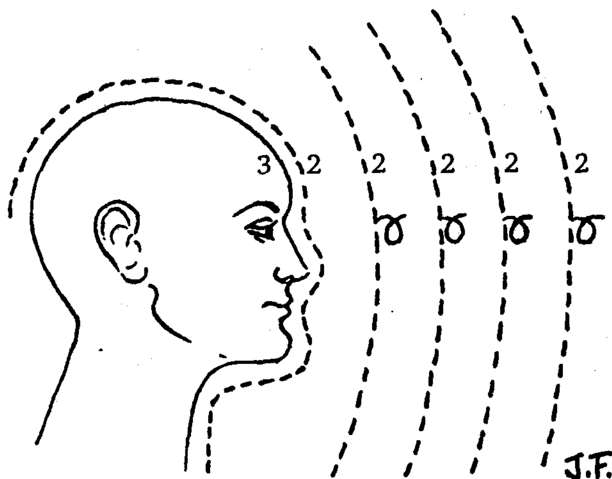

Fig. 22 Chakre fragmentate

Crize salvatoare?

Este vorba despre o fetiţă de zece ani. Mama ei îmi scrie: „De câţiva ani este cuprinsă de tulburări nervoase (crisparea mâinilor şi a feţei) care apar fără ca ea să se poată controla. Colegii râd de ea şi acest lucru a început să devină o obsesie, pentru ea, ca şi pentru noi, care îi atragem atenţia să se stăpânească. Am vorbit despre aceste lucruri cu unii doctori (generalişti, pediatri, psihiatri pediatrici, psihiatru antroposof), dar nimeni nu a luat această problemă în serios. Mă tem de cel mai rău lucru (epilepsie) neştiind cum va evolua (sau poate că nu va evolua) această problemă la o adolescentă. În plus, la naşterea ei, am avut o stare de comă şi când m-am trezit mi s-a făcut cezariană. Condiţiile naşterii ei au influenţat oare acest lucru?...

În această vară s-a petrecut un lucru ciudat. Într-o seară, în timpul unei furtuni, pe balcon, a văzut o lumină mare, albă, care avea forma unui pătrat, în mijloc fiind litera J de un albastru luminos. Când s-a apropiat, forma a dispărut. Aceasta s-a întâmplat de două ori."

Fiindcă numele meu începe cu litera J, am acceptat s-o văd, dar nu înainte de a o trimite la secţia de neuro-oftalmologie a fundaţiei Rothschild, unde i s-au făcut toate examenele necesare: examen oftalmologic, electroencefalogramă continuă etc. Concluziile erau vagi: suprapunerea unor elemente lente şi acute prea puţin importante pe electroencefalogramă, fără anomalii semnificative. Nu era suspectă de o tumoare cerebrală.

În timpul consultaţiei, copila îmi confirmă că a văzut, ca pe un ecran, litera J de un albastru luminos şi, când a vrut s-o atingă, a dispărut.

Îmi descrie crizele care durează de opt ani: apare brusc o mare apăsare în interiorul capului ca şi când „este gata să explodeze"; acest lucru se întâmplă de la sine. Are între trei şi zece crize pe zi. Îmi arată în ce poziţie stă în momentul crizei: îşi încovoaie corpul, îşi împreunează degetele sau le încrucişează în faţa stomacului, este total absentă, nu-şi aminteşte nimic, în afară de ceea ce s-a întâmplat înainte de criză.

În cursul examinării, corpul fizic vibrează la cel mai scăzut nivel: 2. Totuşi, Corpul Energetic arată o creştere normală 3/4/5.

Chakrele vibrează la 2/2/2 şi se înscriu dezordonat, pe diferite orbite, de la prima la a şasea. Atunci când chakra din frunte se îndepărtează la maximum, ochii devin arzători.

Aceleaşi perturbaţii se găsesc şi la chakrele din spatele corpului.

Chakra din plexul solar, în plus, vibrează invers şi prezintă un gol de energie.

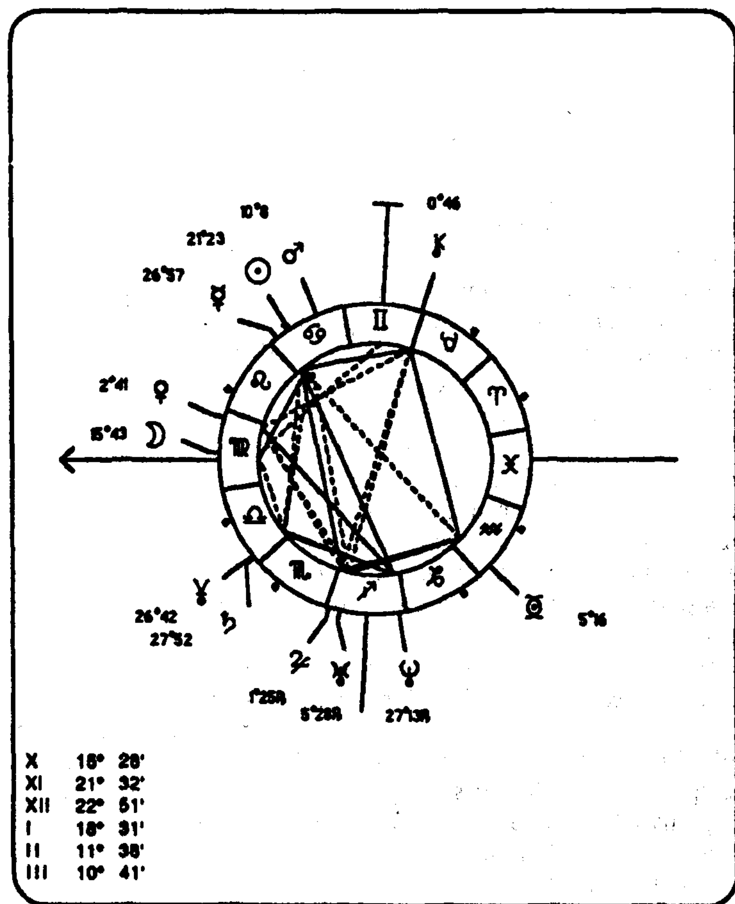
Se înţelege că aceste crize corespund unei tentative violente de reintegrare a chakrelor în corpul fizic; gesturile vorbesc de la sine: braţele par să readucă chakrele spre ea, mâinile par să le prindă, toate acestea evocând mişcările unui corp invizibil. Criza este salvatoare, apărând-o fără îndoială de o despărţire a corpului fizic de corpul energetic, despărţire care s-ar putea produce în acel moment.

Ne aflăm de asemenea în prezenţa unui copil care intră în contact cu invizibilul, aşa cum dovedeşte apariţia acelui J. Oare intuiţia a funcţionat atunci la ea? Dar, lucru ciudat, şansa ei şi Venus coincid exact cu ascendentul meu dacă comparăm cele două horoscoape.

Noaptea, i se întâmplă să vadă în faţa ei, în întuneric, capete, uneori fără maxilare, sau ochi larg deschişi care o privesc*. Atunci, mama ei aprinde o

* Acest gen de tulburări a fost deja evocat în *Medicina Corpului Energetic*, dar ele nu erau încă puse în legătură cu chakrele. Erau constatate şi tratate de cele mai multe ori prin pase cu mâna.

lumânare şi tămâie; îi dă în timpul nopţii harta tarot a lumii, care o ajută să nu-i mai fie frică.

A doua zi o examinez din nou şi constat că chakrele ei sunt normale, cu excepţia celei din plexul solar care se învârteşte din nou invers. În seara tratamentului nu a mai avut decât o criză.

Fiindcă se simţea mai bine, am vrut să ne dăm seama de importanţa influenţei Lunii asupra sănătăţii şi am constatat că această copilă a suferit o agravare a bolii în ziua „mareei secolului“, zi cu Lună plină, când a avut cincisprezece crize în cursul zilei! Cei care se îndoiesc de influenţa planetelor asupra noastră ar fi de dorit să reflecteze la aceste lucruri.

Ne putem întreba, în aceste împrejurări, ce efect ar fi avut Tegretolul, pe care părinţii ei au refuzat să i-l administreze până atunci. Crizele ar fi fost suprimate? Nu ar fi agravat şi jenat recuperarea? Ar fi avut oare un efect benefic? Această ultimă posibilitate ar trebui poate luată în calcul sub un control electroencefalografic*.

Tulburări ale legii gravitaţiei

Tot în legătură cu ansamblul chakrelor, iată un caz destul de special, care ne va conduce spre „conştiinţa conştiinţei". Mama ne semnalează că, în urma unei angine, la vârsta de doi ani, copilul a avut o criză de convulsii, fiind internat o săptămână în spital. Când s-a întors acasă, ea a constatat că nu mai era copilul de dinaintea crizei, precoce, echilibrat. „Ceva se rupsese."

El se plângea că îi vine greu să se exprime în clasă, în public, dar, dacă se află singur cu examinatorul, lucrul devine posibil. Îi este greu să facă faţă unei clase care îl observă şi care aşteaptă ca el să răspundă.

Nu se simte bine decât în familie sau în mijlocul unui grup de persoane cunoscute.

Se pare că adolescentului îi lipseşte „eul", nu se poate afirma. Este fragmentat şi destabilizat. În cursul examinării, chakrele nu se află la locul lor, funcţionează fără deosebire, de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta, adică, fie normal, fie invers, în funcţie de momentul respectiv.

Legătura se situează pe a doua şi pe a treia orbită a atomului, în funcţie de momentul examinării, făcută la câteva minute distanţă, neinserându-se deci pe interfaţă.

La o primă manipulare a energiei stabilizez chakrele. Acum se află la locul lor, dar se rotesc invers, adică de la stânga la dreapta. Este nevoie de o a doua manipulare. Atunci copilul respiră amplu, afirmă spontan că se simte dintr-o dată calm şi bine în pielea sa. În acea după-amiază va dormi trei ore şi jumătate şi a doua zi dimineaţa va declara că este perfect satisfăcut.

El nu avea senzaţia de unitate, nu-şi simţea eul. El împrumuta un „eu" de la familia sa sau de la un grup de prieteni capabili să-l sprijine şi de care se agăţa. Lăsat în voia sa, observat, fără vreun sprijin, „eul" său fiind insuficient, nu se putea individualiza.

---

* Horoscopul ei arată că nu dispune decât de ascendent ca semn al Pământului şi, ca şi în celelalte cazuri citate, are un careu Pluton-Soare. Soarele, Mercur şi nodul Lunii în Rac indică fragilitatea plexului solar. Luna este în Casa a VIII-a şi în Berbec, fapt ce explică viziunile ei. Dar intrările şi ieşirile lui Marte în Rac, Uranus, Neptun în Capricorn în perioada tratamentului, lasă să planeze o îndoială asupra posibilităţilor de vindecare imediată. Va trebui, fără îndoială, să aşteptăm ieşirea lui Marte din Rac (horoscopul nr. 1).

Opusul sindromului lui Neptun

Voi descrie acum un sindrom ce pare să fie opusul sindromului lui Neptun. În timp ce un pacient cu acest sindrom* are tendința de a absorbi problemele celorlalți, de a percepe nu numai durerile dar și sentimentele altora, când acestea nu sunt gânduri, aici comportamentul este total diferit.

Vom vedea că, datorită calităților de medium ale subiectului, care pot fi depreciative în sindromul lui Neptun dacă nivelul de energie nu este satisfăcător, în acest caz, dimpotrivă, pot constitui un ajutor, fiindcă, într-adevăr, datorită acestei facultăți de a comunica cu anturajul, „va reveni pe pământ".

Este vorba despre un bărbat care își asumă mari responsabilități și care, cu ajutorul observațiilor și luptei sale, a înțeles cum să se apere. Suferind de tulburări de concentrare, el analizează astfel situația: „Am impresia că mă pierd, cuvintele interlocutorului îmi scapă pe moment, am atunci senzația că spiritul meu circulă peste tot, că nu sunt aici."**

„Uneori cuvintele îmi vin cu o surprinzătoare ușurință, alteori nu îmi vine în minte decât ideea sau aspectul simbolic al lucrului. Sunt obligat uneori să folosesc simboluri sau ceva asemănător ca să numesc un obiect. Câteodată trece ca un curent, găsesc cuvântul exact și este minunat."

„Tulburările sunt ciclice: în aprilie, mai, iunie mă simt mai bine (în această perioadă vine să mă vadă). În noiembrie, decembrie lucrurile se agravează."

„Am nevoie de un reper ca să-mi recapăt forțele. Un cuvânt sau o situație care să mă facă să-mi revin. Ca să pot comunica cu anturajul meu la serviciu, trebuie să dau mâna cu toți funcționarii în fiecare dimineață."

Reperele lui sunt ceilalți, datorită lor el poate să coboare din nacela sa, acolo unde se află în mod natural***. Ei sunt aceia care, dând mâna cu el, îl readuc pe pământ și-i dau puncte de sprijin. Cu cât strânge mai multe mâini, cu atât mai repede și mai bine recuperează. De aceea strânge mâinile tuturor funcționarilor în fiecare dimineață. „Mă simt mai bine în mulțime decât lângă o singură persoană."

Chakrele lui pot să se desprindă și să se îndepărteze. „Mi s-a întâmplat să mă simt atât de rătăcit încât să nu mai văd ce se află în fața mea. Așezat într-un șezlong, am văzut copacii dispărând din fața mea, totul era alb... Îmi amintesc că am mai avut aceste simptome între trei și șapte ani."

Dar tulburările nu îl mai neliniștesc pentru că el a învățat să dialogheze cu el însuși, cu planurile sale. Într-un anume fel a știut să profite de unele aspecte

* Descris în *Medic de Trei Corpuri* și *Medicina Corpului Energetic*.

** Câți copii pe care îi numim zăpăciți nu au astfel de tulburări!

*** Este situația opusă experienței pe care am avut-o cu Agpaoa sau cu vindecătorii, când, prin contactul cu ei, mă îndepărtam de lumea reală și mă instalam în nacela mea.

pozitive ale acestei situaţii în afacerile sale, pentru că atrage unele persoane, îşi amestecă gândurile cu ale lor, ghicind chiar dacă sunt gânduri curate sau viclene. „Îi percep de asemenea pe oamenii adevăraţi." „Când este linişte percep mai bine cuvintele."

„Intuiesc unele lucruri; pe când treceam odată pe lângă o candidată la un post de funcţionară şi care trebuia să dea un test, am auzit o voce slabă care spunea «nu, nu»."

Într-adevăr, testele au fost negative. În acest caz este vorba despre *A Patra Noastră Lume,* unde tratez această problemă.

Primul tratament, care va dura trei săptămâni înainte de a fi completat, dă un rezultat pe care el îl califică drept fantastic. De atunci viaţa lui s-a transformat, iar bucuria de a trăi, afirmă el, este imensă.

La el, punctele de legătură ale chakrelor erau mobile şi conştiinţa sa cu atât mai mult, întrucât forţele de gravitaţie se fragmentau din ce în ce mai mult. Dar el a învăţat, din experienţă, că un contact fizic cu ceilalţi îl readucea pe pământ. Puterea sa de medium, folosită în aceste situaţii, îl ajuta şi îl mai ajută încă, permiţându-i să ghicească gândurile celuilalt. Faptul că şi-a corectat starea şi că şi-a reorganizat câmpul magnetic a fost un lucru deosebit de spectaculos, pentru că acum este ancorat în realitate fără să facă eforturi. Ceea ce demonstrează o dată în plus labilitatea materiei noastre omeneşti şi jocurile conştiinţei.

PIERDEREA GRAVITAŢIEI

Perturbaţia se poate instala de fiecare dată când suntem surmenaţi, la fiecare stres psihologic. Această scrisoare este lucidă şi emoţionantă.

„În jurul vârstei de treisprezece ani, când mă odihneam, dublul corpului meu fizic era atras spre invizibil, împotriva voinţei mele, de o «forţă» care se afla în casă. Refuzam să-mi părăsesc corpul în întregime şi mă rugam de această forţă să mă lase în pace; mă zbăteam, ţipam ca după un vis urât şi, adeseori, cu răsuflarea tăiată, «dublul» meu se reîntorcea în trup, uneori într-un mod atât de brutal încât credeam că am criză de inimă în clipa când mă trezeam; în plus, eram leoarcă de transpiraţie când mă trezeam, însă ţipetele mele nu erau auzite de nimeni din casă."

„Mama are aceeaşi suferinţă şi mă roagă adeseori să rămân la căpătâiul ei în timpul siestei, ca s-o trezesc dacă apare acea forţă, şi a trebuit să fac acest lucru: o aud uneori gemând şi atunci îi scutur cu toată puterea corpul fizic pentru ca dublul ei să se reintegreze. Familia mea era rozicruciană, ştiu deci că există o viaţă de apoi şi că suntem înconjuraţi de o lume nevăzută."

„Eşecurile mele sentimentale m-au făcut să-mi dau seama de asemenea de lumea «gândului» şi de vibraţiile pe care le emană fiecare dintre noi... În jurul vârstei de douăzece de ani, după un eşec sentimental din care îmi reveneam cu mare greutate, am hotărât să mă ocup de inconştientul meu, întrucât fenomenele de dedublare erau încă prezente şi acest eşec mă scotea de pe făgaşul meu."

„Captam vibraţiile din apartament şi eram prea slabă ca să lupt, prea tânără ca să pot explica aceste lucruri părinţilor. A trebuit să plec de acasă şi doar printr-o rugăciune interioară am putut să fac acest lucru. Vocea lui Dumnezeu, aceea intuiţie puternică, m-a susţinut şi m-a ajutat să plec de acasă. A fost o hotărâre divină fiindcă toate obstacolele s-au dovedit a fi inexistente până la stabilirea mea în căminul pentru tinere fete. Dumnezeu are un mod special de a fi cu tine atunci când vrea."

„ ... Din curiozitate, timp de câteva luni, am intonat mantrele şi după o anumită perioadă intuiţia mea a atins un stadiu atât de avansat încât am devenit vizionară şi sensibilitatea mea era atât de mare încât nu mă mai simţeam apărată, iar aceleaşi rugăciuni nu mă mai ajutau deloc; dedublările se succedau, în special spre lumile «josnice şi perverse»."

„Forţa mea interioară nu mă mai susţinea, astfel încât am hotărât să mă opresc; unii budişti m-au sfătuit atât de insistent să nu fac acest lucru, încât atunci am înţeles că religia este proprie fiecărui om şi am decis să-mi dirijez singură viaţa. Eram descumpănită şi fiindcă familia mea nu putea să mă ajute, am început să citesc cărţi şi reviste, încercând să înţeleg. Frecventam reuniunile pline de însufleţire ale vizionarilor, dar nici unul dintre ei n-a fost în stare să-mi spună adevărul, să-mi indice în special domeniul stărilor de care sufăr încă şi astăzi; am început să mă îndoiesc de Dumnezeu, de mine însămi, să fiu deprimată uneori."

„În cursul unei dezbateri organizate de un clarvăzător magnetizator, m-am hotărât să încep o terapie pentru că oferta părea serioasă, iar el era un om simpatic şi simplu. Terapia se baza pe colorarea unor desene tematice. Am colorat desenul pornind din centru spre extremităţi, în timp ce vorbeam despre tema aleasă; după câteva luni m-am recentrat şi de atunci am început să simt prezenţa lui Dumnezeu în jurul meu (aura?), iar în unele zile mă simţeam atât de bine încât iubeam chiar şi copacii din parc: această stare de dragoste neţărmurită nu o mai regăsesc în prezent, dar atunci realizam că iubirea lui Dumnezeu se află pretutindeni şi într-un acord perfect cu toate lucrurile. Totuşi, continuam să am eşecuri sentimentale. Terapia îşi urma cursul şi curând am putut să mă exprim fără ajutorul desenului. Îmi era ruşine să plâng şi să vorbesc despre problemele sexuale provocate de singurătatea mea. În plus, terapia îmi era indispensabilă şi începeam (după trei ani) să mă

întreb dacă îmi voi petrece astfel toată viaţa, fiindcă echilibrul meu interior nu se stabiliza."

„... De două luni este statu-quo."

„– Continuu să mă dedublez în timpul somnului de după-amiază şi în cursul somnului din zori (al doilea somn al nopţii), dar acest lucru nu mă mai înspăimântă atât de mult, mă deranjează însă faptul că sunt descentrată."

„– Sunt în stare să-i simt pe cei care mă frecventează din interes (se pare că sunt frumoasă?) şi din acest motiv, de ani de zile, caut un bărbat cinstit care să se potrivească cu nivelul meu vibrator."

„– Adeseori văd conturul pe care îl emană fiecare dintre noi, acest contur de o nuanţă alburie, mai mare sau mai mic în funcţie de om şi a cărui înălţime diferă, iar culorile care merg de la verde, la albastru, la violet, «dansează» uneori în interior sau împrejur."

„– Din cauza adevărului pe care îl percep uneori şi pe care îl susţin, sunt considerată paranoică, fapt care îmi creează dificultăţi de comunicare în sânul unui grup, chiar dacă, mai târziu, afirmaţiile mele se dovedesc a fi adevărate."

„Intuiţia este greu de definit."

„– Ştiu că Dumnezeu există, orice nume i-am da noi."

„– Nu înţeleg aceste dedublări sistematice din timpul siestei."

„Să fiu o clarvăzătoare sau să-mi dezvolt această calitate mă înspăimântă, eu vreau doar să mă recentrez şi să duc o viaţă normală care, după părerea mea, începe cu un echilibru interior."

„– Simt că dacă mă tratez o voi ajuta şi pe mama mea ale cărei antecedente spirituale datează din tinereţe."

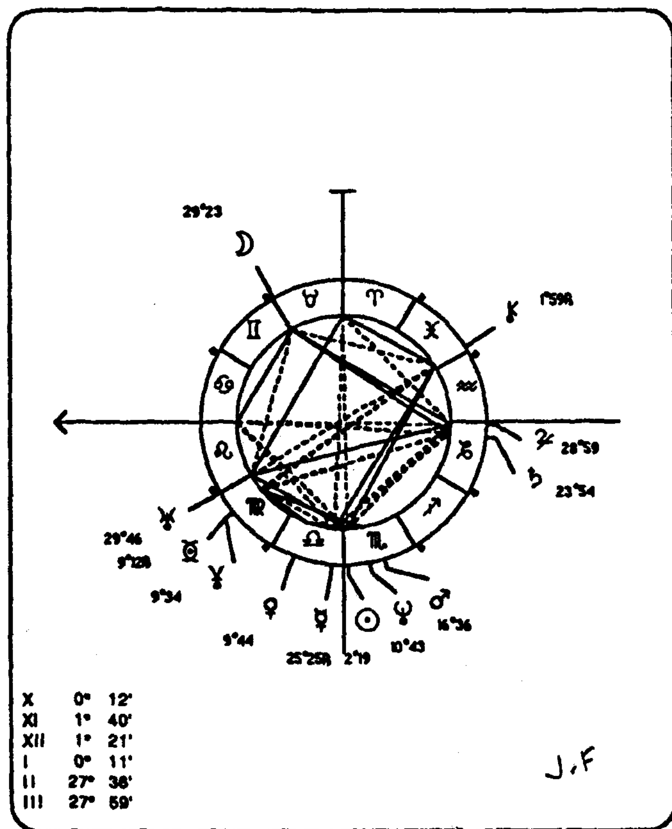
„– Toate aceste noţiuni despre aură, vibraţii etc. mi-au provocat perturbaţii psihologice care mă fac să mă simt uneori o persoană «deosebită» (faţă de muritorii de rând) şi mă ascund în spatele unor atitudini copilăreşti."

„– Aş vrea ca aceste facultăţi, pe care totuşi le am, să-mi permită să-mi măresc puterea de gândire într-atât încât să mă tratez pe mine însămi şi, în al doilea rând, să o dau altora fără să fiu numită clarvăzătoare sau vindecătoare, şi să am o viaţă normală."

„– Aş vrea să înţeleg ce se întâmplă cu mine, mi-e greu să pun pe seama karmei toate aceste lucruri."

Când am examinat-o, am constatat că chakrele se plimbă pe a doua şi pe a treia orbită a atomului lui Niels Bohr. Există şi o perturbaţie a celui de Al Treilea Ochi, asupra căruia vom reveni la timpul potrivit.

Este greu să exprimi cu o mai mare luciditate o trăire a sindromului lui Neptun. Este imposibil ca medicina convenţională să-i schimbe aceste stări sufleteşti zilnice.

Această trezire spirituală nu îi ușurează situația, dar îi permite să recunoască fenomenul pe care îl trăiește.

Kundalini sau efectul de gravitație în medicină

În timp ce scriam primele rânduri referitoare la tulburările de gravitație, poștașul mi-a adus această scrisoare.

„De un an și jumătate, fac un tratament de psihanaliză și la dorința mea mi-a fost trezită kundalini. De opt luni am o pierdere cvasitotală a autonomiei, iar psihoterapeutul m-a abandonat. În timpul unei ședințe de inițiere despre planul simbolic ceresc (Tată, Dumnezeu, Soare), din cauza unui zgomot, am suferit o pierdere a controlului psihicului și de atunci mă simt secătuită înlăuntrul meu și nu mai am nici o emoție. Toate acestea s-au întâmplat în

osmoză cu psihoterapeutul meu şi pe un plan vibrator foarte puternic, dincolo de normal, dincolo de ceea ce îmi imaginam că este lumea eterică. Această iniţiere care dura de X luni şi la care aderasem total a dus la deschiderea chakrelor, cu viziuni, revelaţii... şi la o evoluţie spirituală care devenise pentru mine raţiunea de a trăi. Scopul transformării mele era acela de a-i ajuta, la rândul meu, pe alţii."

„De la acest şoc, sunt diminuată în planul personalităţii, castrată sexual, cu spasme (fără energie) la nivelul sexului, pântecului, plexului solar, gâtului şi capului."

„Nu mai reţin nimic sau aproape nimic şi am senzaţia unei conştiinţe glaciale. Cuvintele mele nu mai sunt decât vorbe goale, fără vibraţii, fără imagine, fără manifestare. Drama constă în faptul că din această cauză am pierdut contactul cu ceilalţi, nu îi mai simt nici pe ei, nici natura, parcă sunt ruptă de lume."

„Cum şi de ce să mai trăiesc dacă starea mea nu se poate ameliora sau restabili?"

Înţelegem că „ceva" s-a rupt în ea, capacităţile ei de concentrare şi de coabitare cu lumea s-au rupt. Chakrele ei sunt dezinserate.

Alte observaţii demonstrează impactul psihologic al acestui gen de perturbări gravitaţionale care pot să îmbrace forma unor manifestări la nivelul tiroidei, inimii, stomacului, abdomenului, regiunii genitale, după caz.

Lucrurile se petrec ca şi cum o altă forţă s-ar opune forţei de coeziune.

Îi las pe fizicieni să descopere şi să numească această forţă care ţine în acelaşi timp de forţele giroscopice şi de cele gravitaţionale.

Golurile. Teama

La o examinare a chakrelor se întâmplă să percepem deodată un gol, o întrerupere în mişcarea de rotaţie. Există un gol în locul de amplasare al chakrei. În acest caz, subiectul poate să simtă nevoia de a se ridica, de a pleca, dar unde? Acolo unde s-ar întâlni cu cealaltă parte a sa. Acest lucru este însoţit de angoase, de slăbiciune, de impresia unei morţi iminente, dar şi de bulimie şi obezitate, pentru că alimentarea, declanşâd procesul digestiv, tinde să provoace o „revenire" spre materie. Acest fenomen se observă după un doliu, după o despărţire. Ne dăm seama că acest vid energetic reprezintă golul lăsat de cel absent: energiile sale făceau parte din hrana invizibilă oferită fiinţei iubite.

Altă explicaţie posibilă, valabilă la spiritişti, ar fi aceea că pacientul sau pacienta îşi vede o parte a energiilor „absorbite", „vampirizate" de decedat, care încearcă să participe la viaţa actuală* şi să recupereze energie. Uneori

* Filmul *Stafia* explică destul de bine diferitele schimburi care se pot efectua între medium şi spiritele fantomă.

decedatul, în primele zile după moarte, devine vizibil pentru medium. Aceste fenomene, greu de suportat, se întâlnesc la pacienţii cărora planeta Neptun le marchează puternic ascendentul.

Poate că acest lucru s-a întâmplat şi în acest mod trebuie să-mi explic fenomenul pe care l-am trăit cu o săptămână înaintea morţii unchiului meu, pe care l-am descris în *A Patra Noastră Lume*. Energia este luată fie de la viitorul defunct, fie de la o persoană prezentă.

CHAKRE ACTIVE

Anumite fenomene care fac obiectul emisiunilor de televiziune referitoare la necunoscut pot fi perfect explicate şi rezolvate. Următorul caz demonstrează acest lucru.

„În prezent, sunt victima unor fenomene pe care le stăpânesc cu greu: dereglarea computerelor şi fotocopiatoarelor, a aparatelor electrice. Această situaţie, care de doi ani se amplifică, mă stânjeneşte profund, mai ales la locul de muncă."

Vorbind cu ea, aflu că aceste fenomene au început în urmă cu patru ani, în pperioada în care îşi începea studiile la facultate.

Tatăl ei îmi confirmă că lămpile cu halogen se aprindeau şi se stingeau brusc în prezenţa ei, televizorul se stingea, cuptorul se încingea până când lua foc, fierul de călcat se aprindea, maşina de scris se punea singură în mişcare.

Aceste tulburări s-au agravat, complicându-i enorm de mult viaţa în cursul stagiului de informatică: atunci imprimanta sărea paginile, programele computerelor se ştergeau, fişele erau transportate pe ordinator, sau, brusc, pe aceeaşi pagină, toate literele o luau spre dreapta în timp ce cifrele o luau spre stânga!

Şi mai evident era faptul că toate computerele se opreau când ea intra în încăpere. Toată lumea era înnebunită în cursul stagiului ei. Într-un cuvânt, ea nu mai stăpâneşte aceste forţe invizibile care acţionează fără voia sa.

În timpul ciclului apar şi unele tulburări dureroase, unele tulburări digestive şi o nervozitate de neînţeles.

De obicei se spune că fenomenul se întâlneşte la fete în momentul pubertăţii, dar aceasta nu explică mecanismul său. Eu bănuiesc că originea tulburărilor este de ordin electromagnetic.

Când o examinez, corpul fizic vibrează 3/3/3, Corpul Energetic vibrează la minimum 2/2/2, chakrele la 2/2/2, prezentând goluri vibratorii, dar respectând succesiunea în ordinea spiralelor, aşa cum sunt descrise în figura 23.

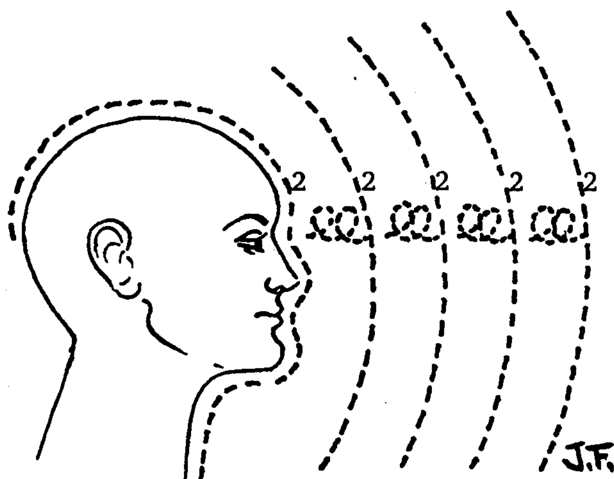

Fig. 23 Fragmente de chakre libere, deci o sursă de energie disponibilă

Efectuez o reîncărcare energetică, restabilesc armonia chakrelor, identific regimul adecvat, conform principiilor expuse în *Suferinţe dispreţuite*, pentru că examenul abdomenului îmi arată că intestinul gros suferă de o alergie de ordin alimentar.

Câteva zile mai târziu, ea îmi scrie: „După consultaţie am constatat ameliorări semnificative; folosirea normală, până în prezent, a aparaturii de micro-informatică, o circulaţie sanguină mai bună la nivelul picioarelor."

Câteva luni mai târziu, tatăl mi-a confirmat că totul continua să fie normal, acasă şi la serviciu.

Originea acestor probleme nu are nimic misterios, aşa cum s-ar crede: vortexurile de energie scapă din chakre (acolo unde se află golurile), aspiră energia acestor orbite şi acţionează asupra obiectelor la întâmplare (fig. 24)

Am descris un fenomen asemănător într-o lucrare precedentă; cazul era puţin diferit pentru că era vorba despre mişcarea la distanţă a diferitelor obiecte, prin puterea gândului. Chakra din frunte trebuie să le domine pe celelalte. În acest caz, acţiunea se exercită în mod selectiv asupra instrumentelor conectate la curentul electric.

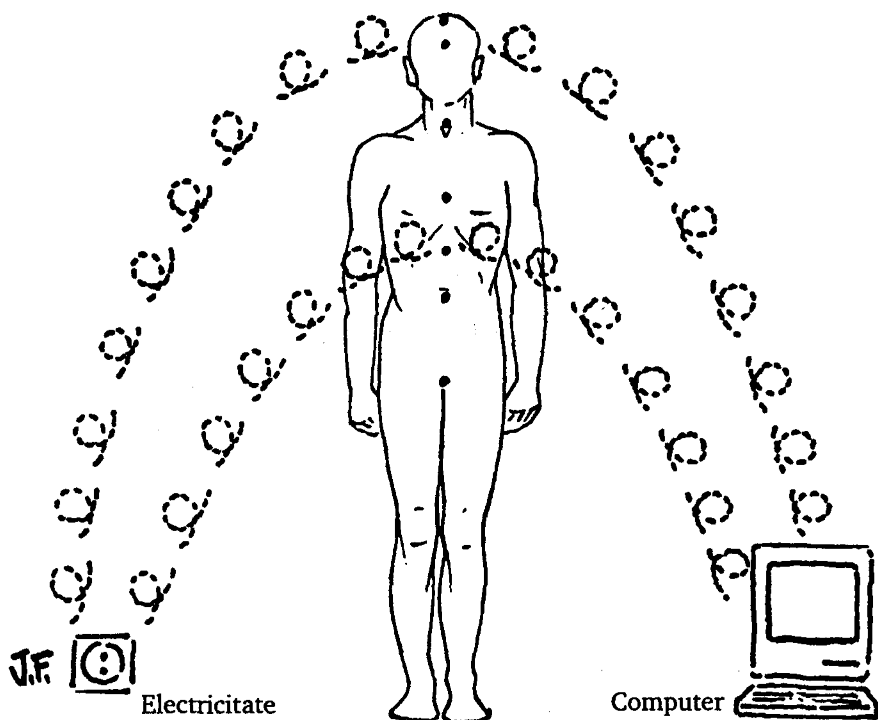

Fig. 24 Energiile segmentelor fragmentate şi dezinserate din chakre sunt susceptibile de a transmite (sau de a lua) această energie asupra ambianţei electrice

PIERDERI DE CONŞTIINŢĂ

Poate că aceste observaţii ar trebui descrise mai târziu, dar, întrucât nu este vorba decât de amplificarea tulburărilor precedente, este mult mai bine să mă ocup de ele acum. Îl sfătuiesc totuşi pe cititor să revină asupra acestor rânduri după lectura capitolelor următoare, pentru o cât mai corectă interpretare.

Mama unei tinere femei mă roagă să mă ocup urgent de fiica sa. Aceasta, deşi este titrată, face o muncă de rutină care nu corespunde dorinţelor sale. Ea frecventează de două, trei ori pe săptămână o „echipă de yoga", care a avut o influenţă negativă asupra stării sale.

Eu cunosc bine această familie dar, pentru a reflecta mai bine asupra cazului, o rog pe tânăra femeie să-mi scrie ea însăşi. Iată cele două scrisori pe care le-a scris, trimiţându-mi-le în acelaşi plic.

„Trăiesc plină de teamă o situaţie de comunicare ale cărei etape nu reuşesc să le transcriu, nici situaţiile psihologice pe care le trăiesc cu spaimă în cele din urmă, şi mă regăsesc istovită, incapabilă de a produce schimbarea necesară. Dimpotrivă, yoga evoluează, dar fără să mă pot afla cu adevărat în starea mea de comunicare sau de imagine, de înţelegere cu celălalt, din care cauză nu mă respect nici eu pe mine însămi, situaţia mea."

A doua scrisoare:

„Nu am terminat scrisoarea solicitându-vă întâlnirea dorită. Ca şi când aş respinge orice trecere spre univers, reacţionând într-o stare de panică de parcă n-aş fi un om matur. În ultima vreme acest lucru este atât de puternic încât nu mai pot să mănânc normal şi nici nu mai pot să mă integrez din punct de vedere trupesc. Vă trimit alăturat scrisoarea unui prieten, dar starea în care mă aflu şi în care trebuie să investesc eficient şi cinstit mă incomodează şi îmi pune piedici în realizarea planului meu precedent."

Cele două scrisori sunt de o „inspiraţie" diferită. A doua mi se pare mai inteligibilă.

Mărturia unui prieten: „Pierderea memoriei, uitarea datelor – Pierderea simţului realităţilor concrete. – Limbaj şi discuţii deseori foarte abstracte. – Multă incoerenţă. – Axată pe simbolul «celuilalt», dar nimeni nu înţelege ce înseamnă pentru ea «celălalt». – De la sfârşitul lunii iunie lumea o urmăreşte cu greutate. – Spune că aude voci, conferinţe, documente, cuvintele yoghinului sau ale guru-ului. – Are o fixaţie asupra unui guru, Guru Mai, care s-ar afla în Statele Unite. Ştiu că urmează un curs intensiv de yoga (kundalini, tantra yoga) cu ... (urmează numele unui maestru cu trei nume). Mă întreb dacă nu cumva chakrele ei au fost destabilizate şi dacă nu aţi putea să i le reechilibraţi sau să i le «deprogramaţi»?" Mai este oare nevoie să vă spun, citind aceste scrisori, cât de multe întrebări mi-am pus despre cazul tinerei care în curând se va afla în faţa mea?

La început îmi vine foarte greu să înţeleg ce spune, îmi vine greu să-i înţeleg răspunsurile la întrebările mele: „Lucrurile nu mai au nici o simpatie pentru mine. Trebuia să fiu garantul a ceva de care nu îmi dădeam seama. Nu mai am energie nici de femeie nici de bărbat, nici de familie, sunt dezinvestită. Povestea a început, totul a început", repeta ea cu încăpăţânare după fiecare răspuns. „Nu am formă. Lucrurile nu se potrivesc. Limbajul fuge, eu nu pot da replica. Tema nu este rejucată sistematic ca să dea un echilibru" etc.

Neputând să obţin mai multe informaţii de la ea, ajung la feeling.

Dacă energiile Corpului Energetic sunt scăzute la 2/2/2, examenul chakrelor îmi arată caracteristica esenţială a tulburărilor, scoţând în evidenţă originea problemei: chakrele în ansamblul lor sunt dezinserate. Ele se sprijină fie pe prima orbită, fie pe a doua orbită, în funcţie de moment, excepţie făcând chakra din frunte pe care o găsesc pe a cincea sau pe a şasea orbită. În plus, ea are un ritm specific; după ce o găsesc pe a şasea orbită, revine pe a cincea, pe a patra, pe a treia, pe a doua, pe prima. Tocmai când simt că se leagă de frunte, se îndepărtează din nou pe a doua, a treia, a patra, a cincea, a şasea orbită şi apoi revine.

În felul acesta se explică limbajul ei ca şi unele expresii ca: „Nu am formă", „Totul a început". În acea zi nu mă pot ocupa decât de o problemă elementară: să reaşez corpul energetic, să măresc vibraţiile orbitelor şi să încerc să „fixez" chakrele. Dar aspectele astrologice sunt atât de semnificative încât o las să plece fără să-mi fac iluzii prea mari. O sfătuiesc să renunţe la yoga şi să facă mai degrabă cultură fizică.

Neptun-Soare se află în careu în ascendentul său, fapt ce explică atracţia pe care o are pentru yoga, dar şi riscurile pe care le implică.

Mai are destule puncte de reper în spaţiu ca să se poată deplasa singură când vine să mă vadă. Ea revine, fără îndoială, la realitate în momentul în care ritmul de deplasare al chakrelor îi readuce conştiinţa în chakra frontală.

La a doua consultaţie constat că energia este într-o stare mai bună. Ţinuta ei este uşor mai îngrijită.

Reuşesc să pricep că, pentru a se înţelege pe ea însăşi, trebuie să numească obiectele prin cifre: cifra 7 este telefonul; ea este 1; 5 este el; cifrele 8/3/1/ – este un ticălos etc. (De ce aceste cifre?) Îmi amintesc că în perioada în care mă odihneam într-o clinică din Haute-Provence, ca să-mi revin după o recidivă a pericarditei mele, plimbându-mă prin parc, număram spontan, fapt care m-a făcut să mă îndoiesc de starea mea mentală, până în momentul în care mi-am dat seama că, intuitiv, eu reordonam lumea mea invizibilă. O fetiţă de cinci ani pe care o tratasem şi căreia i se făcuseră mai multe anestezii număra şi ea când se trezea din somn.

Aceasta însemna că pacienta mea de acum se afla în cursul unui proces de ameliorare. Lumea nu se supune unei ordini numerotate? Arhitecţii de poduri şi de zgârie-nori nu organizează forţele de susţinere pornind de la cifre? Iar fizicienii nu se străduiesc să aşeze lumea sub forma unor ecuaţii şi a unor legi matematice?

În curând vom fi capabile să comunicăm într-un anume fel, exprimându-ne prin simboluri. Traduc gândurile ei în fraze limpezi, lucru pe care ea nu poate

să-l facă, eu îi explic ceea ce simt sub degetele mele, ea încuviinţează, amândouă suntem de acord.

În timp ce urmăresc cu mâna planurile în care se inserează chakrele în ritmul mişcării lor de du-te-vino, o chestionez: dacă punctul de referinţă este pe frunte pentru un scurt moment o întreb: „Eşti aici, pe pământ? — Da — Te îndepărtezi. — Da — Te întorci în lumea obişnuită. — Da."

Urmărim împreună aceste deplasări, plan cu plan, până la al cincilea şi la al şaselea plan, analizând în măsura posibilului ceea ce se întâmplă. Faptul că este înţeleasă o face să se simtă uşurată, nu mai are acea privire temătoare şi rătăcită.

Îi cer să-mi scrie ceea ce a simţit.

Ea scrie: „Corpul fizic şi Corpul Energetic nu sunt legate între ele, nu comunică bine. Există un pasaj format din culori şi din forme pe care nu îndrăznesc să mă angajez, nici să transform lucrurile, fapt care se traduce printr-o absenţă a prezenţei mele în locul în care mă aflu. Îmi lipseşte iniţiativa instinctivă."

La o altă consultaţie ea îşi alege cuvintele cu multă siguranţă. Îmi explică faptul că înainte cu vreo opt, cincisprezece zile de „desprinderea" sa, a început „să caute să capteze un ritm exterior persoanei ei, în locul ritmului interior". Acest lucru o ajută, este o formă de ordonare.

„Forţele se manifestau prin forţa unei circulaţii rutiere. Apoi am început să nu mai regăsesc intimitatea casei mele."

„Trebuie să interpretez ritmul circulaţiei exterioare şi să nu-l captez pe cel al persoanelor cu care lucrez. Atunci uşile par să se deschidă şi să se închidă, unii sosesc, alţii pleacă."

„Văd obiectele afective dar nu pot să le contactez."

Ne dăm seama că ea evocă trecerea de la un plan la altul; dar cum să redai această mişcare a invizibilului în cuvinte pe care să le înţeleagă toată lumea, atâta timp cât fenomenul nu este nici măcar recunoscut?

Fiindcă locuieşte singură, fiindcă se hrăneşte incorect, iar eu plec într-o călătorie, sfătuiesc familia să o interneze ca să se afle sub supraveghere şi să fie corect hrănită. Cu toate că nu îi place acest lucru, fiindu-i teamă că medicamentele o vor face să-şi piardă cele câteva repere care i-au mai rămas, acceptă să rămână acolo trei săptămâni, timp în care va fi tratată cu anxiolitice uşoare de către medici.

O mică recidivă după un an de la începutul tulburărilor, în aceeaşi perioadă. Îşi reia activitatea. Totul merge bine timp de doi ani. Atunci crede că poate să reia lecţiile de yoga, fapt care produce o deconcentrare care o face să întrerupă această activitate.

FENOMENE LUMINOASE

Am trăit o experienţă impresionantă în 1987, cu puţin timp înainte de a mă îmbolnăvi. Abia după ce am descoperit patologia chakrelor pe mine însămi, dar şi după ce am ascultat destăinuirile unor pacienţi, am înţeles ce mi s-a întâmplat în acea seară, la capătul unei zile obositoare şi într-o perioadă de mare surmenaj.

După ce am dat consultaţii în cursul dimineţii timp de o săptămână, după ce am răspuns la telefoane, scrisori şi am lucrat la corectura cărţii mele *A Patra Noastră Lume*, care trebuia să apară curând, ocupându-mă şi de treburile casei, a venit în sfârşit week-end-ul. Acceptasem, vai!, cu mult timp în urmă să ţin o conferinţă în provincie, nedându-mi seama ce perioadă grea voi avea, lipsită fiind de orice ajutor. Îl loc să am parte de vacanţa pe care o meritam, a trebuit să fac faţă obligaţiilor: metrou, tren, instalare la hotel, conferinţă, dineu cu medicii din oraş, răspunsuri la întrebări...

Când, frântă de oboseală, m-am pregătit să dorm, am simţit o forţă stranie ieşind din mine şi am observat un glob luminos vibrator cum se desprindea din pieptul meu, îndepărtându-se, mărindu-se, luminând încăperea în care mă aflam. Această lumină se îndepărta de mine şi traversând zidul a dispărut; eram împreună cu ea dar în acelaşi timp despărţită, conştiinţa rămânând acolo, în capul meu. Era o dezintegrare parţială şi subtilă. Ca şi cum chakra „inimii" mi-ar fi fost smulsă, aspirată, fără să existe nici manifestări pulmonare concomitente, nici manifestări cardiace evidente. Fenomenul era suficient de straniu ca să-mi reţină atenţia.

Dar, din nefericire, nu am ştiut să interpretez acest „semnal" care mă avertiza de precaritatea sănătăţii toracelui meu, a forţelor plămânilor şi a inimii. Boala s-a instalat mai târziu sub forma unei pneumonii în partea dreaptă, a unei pericardite în partea stângă.

Se ştie că vindecătorii sunt afectaţi în mod deosebit de perturbaţii cardiace, întrucât ei „dau" şi primesc energie prin acea chakră care comandă inima, plămânii, braţele.

Mesajul era totuşi limpede: o forţă enormă, o imensă energie, o parte din mine însămi se mobiliza, pleca, disociindu-mă parţial.

Era o experienţă diferită de cea pe care o trăisem în urma accidentului descris în *Medic de Trei Corpuri*, când „plecam" în întregime, ca să mă regăsesc apoi într-o formă lunară atât de luminoasă, plină de vibraţii minunate.

Era diferită şi de experienţa trăită la Tony Agpaoa, pe care am descris-o în *Medicina Corpului Energetic*, când acel suflet venea spre mine. Şi totuşi era de aceeaşi calitate, o experienţă în contact cu lumina.

Această experienţă, de care nu am ştiut să profit întrerupându-mi activitatea, mi-a permis să înţeleg ceea ce a trăit, într-o stare împinsă la extrem, una dintre pacientele mele.

Tulburări de implantare a chakrei pe orbită

Este vorba despre o femeie inteligentă, extrem de cultivată, dar care se afla într-o stare de inferioritate din cauza acestui lucru şi... din cauza limbajului pe care îl foloseşte atunci când încearcă să exprime stările prin care trece.

Limbaj de neînţeles pentru că este simbolic, amestecat cu imagini, senzaţii, descrieri, planuri diferite, pe care le vede şi pe care le simte. Fiindcă a studiat astrologia, ea se foloseşte uneori de aceste simboluri, ceea ce nu-i uşurează relaţiile cu psihiatrii. Urmând în altă parte şi cu altcineva un tratament homeopatic şi de acupunctură, ea voise să mă vadă când situaţia se agravase. O reechilibrare făcută cu grijă îi permite să evite spitalul de psihiatrie, lucru care i s-a întâmplat în timpul absenţelor mele.

Vă prezint acum modul ei de exprimare. Pentru început, trebuie să vă spun că omul de ştiinţă despre care vorbeşte este un medic energetician şi specialist în homeopatie foarte cunoscut în mediul nostru. Din nefericire, fenomenul luminos s-a produs pentru prima dată în timp ce el o consulta (Interferenţă vibratorie favorizantă?).

„Am văzut ochii medicului mărindu-se şi am simţit venind dinspre el vibraţii foarte negative. Am văzut atunci ca o vâlvătaie de foc în jurul meu, ceva ardea, un firicel de lumină pleca din picioarele mele şi se îndrepta în sus. În acea clipă m-am simţit ruptă de fiica mea şi am perceput o mişcare de regres pe întreg parcursul spiritului*. (Înţelegem că în această situaţie chakra frontală şi a conştiinţei se îndepărtează, după ce a străbătut traseul chakrelor de pe coloana vertebrală.)

„Datorită maternităţii, am ajuns în «starea de conversă» a luminii, pe care am dobândit-o fără să vreau, progresiv, spontan, natural şi în pofida mea, prin forţa iubirii şi a adoraţiei pentru fiica mea. Din cauza acestui om de ştiinţă, sunt prinsă într-un curent de forţă negativă, fragilitatea mea emoţională şi psihică îmi provoacă un şoc emoţional zdrobitor, pricinuindu-mi o ruptură cu cerul, căderea Atnei, a sinelui, a soarelui, a conştiinţei şi a tuturor stărilor îngrozitoare pe care aceste lucruri le reprezintă."

„Conştiinţa de sine este la pământ, trecând de la regres la şoc. Efectul este insuportabil şi să treci prin astfel de stări înseamnă să te confrunţi cu o ruptură totală de viaţă, de vibraţie, de sensibilitate, de iubire etc."

* Acest limbaj va deveni limpede după ce vom studia fenomenele de conştiinţă în unul dintre capitolele următoare. Această observaţie merită să fie recitită.

„Regresul conştiinţei de sine (Atna, soare) până la moarte, apoi revenirea şi ascensiunea sa. Toate acestea sunt greu de explicat şi de exprimat. A trebuit să-mi adun tot ceea ce înseamnă inconştient şi subconştient de sine ca să-mi recapăt echilibrul, să mă reîntorc, apoi să regăsesc, să caut corpul eteric şi corpul-undă."

„Gândirea inferioară şi superioară, inteligenţa şi spiritul nu m-au părăsit niciodată. În prezent mă simt ruptă de lume, în imposibilitatea de a urca pentru a regăsi unitatea timpului obiectiv al vieţii la care ajunsesem (chronos). Trebuie să mă întorc înapoi în timp. Mi-am pierdut oare esenţa fiinţei? Mă simt ruptă de cer, soarele meu este blocat între cer şi pământ. Nu mai am decât o dorinţă, nu mai simt decât nevoia de a muri."

„Nu mai simt acea legătură a sentimentului, a căldurii, a emoţiei, a dragostei fraterne. Vibraţia sensibilităţii nu mai există. Îmi lipseşte un corp, fapt care mă împiedică să-mi regăsesc conştiinţa superioară şi să-mi reiau ascensiunea. Nu mai resimt în mine corespondenţele şi existenţa mea devine absurdă, fiindcă alegerea maternităţii a fost făcută în lumina inconştientului şi nu datorită vreunei constrângeri. Nu pot să dau viaţă acestui copil plutonian fără să-mi recapăt conştiinţa superioară, afecţiunea, iubirea şi lumina care ne uneau."

„Ca şi cum canalul ar fi închis, ca un zid care mă blochează într-o lume inferioară de care nu mă leagă nimic. Mă simt pierdută, uitată. Spaime înfiorătoare mă fac să-mi pierd controlul cerebral, fragilitatea ereditară împotriva căreia lupt prin metoda Vittoz de zece ani."

„... Muziciană, un pic medium, vegetariană prin naştere prin părinţii mei, pictez răsărituri de soare, lucrez cu lumina când sunt inspirată, mă analizez, singură, cu multă grijă şi răbdare, toate acestea însoţite de multă muzică şi libertate. Bineînţeles că mă întreb care este lecţia de viaţă pe care trebuie s-o învăţ din această încercare. Sinceră, iubind adevărul, mai degrabă naivă, mă aflu întotdeauna şi în faţa celuilalt, şi a vieţii pe pământ, amăgită în iluzile mele, iar loviturile sunt cu adevărat dure. Mi-am pierdut oare esenţa fiinţei?"

Un an mai târziu, neputând s-o întâlnesc, mi-a telefonat şi mi-a scris: „În prezent, problema mea este că nu mai am rezonanţa vie, spirituală, a creării copilului meu care reprezintă deschiderea temei mele printr-un trigon Neptun-Lună-Soare în Casa IX. Există o separare a cauzelor care au dus la crearea fiicei mele cu viaţa mea, care îmi insufla o extraordinară forţă fizică şi spirituală, care era o chemare la iubire şi la viaţă şi care reprezintă deschiderea vieţii mele, a devenirii mele. Nu mai simt o rezonanţă între identitatea mea spirituală şi prezenţa fiicei mele pe care o percep ca pe o fiinţă separată care nu vine din mine. Rezonanţele cosmosului cu corespondenţele spiritualităţii

Soarelui şi Lunii mele, cufundată într-o lume obişnuită, nu mai ştiu încotro să mă îndrept, nu mai ştiu care este raţiunea mea de a fi şi de a trăi. Viaţa mă împinge spre sinucidere, spre moarte, a mea şi a fiicei mele."

„Unitatea dintre spiritual şi material este singura motivaţie a vieţii mele ca să acced la fericire şi singurul motiv pentru care mă aflu pe pământ."

Un an mai târziu:

„Din luna ianuarie, de când mi-am pierdut energia oricărei realizări în viaţă şi pe care n-am putut niciodată s-o redobândesc de atunci, cauzele şi raţiunile acestei vieţi îmi sunt neclare. Interpretez acest lucru în felul meu prin axa cerului sau «porţile vântului care s-au deschis». La fiecare şedinţă de acupunctură drumurile se deschid din nou. În prezent, au făcut să-mi dispară din conştiinţă tot planul pământesc al acestei realizări, toate structurile, programul vieţii mele de până acum. Nu mai am nimic în mine, sunt dezorientată, în neant, neînţelegând nimic din viaţă, din ceea ce sunt, din prezenţa mea, rătăcitoare, fără trecut, fără viitor, într-o deplină uitare a vieţii, nu mai aparţin creaţiei, complet secătuită, în locul stomacului am un gol."

„După fiecare şedinţă de acupunctură, drumurile (coloana vertebrală) se îndepărtează din nou printr-o infiltraţie, care trece prin creier şi leagă centrul de pântec şi n-am mai putut niciodată să captez energia vieţii mele*."

În 1990 îmi scrie:

„Am aceleaşi probleme pe care le aveam atunci când am venit să vă văd prima dată. De un an şi jumătate, o sferă luminoasă se mişcă deasupra mea, «mănâncă» totul, îmi întrerupe orice contact, împiedicând unirea cerului cu pământul. Când închid ochii, totul este negru, nu mai am nimic, trecut, prezent, viitor, nimic. Radioactivitate? Purici electronici? Efectele sunt vizibile când mă uit la televizor. Am văzut cum toate dispăreau, vocea, trunchiul, conştiinţa alb-lăptoasă, misterul concepţiei, pământul sfânt, steaua lui David, entitatea divină, sufletul etc.

Nu mai am nici o motivaţie, nu mai simt nimic. Nu mai am nici un punct de reper. Spiritul îmi este secătuit. Vă implor să mă ajutaţi.

Caut structura gândirii mele, alcătuirea ei, legătura cu evenimentele petrecute. Uneori sunt obligată să mă întorc înapoi în timp ca să revăd totul, evenimentul şi omul, ca să ştiu ce vârstă am. Există pericolul unui univers psihiatric. Fiecare fiinţă mă rupe în bucăţi, nu am cum să mă apăr. Am dreptul să trăiesc, am dreptul să exist. Am văzut două lumi confundându-se în mine. Vreţi să mă ajutaţi să schimb lumea în care mă aflu? Suntem singure, ajutaţi-mă, nu pot să-mi cresc copilul în starea aceasta. Nu-mi pot folosi gândirea creatoare."

* Scrisoarea este o dovadă a naturii senzaţiilor sale.

Câteva luni mai târziu:

„După un an de observaţie, pot spune că nu este vorba doar despre chakre în privinţa sferei «luminoase» care se roteşte corect, apoi invers, apoi amestecat, pentru că ea reacţionează, face salturi, vorbeşte, răspunde, îmi interzice, se opune. Totul este în întuneric, sunt singură şi am impresia că mă aflu într-un sicriu. Nici o lumină nu îmi este permisă fiindcă îmi este imediat furată şi acelaşi lucru mi se întâmplă cu orice sentiment, cu orice emoţie pe care le încerc. Ceva se află de partea cealaltă.

Aceasta mă secătuieşte şi mă face să-mi pierd capacităţile intelectuale.

În februarie am avut o stare pe care am zărit-o de cealaltă parte, ca şi cum aş avea poliomielită. De atunci şchiopătez, am un mers paraplegic, nu am siguranţă în picioare, mersul mă deprimă."

Această suferinţă, aceste descrieri amănunţite ale senzaţiilor sale sunt coerente pentru cei care cunosc căile energiei, mişcările chakrelor, nivelurile de conştiinţă. Este vorba despre o adevărată boală a invizibilului, guvernată de tranzituri planetare pe un cer de naştere care o favorizează. Putem chiar spune că se bucură de o luciditate remarcabilă ca să poată trage concluziile asupra acestei stări şi să le exprime în cuvinte.

Toate aceste tulburări sunt de asemenea favorizate de greutăţile vieţii: şomaj, despărţirea de copil, conflicte familiale. Şi totuşi, în pofida recidivelor, se întrevedea o ameliorare. Prima dată era ciudat îmbrăcată, acum este foarte îngrijită şi cochetă, iar apelurile ei sunt din ce în ce mai rare. (Altădată mă chema chiar dacă mă aflam în străinătate.) Poate să lucreze şi se pare că intră într-o fază de stabilitate. Ieşirea lui Pluton din Scorpion în anii care vor urma ne face să credem într-o diminuare a tulburărilor.

Când am examinat-o, am descoperit la început energiile distruse care apoi s-au corectat progresiv de-a lungul anilor. Observându-i chakrele, am putut să ameliorez o situaţie care ar fi continuat să se degradeze. Dar abia de curând, după ce am studiat locul de fixare al chakrelor pe orbitele atomului, am putut să-i elimin „acea sferă luminoasă care o mânca"; şi după localizarea precisă a punctului de implantare al chakrei (care se prezenta corect) am descoperit nu un gol, ci o cădere localizată de energie, tocmai în punctul în care se inversează sensul de rotaţie al chakrei. Aducând lumină şi energie în acest loc precis, sfera a dispărut şi ea s-a simţit mai bine. Era deci vorba despre o patologie a punctului de implantare pe orbită, fenomen excepţional fără îndoială, care se manifesta în acest mod, dar care se poate manifesta şi în alte feluri. Tocmai rezistenţa acestei sfere luminoase la terapia mea, în pofida unei ameliorări generale, m-a obligat să analizez mai precis situaţia, după ce am trimis-o să consulte un specialist în neuro-oftalmologie, ca să elimin o origine oculară sau posibilitatea unor tumori cerebrale (fig. 25).

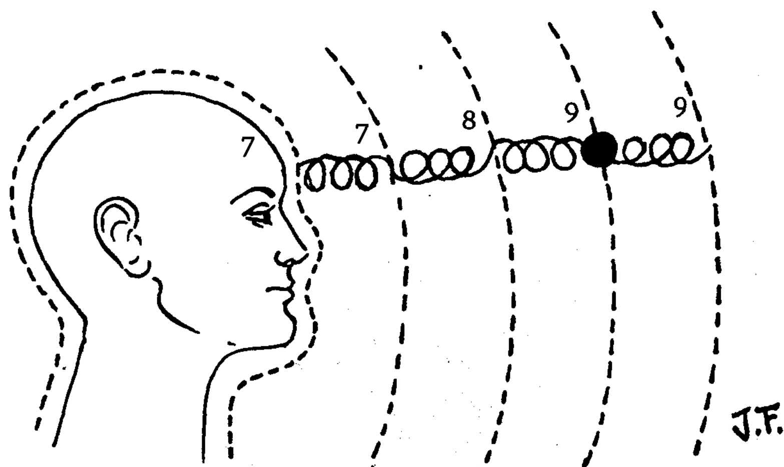

Fig. 25 Căderea localizată a energiei în punctul de joncţiune chakră-orbită

Fără îndoială că avea dreptate atunci când insista s-o consult, în timp ce eu încercam s-o conving de contrariu, ţinând seama de o posibilă ineficienţă a tratamentului*.

După ce am aplicat toată experienţa acumulată, pe toate planurile, după ce mi-am folosit imaginaţia, am putut să-i rezolv problema, poate că doar trecător, verificând la sfârşitul consultaţiei, când totul părea echilibrat, acest punct de implantare al chakrei pe orbită, punct care era dereglat.

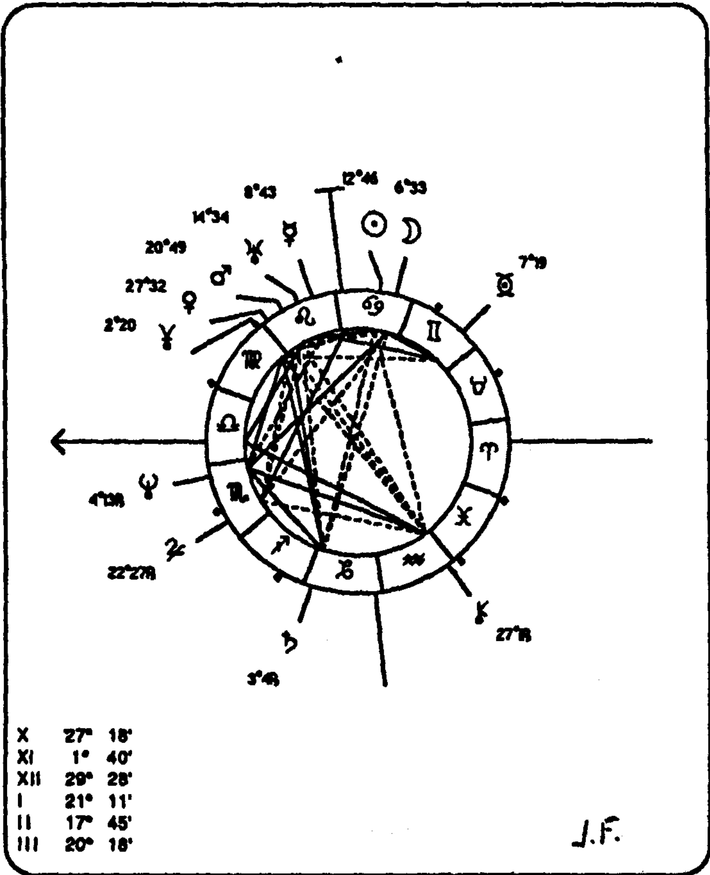
Am observat aceeaşi anomalie a punctului de implantare într-un caz care evolua spre orbire.

Există deci o patologie ce trebuie bine analizată în jurul acestor tulburări foarte localizate de energie.

Trebuie să mai adaug că perturbaţiile evocate în aceste pagini nu au nici o legătură cu pacienţii drogaţi. Nu am nici o experienţă în astfel de cazuri şi nu am avut ocazia să tratez astfel de pacienţi, iar de la descoperirea fără echivoc a fiziologiei şi a patologiei chakrelor, cei pe care i-am îngrijit au aparţinut unui grup de persoane care nu au luat niciodată droguri sau care, chiar dacă au consumat vreodată, au făcut acest lucru în folosul unei cercetări personale.

---

* Vă propun să-i examinaţi horoscopul în care se observă importanţa forţelor solare şi lunare, ca şi sindromul lui Neptun. Ne dăm seama că tranziturile lui Pluton în Scorpion în cuadratura planetelor sale din Leu nu sunt benefice. Pentru psihiatrii avertizaţi, aceasta este o informaţie importantă. Din discreţie nu pot da nici data, nici locul, nici ora naşterii, nici datele agravării situaţiei.

12°46
6°33
8°43
14°34
20°49
7°19
27°32
2°20
4°13R
22°27R
27°1R
3°4R
X 27° 18'
XI 1° 40'
XII 29° 28'
I 21° 11'
II 17° 45'
III 20° 18'
J.F.

9. Al Treilea Ochi

Glanda pineală

De foarte multă vreme s-au făcut asocieri între ochi şi glanda pineală. Într-un desen care se află la Biblioteca Naţională a Franţei, vedem că imaginile primite de ochi se întâlnesc într-un punct desemnat ca fiind glanda pineală: „Trebuie în mod necesar să existe un loc în care cele două imagini care ne vin prin cei doi ochi... să se asambleze într-una singură înainte ca să ajungă la suflet.“ (F. Foliot)

Descartes s-a ocupat de glanda pineală. Pentru el, glanda pineală era punctul de contact între corp şi spirit.

Ceea ce ne interesează este un ochi special, ipotetic, Al Treilea Ochi, considerat ca având şi el o legătură cu glanda pineală. Acest Al Treilea Ochi evocă adesea unele relaţii secrete cu invizibilul, cu puterea, cu practici necunoscute. Este ceva misterios. Într-o lucrare esoterică romanţată, Lobsang Rampa ne povesteşte cum i-a fost deschis acest ochi de către maestrul său, cu ajutorul unui obiect ascuţit zimţat care i-a străpuns osul frontal...

La Baguio se povestea de asemenea despre „deschiderea“ celui de Al Treilea Ochi şi a chakrelor. Dar nu mi-a fost comunicată nici o informaţie precisă referitoare la acest subiect. De altfel, Agpaoa nu mi-a „dat“ niciodată nimic, el m-a plasat într-o situaţie pe care, rezolvând-o, să descopăr singură ceea ce căutam. Trebuie să meriţi totul.

Textele referitoare la chakre şi care evocă şi Al Treilea Ochi îl confundă cu chakra frunţii, sau nu-i acordă nici o importanţă. Logic vorbind, două denumiri diferite trebuie să corespundă la două funcţii diferite, dar se pare că altfel merg lucrurile în această literatură. A trebuit să caut în diverse lucrări consacrate celui de Al Treilea Ochi, cum ar fi *Deschiderea celui de Al Treilea Ochi* de Douglas Baker sau scurta lucrare englezească a Verei Stanley Alder, intitulată

Descoperirea celui de Al Treilea Ochi, ca să găsesc o neînsemnată individualizare a acestui ochi. De fapt, aici se vorbeşte despre orice în afară de Al Treilea Ochi.

Am extras totuşi următoarele informaţii: La origine, fiinţele omeneşti au fost create cu un organ special, capabil să înregistreze cele mai fine vibraţii ale lumii fizice. Acest organ este cunoscut sub numele de Al Treilea Ochi, este plasat între ceilalţi doi ochi, la rădăcina nasului, centrul său se află în apropierea glandei pineale. Se spune că oamenii primitivi se foloseau numai de acest ochi median, ei fiind cunoscuţi sub numele de Ciclopi. Această capacitate de a „vedea“ partea imaterială a planului eteric o aveau nu numai oamenii, ci şi animalele.

În timpul dezvoltării embrionare a speciei umane, el este singurul organ capabil să facă diferenţa între căldură şi frig. Apoi, o dată cu trecerea timpului, acest organ a suferit o regresiune, iar simţul pipăitului a invadat întregul sistem nervos şi pielea.

Aparent, acest „ochi“ se dezvoltase ca să „vedem“ materia fluidă. Pe măsură ce pământul s-a solidificat, omul şi-a dezvoltat cei doi ochi adaptaţi vederii unei lumi solide, astfel încât „ochiul“ a suferit o regresiune. „Vederea sa eterică“ s-ar fi împrăştiat într-un fel în tot sistemul nervos, iar centrul de recepţie al acestui sistem, aşa cum este astăzi, şi-ar avea sediul la nivelul plexului solar.

Prin exerciţiu putem să ne dezvoltăm această funcţie pierdută. El face parte din dezvoltarea mistică practicată în vechile temple. Faraonii se supuneau acestei iniţieri. Realizarea acestei treziri este reprezentată simbolic în statuile care au pe cap, deasupra frunţii, un şarpe.

În timp ce ochii nu văd decât stratul inferior al planului fizic, Al Treilea Ochi ar fi capabil să vadă straturile superioare. Subiecţii al căror ochi funcţionează au capacitatea de „a vedea“ creaturile din lumea invizibilă în plină activitate. Ei s-ar putea apropia de cauzele vieţii, ar putea cunoaşte istoria Pământului în formele care se păstrează în invizibil şi să pătrundă în ceea ce se numeşte „a patra dimensiune“, fiindcă spaţiul şi timpul sunt dimensiuni restrânse care nu aparţin decât planului fizic.

Sunt amintiţi de asemenea Ciclopii în legătură cu Ulise, iar exploratorul irlandez Tim Sevrin, care a refăcut călătoria lui Ulise, străduindu-se să regăsească detaliile furnizate de Homer, a relatat poveştile populare referitoare la nişte fantome numite triamaţi, canibali enormi care aveau un „Al Treilea Ochi“ situat în spatele capului.

Atâtea şi atâtea informaţii amestecate în aceste cărţi care evocă Al Treilea Ochi, dar nimic care m-ar putea ajuta, în afară de faptul că Al Treilea Ochi, corp subtil, ar avea ca echivalent anatomic, în plan fizic, glanda pineală.

Această glandă, glandă endocrină ca şi hipofiza, tiroida, pancreasul, prarenalele, apare în a cincea săptămână de viaţă a embrionului. Acest gan ar fi ceea ce a mai rămas dintr-un organ care datează din epoca nfibienilor şi reptilelor. La copil, ea se dezvoltă până la vârsta de şapte ani, oi se atrofiază.

Studiul experimental al celui de Al Treilea Ochi

Mai mult ca oricând va trebui să acord primul loc metodei experimentale. În acest caz, observaţiile lui Jung sunt mereu de actualitate: „Ştiinţa este mai bun instrument al intelectului occidental şi mult mai multe uşi pot fi chise cu ajutorul ei decât cu mâinile goale. Astfel, parte integrantă a noaşterii noastre, ea nu ne voalează vederea interioară decât atunci când etinde că este singurul şi unicul mijloc de înţelegere. Dar Orientul ne-a văţat că există şi un alt mod, mai vast, mai profund şi o cunoaştere mai ltă, cunoaşterea prin experienţa vieţii ..."

Şi acesta era într-adevăr singurul mijloc de care dispuneam ca să abordez Treilea Ochi, în lipsa unor documente valabile.

„Nu cunoaştem acest mijloc decât vag, ca un sentiment imprecis, extras din rminologia religioasă şi, prin urmare, plasăm de bunăvoie «Înţelepciunea» ientală între ghilimele şi o împingem spre acel tărâm obscur al credinţei şi al perstiţiei. Dar «realismul» oriental este total necunoscut. El nu constă în ţii sentimentale exagerate şi mistice care frizează patologia şi care emană la pustnicii asceţi şi de la minţile tulburate. Înţelepciunea Orientului se zează pe o cunoaştere practică... şi nimic nu justifică subestimarea sa." *cretul Florii de Aur*)

Cu mult timp înainte de a mă consacra cu râvnă studierii chakrelor, minând sistematic reacţiile cutanate ale vibraţiilor cutiilor craniene la enţii mei care suferiseră agresiuni psihologice, remarcasem că există, în d constant, o zonă de reacţie în mijlocul frunţii. Zonă complet diferită de iunea dintre sprâncene şi deci de chakra frunţii.

În lipsa unor informaţii despre Al Treilea Ochi, mi-am pus nenumărate rebări, bănuind că există o anumită legătură între această zonă şi el.

După observaţii repetate, a devenit limpede faptul că percepeam în această nă, la extremităţile degetului care „palpa" aproape de nivelul pielii, o formă nctă de chakra frunţii. Era o formă circulară mai puternică şi mai largă ât a chakrei frunţii.

Nu era un vortex de energie, o chakră, ci o formă circulară al cărui metru putea să varieze, şi această formă era centrată într-un punct. Sensul ulaţiei periferice era invers sensului punctului central care, într-adevăr, rea să fie un mini-vortex. Era, într-un fel, atomul miniaturizat al lui Niels

Bohr. Dar, detaliu important, această formă nu se așeza pe suprafața cutanată, puteai s-o simți palpând suprafața virtuală a unui strat situat la aproximativ un centimetru de piele, adică pe interfață (fig. 26).

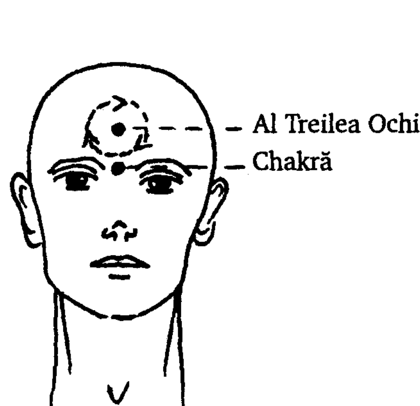

Fig. 26 Locul chakrei și al celui de Al Treilea Ochi

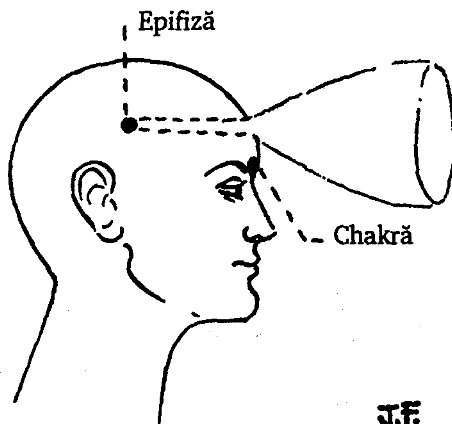

Fig. 27 Al Treilea Ochi

Identificând în prealabil forma și mișcarea chakrelor, putem să distingem cu claritate cele două forme. Una, cea a chakrei, avea o mișcare de rotație pe care am descris-o deja, în timp ce cealaltă se prelungea, se proiecta în invizibil într-o formă circulară foarte deosebită, care mă trimitea cu gândul la unele instrumente care arată direcția vântului. Sau era vorba despre un fel de telescop care se prelungea în invizibil. Eu l-am numit Al Treilea Ochi (fig. 27).

Este bine să facem acum o paranteză. Aceia dintre cititorii mei care au citit *A Patra Noastră Lume* își amintesc de brazilianul Thomaz, care avea pe frunte un fel de umflătură colorată ce apărea la sfârșitul așa-numitelor experiențe cu lumea de dincolo: „Am timp să observ o tumefacție rotundă de un violet deschis în mijlocul frunții. Dacă nu m-aș fi aflat în fața unui magician autentic, aș fi spus că este vorba despre urma lăsată de o ventuză", scriam eu după ce îl întâlnisem.

Din această scurtă întâlnire rămăsesem cu imaginea acelui ou vinețiu, așezat pe frunte, care trebuia să aibă o semnificație, dar care? Nu am mai avut ocazia să repet aventura din Brazilia din cauza persoanei care se oferise să mă ajute să-l întâlnesc, astfel încât am studiat această anatomie fără ajutorul lui Thomaz*.

* Isprăvile sale au fost contestate, pe drept sau pe nedrept, într-un reportaj ce i-a fost consacrat la televiziunea franceză.

Al Treilea Ochi și chakra

În mod normal, la individul care nu are probleme speciale, Al Treilea Ochi nu apare.

Când există, după un ușor stres, el nu se înscrie pe corpul fizic, adică degetul trecând pe suprafața cutanată a frunții nu îi percepe contururile. Aceasta pentru că Al Treilea Ochi face parte dintre organismele „subtile" și se fixează pe interfață.

Dar, lucru de reținut, după un stres puternic, Al Treilea Ochi se fixează pe corpul fizic, intrând în relații strânse cu corespondentul său fizic. Putem spune că manifestările lui patologice sunt în sens invers cu cele ale chakrelor. Chakrele se îndepărtează de corpul fizic, Al Treilea Ochi se apropie de el.

Mai există și alte întrebări. Și de acolo încotro se îndreaptă? În interiorul corpului până la ceea ce a rămas din glanda pineală, până la hipofiză? În invizibil, întâlnește oare orbitele atomului lui Niels Bohr la fel ca chakrele? Îmi mai rămânea de disecat nu craniul, ci invizibilul pacienților mei.

Mă gândeam la o fetiță de cinci ani la care s-a declarat un blastocitom la doi ani după ce a schimbat doica. Schimbarea a afectat-o profund pentru că a refuzat să mănânce timp de opt zile. La ea, Al Treilea Ochi apare limpede sub degetul meu, aderând la frunte, îndreptându-se apoi spre... proiecția anterioară a regiunii renale. Ochiul desemna rinichiul, victima. La insistențele părinților, am tratat acest copil condamnat, a cărui stare s-a ameliorat peste câteva luni, suprimând acest traseu și rectificând Corpul Energetic, fapt care i-a permis să trăiască corect în această perioadă a vieții sale.

Observația ne arată cât de multe drame fizice pot cauza șocuri afective, chiar dacă survin la o vârstă fragedă, dar ne permit de asemenea să vedem că acest șoc se înscrie pe Al Treilea Ochi.

„Ochiul era în mormânt și îl privea pe Cain..."

Unuia dintre pacienții mei i-au apărut, după un divorț cu multe peripeții, tulburări ireductibile de ritm. Examenul frunții mi-a permis să simt Al Treilea Ochi fixat pe suprafața cutanată.

Urmărirea acestui „ochi", a acestui gen de tub, este un lucru ușor, el merge drept în fața sa, îndreptându-se spre... victimă. La acest pacient, el se îndrepta spre inimă, desemnând, și în acest caz, obiectul suferinței.

Hidra

Continuând explorarea craniului, am descoperit că Al Treilea Ochi frontal putea să fie însoțit de o proiecție posterioară, ca și chakrele. În plus, la o cercetare mai atentă, am observat că în vârful capului există un Al Treilea Ochi superior, situat în fața chakrei creștetului.

Avem astfel trei „Al Treilea Ochi", unul în față, frontal, altul în spate, occipital, al treilea se află în vârful craniului.

Este deci vorba despre „organe care se cufundă în invizibil", capabile să ne lege de cele trei planuri ale spațiului. Suntem bine dotați ca să „vedem", dacă acordăm atenție acestei facultăți.

Constatarea mi-a amintit de vorbele unui pacient care, fiind în trecut responsabil cu protecția „oamenilor mari din această lume", venea să mă vadă înaintea recepțiilor oficiale internaționale, spunându-mi: „Când îmi puneți în ordine energiile, am impresia că «văd» peste tot." Limbajul său mi se părea misterios. Dar, în fața acestor răspunderi, poate că stresul îi dezvoltase Al Treilea Ochi, înzestrându-l cu capacități neobișnuite. Poate că era capabil să capteze informații pe care noi nu le putem recunoaște, pentru că nu știm să ne servim de acest ochi, asemănător cu o hidră.

Precizez că axul celui de Al Treilea Ochi din frunte se proiectează în față spre sud. Axul celui de Al Treilea Ochi occipital se proiectează spre nord. Axul celui de Al Treilea Ochi superior urmează o direcție estică spre spate, vestică spre față, dedublându-se după un scurt traseu.

Al Treilea Ochi și stresul

Este vorba despre un bărbat cu o recidivă de cancer la ficat. A făcut un tratament chimioterapic specific după înlăturarea părții bolnave de ficat, dar locul inițial al bolii nu a fost depistat, cu toate examenele minuțioase făcute, iar acum, în prezența acestei recidive, el se întreabă care este cauza profundă a cancerului său. Accept să-l examinez și testul celui de Al Treilea Ochi îmi dă soluția. Al Treilea Ochi anterior apare dintr-o dată în momentul examinării. El se îndreaptă spre ficat, înglobându-l în totalitate, în timp ce forma sa posterioară se îndreaptă spre ficat prin spate, ca și cel de Al Treilea Ochi superior (fig. 28). Relația puternică și imediată ficat-Al Treilea Ochi demonstrează raporturile dintre boala și stresul care a precedat cancerul. Acest aspect l-am regăsit în mod constant la pacienții pe care am avut ocazia să-i tratez.

De acest caz, prea avansat, nu mă pot ocupa.

Consult într-o zi o pacientă, moderat tratată cu antihipertensive, aflată sub o relativă supraveghere, sub pretextul că nu se cunoaște cauza acestei hipertensiuni. Tensiunea este de 26/12! Ansamblul vibrator este totuși destul de corect și, la fel ca și confrații mei, nu găsesc originea bolii.

Este văduvă de douăzeci și cinci de ani. Îmi vine ideea să-i cer să se gândească la decesul accidental al soțului ei care a dus la o schimbare profundă a vieții sale și a copiilor. Imediat nivelul vibrator scade la 2/2/2 ... și Al Treilea Ochi apare, deși până acum nu se manifestase. Reglarea, făcută

manual, conduce la o tensiune de 22/10. Este calmă. Urmarea depide desigur de starea arterelor, de supleţea lor, de capacitatea lor de recuperare şi de ecoul asupra rinichiului. O voi revedea a doua zi, iar tensiunea se va stabiliza la 20/9,50.

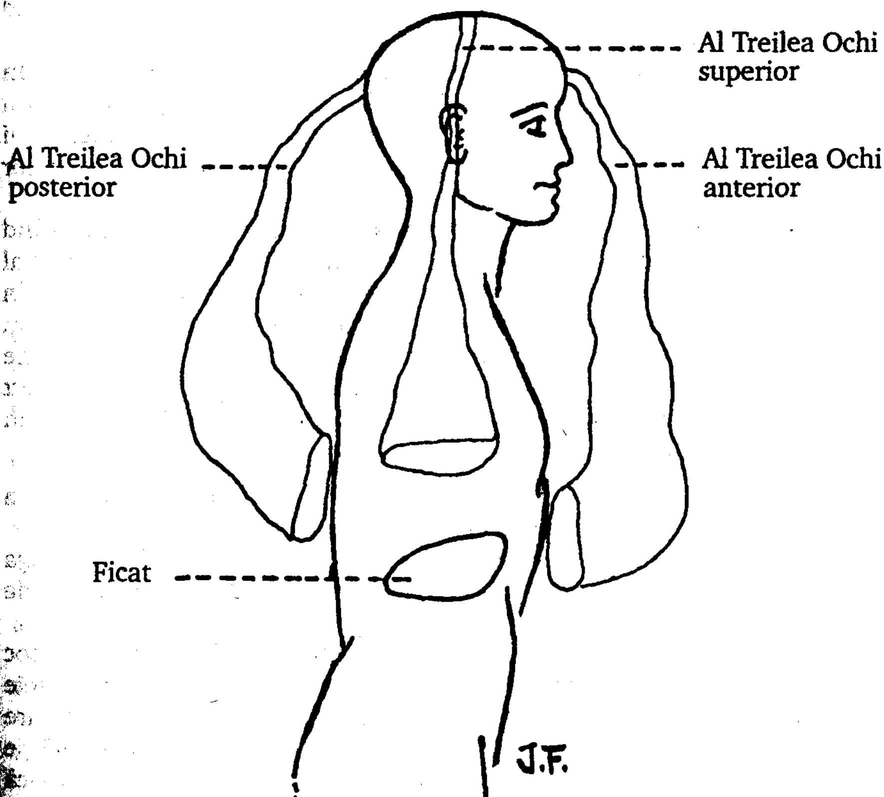

Fig. 28 Relaţia ficat-Al Treilea Ochi (reziduurile unui stres)

Aceasta nu înseamnă că este vindecată. Dar este interesant să observăm că l Treilea Ochi poate să apară doar la rememorarea unui stres din trecut şi eşigur se află în raport cu menţinerea unei tensiuni de reacţie.

O doamnă, prietena mea, operată de cancer la stomac, cu metastaze nglionare, refuză tratamentul chimioterapeutic care i-a fost propus şi oreşte cu insistenţă să o consult. Ca întotdeauna, anamneza arată existenţa nui stres cu doi ani înainte de declanşarea bolii.

Examinând-o, constat că, în pofida unui anumit grad de oboseală, recuperarea după intervenţie este bună. Ea refuză alt tratament.

Corpul Energetic vibrează la 3/4/5. Chakrele sunt la locul lor. Nici o zonă nu vibrează la 2/2/2, ritm care întotdeauna este periculos. Nici chakra stomacului nu prezintă vreo anomalie. Mă gândesc că nu greşeşte atunci când refuză un tratament clasic.

Îi amintesc atunci problema pe care a avut-o în urmă cu doi ani, cu fiul ei. În acel moment, energiile scad la 2/2/2. Chakra stomacului fuge pe a şasea orbită, provocând o distrugere totală a Corpului Energetic. Al Treilea Ochi frontal se proiectează înainte pe stomac, Al Treilea Ochi superior şi posterior spre partea din spate a stomacului.

Ne imaginăm riscurile unei recidive care se pregăteşte de fiecare dată când îşi aminteşte de problema pe care a avut-o; cu toate că aceasta a avut un final fericit, informaţiile distructive nu au fost eliminate. Tratamentul constă în restructurarea invizibilului, în ştergerea informaţiilor negative. Ne întrebăm dacă nu cumva instabilitatea efectelor chimioterapeuticelor nu este legată de amintirea stresului iniţial şi dacă nu ar fi mai bine să-i „desfacem" de acest stres mental pe pacienţi, ca să obţinem un procentaj mai mare de reuşită, prin sofrologie de exemplu*.

Cea mai uluitoare observaţie se referă la unul dintre prietenii mei şi ea rezumă tot ceea ce se poate spune despre Al Treilea Ochi.

El a fost deja operat de trei ori. Când îi fac o vizită amicală, îl găsesc deja obosit, iar el mă anunţă că are o aritmie completă, fiind foarte neliniştit de starea sănătăţii sale.

Din cauza vârstei, a intervenţiilor precedente şi a stării inimii, un şoc electric pentru reglarea ritmului cardiac este contraindicat. Medicamentele antiaritmice sunt total ineficiente, astfel încât trebuie luată în considerare implantarea unui pace-maker. El îmi vorbeşte despre impresia neplăcută pe care i-au lăsat-o celelalte intervenţii şi despre neliniştea pe care i-o provoacă perspectiva unei noi spitalizări.

Atunci, cu un gest spontan, îi iau pulsul, care avea un ritm extrem de lent, bigeminat. Am impresia că este în pericol şi că trebuie să acţionez rapid. Examinez *diferitele categorii de energie care ar putea să afecteze inima.*

Ca să nu complic înţelegerea observaţiilor, trec peste rezultatele acestui examen. Să revenim la lucrul care ne interesează direct şi care se referă la Al Treilea Ochi.

Ştiind că este o persoană simţitoare şi sensibilă, îi examinez chakra frunţii care este slabă, rotindu-se în două ture de spirală. În privinţa celui de Al

* Vezi *Medic de Trei Corpuri*, op.cit.

Treilea Ochi, chiar înainte de a-l palpa, am impresia că îi zăresc contururile pe frunte, sub forma unei borduri fine colorată în sepia. Îl întreb dacă a avut de curând o emoție puternică, o supărare. Da, a fost foarte contrariat de o situație pe care au vrut să i-o impună și care nu corespundea principiilor sale de viață. În acel moment a simțit cum i se „desprinde“ inima.

Probabil că șocul l-a afectat profund, nu numai pentru că inima sa a răspuns imediat, dar și prin faptul că agresiunea apare la Al Treilea Ochi care se conturează vizibil pentru un observator avertizat.

Cercetez cu degetul prelungirea celui de Al Treilea Ochi care se îndreaptă spre inimă. Acționez asupra acestei forme invizibile care pleacă din frunte și ajunge la inimă, dar alegând direcția inimă-frunte, ca să direcționez aceste vibrații rătăcite spre frunte și să protejez inima. Atunci se produce un lucru straniu: pe măsură ce, sub efectul produs de mâna mea, se resoarbe acest tunel în sensul inimă-frunte, pielea, la nivelul celui de Al Treilea Ochi, se colorează vizibil până când devine evidentă pentru toți, chiar și pentru el, care se privește într-o oglindă. În același timp, zona centrală se umflă și iată că în mod practic și subit colorat apare pe frunte oul lui Thomaz!

În plus, chakra frunții se conturează chiar sub Al Treilea Ochi, sub forma unei ușoare pigmentări cu aspect circular, dar mai mică. Îmi vine ideea să tratez chakra dintre sprâncene, introducându-i energie și imprimându-i, cu ajutorul degetului, ritmul de rotație șapte, nu doi. Acest lucru o face și pe ea să se pigmenteze și să se umfle ușor, nu atât de puternic precum Al Treilea Ochi.

Lucrurile sunt atât de clare încât pot fi verificate în oglinda pe care i-a adus-o secretara sa, martoră a fenomenului.

Putem să observăm astfel conturul celui de Al Treilea Ochi și al chakrei frunții, juxtapuse, unul sub celălalt, foarte distincte, nelăsând loc nici unei îndoieli, nici asupra individualității lor, nici asupra intervenției lor în cursul agresiunilor psihologice.

Verific dacă chakra inimii se rotește corect, pe cele două părți, în fața și în spatele corpului, și dacă celelalte puncte ale inimii vibrează normal.

Cu toate că se află sub anticoagulante, pentru prevenirea oricărui risc de coagulare intracardiacă, nu îndrăznesc să fac mai mult (reacțiile cutanate demonstrând că s-a întâmplat deja un lucru important) și îi spun să se odihnească pentru ca acțiunea energetică să se poată realiza lent. După câteva comentarii despre ceea ce s-a întâmplat, după ce vorbim despre obiectul vizitei mele, el mă conduce până la ușă, spunându-mi că se simte mult mai bine. Al Treilea Ochi și chakra sunt încă vizibile.

Peste trei zile, o electrocardiogramă preoperatorie arată că ritmul este... regulat, astfel încât nu mai este cazul să i se pună un pace-maker.

Şocul psihologic a provocat un răspuns al celui de Al Treilea Ochi, răspuns care a fost transmis inimii, regiune cu predilecţie susceptibilă la el. Din cauza acestei perturbaţii, întregul sistem cardiac a fost dereglat, nereacţionând la terapiile antiaritmice clasice.

Terapia antiaritmică a avut indiscutabil un rol pregătitor în reglarea ritmului, tratamentul anticoagulant l-a pus la adăpost de coagulările intracardiace şi de embolie, dar ele nu erau suficiente pentru a provoca o reglare a ritmului. Fără să absolutizez rolul intervenţiei mele, este posibil ca reglarea chakrelor şi dispariţia stresului să fi jucat un rol în această normalizare a ritmului cardiac.

Întâmplarea vorbeşte de la sine, prin vizualizarea acestor organe care aparţin în mod normal lumii invizibile şi care s-au materializat îndeajuns ca să poată fi văzute. Ea este o dovadă a locului pe care îl ocupă Al Treilea Ochi şi chakra frunţii în cursul şocurilor psihologice sau al agresiunilor.

Pentru că am folosit cuvântul „agresiune", pot să citez în plus cazul unei prietene care a trăit o întâmplare ieşită din comun. Un fals inspector de poliţie a pătruns în casa ei, cu intenţia de a-i fura bijuteriile; cu mult sânge rece ea a reuşit să scape de ceva mult mai urât. Dar, câteva zile mai târziu, a fost doborâtă de o pneumonie. M-am informat despre starea ei săptămână de săptămână. În pofida tratamentului cu antibiotice, nu se vindeca, era incapabilă să se scoale, să se alimenteze, rămânând extenuată în pat. La telefon îmi răspundea cu o voce pierită. Săptămânile treceau dar veştile nu erau mai bune în pofida îngrijirilor asidue ale medicului. Cunoscând vitalitatea şi curajul acestei prietene în faţa greutăţilor vieţii, mi-a trecut prin minte că nu era o pneumonie, ci urmările şocului psihologic care îi perturbase grav corpurile invizibile. Ducându-mă acasă la ea, am examinat-o. Al Treilea Ochi fusese puternic solicitat şi, dacă a putut să facă faţă stresului imediat, a plătit preţul printr-o perturbare a celui de Al Treilea Ochi care indica plămânul, chiar lângă locul pneumoniei.

Am procedat la reglarea lui şi i-am telefonat a doua zi după-amiază. Practic, după un somn reparator de douăzeci şi patru de ore, s-a trezit simţindu-se transformată. Apoi convalescenţa a decurs în condiţii normale.

Tratamentul celui de Al Treilea Ochi face parte în mod indiscutabil din tratamentul maladiilor secundare şocurilor psihologice.

Anatomia celui de Al Treilea Ochi

În plan subtil, Al Treilea Ochi apărând ca o reacţie la stres şi fiind capabil să indice organul ţintă care va plăti preţul suferinţei, exprimă el oare reacţia unei părţi a creierului la stres? Exprimă, dimpotrivă, conflictul din corpul invizibil? Nu ştiu. Poate că cele două fenomene sunt simultane.

Din punct de vedere anatomic, este oare un mic atom al lui Niels Bohr în cadrul marelui atom al lui Niels Bohr, ca o aplicaţie a formulei „Totul se află în Tot"?

Dacă Al Treilea Ochi este un mini-atom al lui Niels Bohr, el trebuie să aibă măcar o chakră. Poate fi oare detectată reprezentarea acestei minuscule chakre? Încep să fac o analiză fină şi descopăr nu una, ci două mini-chakre, de o parte şi de alta a reperului central. Această „construcţie" are forma unui mini-atom în sfera căruia sunt incluse lateral două mini-chakre mobile, în funcţie de gândirea predominantă. Una, la dreapta, se va aşeza pe frontalul drept în cazul unei gândiri afective, cealaltă, la stânga, se degajează spre centrul frontalului stâng în cazul unui demers intelectual. Amândouă se menţin în centru în cazul indiferenţei. Gândirea raţională este însoţită de evidenţierea chakrei frontale stângi, în timp ce gândirea afectivă scoate în evidenţă chakra dreaptă.

Dar, detaliu important, aceste mini-chakre se lipesc de materia fizică, în timp ce periferia acestui atom se suprapune pe stratul corpului eteric. Stresul, mobilizând atât intelectul cât şi afectivitatea, provoacă unirea acestor două mini-chakre în centru frunţii, unde rămân nemişcate. Acest lucru explică reacţia locală observată.

Pendulul nostru interior

După ce m-am studiat zi după zi şi în diferite momente ale zile, am constatat, examinând nucleul celui de Al Treilea Ochi, că linia pe care se situează cele două mini-chakre se orientează diferit în funcţie de orele zilei. Ea se roteşte după soare şi indică ora, efectuând o rotaţie pe măsură ce soarele se deplasează. Legătura eterică a celui de Al Treilea Ochi se branşează pe verticală.

În sfârşit, în urma decalajelor de fus orar, am remarcat că zona care corespunde timpului decalat se înscrie sub forma unui „vid" de energie a cărui dimensiune este în raport cu mărimea decalajului orar – acest gol având aspectul unei bucăţi de portocală de formă circulară.

Mai avem multe lucruri de învăţat despre corpurile noastre invizibile şi despre relaţile lor cu forţele cosmice.

PARTEA A PATRA

10. CONŞTIINŢĂ ŞI CREATIVITATE

CONŞTIINŢA MOBILĂ

Există vreun raport între ceea ce citim şi teoriile medicinei oficiale? Dacă gândirea nu este decât produsul corpului fizic şi dacă această gândire are răgazul să se defuleze pe seama corpului sub forma unor boli psihosomatice, în acest caz nu este vorba decât de un fragment al capacităţilor sale de exprimare. Fragment de adevăr care se apropie totuşi de procedeul folosit de Al Treilea Ochi atunci când indică locul destinat suferinţei.

Tradiţia acceptă ideea că există planuri ale lumii care influenţează calitatea planurilor omului. Planuri delimitate de orbite, alcătuite dintr-o substanţă invizibilă, specifică fiecărui plan.

Curenţii de energie care leagă aceste planuri sunt animaţi de chakre, propulsoarele unei energii pranice, care circulă prin meridianele de acupunctură. Această energie va fi distribuită corpului fizic. Energia pranică, amestecată cu energia alimentară, va hrăni omul. Deşeurile acestui metabolism vor fi evacuate prin piele, respiraţie, urină, fecale. Dar şi deşeurile pranice pot fi eliminate în mediul înconjurător, deşeuri pe care chinezii le numeau energie perversă.

Putem admite, aşa cum demonstrează observaţiile citate, că, fără ştirea sa, conştiinţa poate fi ejectată din creier, devenind astfel liberă să traverseze planuri şi orbite, oferindu-şi în acest fel o călătorie pe planurile interzise ale invizibilului?

Am văzut că aceste călătorii puteau fi trăite de *conştiinţa corpului,* dar tot atât de bine şi de *conştiinţa Conştiinţei.*

În general, acest gen de călătorie se termină cu bine, reîntoarcerea este asigurată.

Exemplele citate au dovedit că era vorba despre pacienţi care trăiau unele fenomene tranzitorii, capabili să se întoarcă pe pământ cu ajutorul terapeutului şi să se refacă în totalitate.

Sunt persoane prevenite, implicate în căutarea activă a unei soluţii pentru problema lor; sunt persoane care se folosesc de inteligenţa lor.

Cu toate că limbajul folosit de pacienţi nu seamănă cu cel obişnuit, ştim aceasta, înţelegem, atunci când suntem preveniţi, că ei trăiesc o experienţă precisă şi că sunt conştienţi de acest lucru.

Să fie oare vorba de persoane care, în acest mod, fac dovada unei conştiinţe „mobile"? Conştiinţă asupra căreia se poate acţiona mai mult sau mai puţin cu ajutorul *manipulărilor energetice* şi, în anumite cazuri, cu remedii chimice dirijate cu precizie în zona respectivă.

În cele mai bune cazuri, călătoria conştiinţei, deşi nu este dorită, este însoţită de capacitatea şi de forţele necesare pentru reîntoarcerea la punctul de plecare, folosind unele vicleşuguri pentru revenirea la normal: cum ar fi strângerile de mână, respiraţia etc.

În alte situaţii trebuie să avem încredere în efectul benefic al timpului ca să ne regăsim echilibrul, pentru că ştim ce influenţă puternică pot avea unele astre (Luna şi Neptun) asupra acestui fenomen. Fiindcă toate planetele sunt în mişcare, cândva, factorul declanşator poate să dispară.

Consecinţele călătoriilor

Psihiatrii au studiat acest subiect în legătură cu geniile.

După autorii care au studiat personalitatea creatoare, se disting două tendinţe.

O tendinţă a spiritelor pozitive, cum este Galton, care enumeră câteva caracteristici ale geniilor: inteligenţă, entuziasm, putere de muncă, un coeficient intelectual ridicat, talente speciale dublate de o motivaţie. În ansamblu, avem impresia că este de preferat să fii sănătos ca să fii un geniu*.

Alţi autori văd însă partea negativă a fenomenului.

Psihiatria germanofonă în special, inspirată de Charcot şi Magnan, a dezvoltat o opinie despre relaţiile dintre genialitate, creativitate şi psihopatologie.

Magnan a lansat conceptul de „degenerat superior", pretinzând că geniul se caracterizează prin polarizarea individului asupra talentelor sale, în timp ce

---

* Catherine Morix Cox (1926) dă QI retrospective ale câtorva mari oameni, pe care le apreciază astfel: Stuart Mill – 190; Goethe – 185; Voltaire – 170; Galilei – 145; Napoleon – 140; Newton – 130; Copernic – 105.

măreția omenească, după el, ar trebui să se manifeste mai degrabă în toate calitățile de care dispune omul. Este un punct de vedere care presupune că geniile aparțin în același timp lumii obișnuite de ale cărei capacități ar dispune în totalitate, dar și lumii neobișnuite ale cărei capacități le-ar avea de asemenea.

Mi se pare că unii medici leagă prea mult aceste lucruri de psihiatrie și ignoră rolul intuiției.

Möbius a inventat termenul de „patografie", impulsionându-i pe mulți psihiatri să studieze această problemă. Ei au tras concluzia că s-ar găsi trăsături artistice mai curând la schizofrenici și opere de artă monumentale mai curând la maniaco-depresivi decât la cei normali.

Majoritatea autorilor acceptă ideea că declanșarea unei boli psihice îi stimulează pe subiecții talentați să creeze opere excepționale.

La toți artiștii descoperim o perioadă definitorie de încercări, de suferințe, care ne dezvăluie genialitatea lor.

Aristotel scria: „Din ce motiv toți cei care au fost oameni de excepție, în filosofie, în arta conducerii statului, în poezie, în arte, sunt în mod vădit melancolici?... Heracles... Lysandru... Ajax și Belerophon... Empedocle, Platon și Socrate...

Dar ce este melancolia? Dorința de singurătate? Deprimarea? O încercare a vieții paralelă cu boala?

Problema relațiilor dintre creativitate și psihopatologie s-a pus cu o și mai mare acuitate atunci când a fost vorba despre marii artiști, despre marii scriitori, a căror psihopatologie era recunoscută public; mă gândesc la Van Gogh, la Gérard de Nerval, Proust, Antonin Artaud, Stefan Zweig și mulți alții. Toți erau capabili să comunice cu invizibilul, cu inaudibilul și în același timp să se folosească de ele. Dificultatea constă în capacitatea lor de a se întoarce din această călătorie.

Câte bogății în aceste alte lumi

În mod practic, ce foloase avem din călătoria conștiinței în invizibil?

În cele mai simple cazuri, ea este o dezorientare fără un profit imediat.

Uneori, această dezorientare poate să stimuleze curiozitatea subiectului pentru necunoscut.

Experiența poate fi atât de neașteptată, atât de puternică încât poate să transforme o viață, făcând-o să apuce pe un făgaș diferit.

În sfârșit, unii oameni sunt în stare să-și amintească de această călătorie și să-i culeagă roadele.

Așadar se pune problema: singura stare de conștiință demnă de interes este cea a conștiinței obișnuite? Ar mai exista creatori și genii dacă nu ar exista

experienţe în afara normelor conştiinţei? Nu este un lucru deosebit de important să primim imagini şi informaţii din aceste planuri ca să reînnoim lumea ajunsă la scadenţă? Este oare un procedeu pe care îl folosesc voit sau fără voia lor imaginativii, descoperitorii, gânditorii?

Vom vedea că spiritele cele mai mari (nu vom putea cita decât câteva nume) erau fiinţe inspirate, spiritualişti uneori, care credeau în existenţa altor dimensiuni. Ca fiecare dintre noi, au avut parte de crize afective, de decepţii, de descurajări şi tocmai în aceste situaţii a apărut creativitatea lor.

Ne putem deci închipui că trecerea dincolo de limită provine din capacitatea pe care o are conştiinţa de a se desprinde de planul terestru ca să ajungă la celelalte planuri ale corpurilor invizibile şi, pentru genii şi pentru profeţi, este capacitatea de a ajunge în planurile lumii şi de a aduce de acolo cunoştinţe ascunse până atunci înţelegerii noastre.

Dacă admitem că o stare depresivă provocată de un surmenaj sau de o decepţie poate să ne transforme şi să ne desăvârşească, dacă admitem că durerea permite o evoluţie spre invizibil, atunci înseamnă că o apropiere prea mare de adevăr poate să fie un lucru perturbator, care ne îmbolnăveşte.

Dar această durere, chiar dacă a fost sublimată, nu este îndeajuns ca să explice operele creatorilor.

Dacă le recunoaştem creatorilor capacitatea de a se desprinde de realitate ca să se lase în voia propriilor fantasme, trebuie să ne înclinăm de asemenea în faţa capacităţii lor de a domoli aceste fantasme, fapt ce le permite o întoarcere în lumea obişnuită.

Reveniţi pe pământ, se vor servi de toate aceste lucruri ca să plămădească o nouă realitate ce va fi numai a lor, ca să dea viaţă viziunii şi să facă din ea o operă. Şi chiar dacă această operă constituie o încălcare a consensului social, ei vor avea puterea şi curajul de a dori s-o impună societăţii.

Aceasta nu înseamnă că orice creator este un geniu.

Geniile, depăşind interesele şi relaţiile obişnuite, au intrat în contact cu universul; ele au surprins raporturile subtile şi secrete care există între reprezentările simbolice pe care le-au întâlnit acolo şi pe care vor şti să le interpreteze.

Genialitatea poate avea mai multe moduri de exprimare, pentru că geniile aparţin unor domenii diferite. Ei sunt artişti, filosofi, teologi şi profeţi, mari reformatori şi, printre geniile ştiinţifice, mari matematicieni, fizicieni, medici sau biologi.

Genialitatea se poate manifesta la o vârstă fragedă; este vorba despre copiii supradotaţi, destul de numeroşi astăzi ca să putem face o şcoală specială pentru ei. În ceea ce îi priveşte, putem menţiona rolul corpului cauzal,

paznicul amintirilor noastre, amintiri care nu s-au şters complet în cursul coborârii spiritului în trup.

Este necesar să facem o deosebire între genialitate şi reuşită socială, întrucât reuşita socială înseamnă afilierea la colectivităţi prestigioase, produsul relaţiilor sociale sau al amplificărilor mediatice care dau naştere unor opere efemere, lipsite de geniu şi uneori lipsite chiar de o creativitate reală. Geniul, cel adevărat, este recunoscut mai mult în timp, după ce viaţa şi opera s-au încheiat, şi mai puţin de contemporani.

Trebuie oare să-i considerăm genii pe conducătorii politici, pe comandanţii militari, aşa cum procedează unii, sau să-i includem printre oamenii celebri? Unde să-i aşezăm pe Hitler, Stalin, Marcos, Napoleon, de Gaulle? Au fost aleşi pentru ca omenirea să fie supusă unor anumite încercări sau au fost indivizi pe care împrejurările i-au ajutat în mod deosebit?

SCHIMBAREA PARADIGMELOR

Putem afirma cu certitudine că geniile au misiunea de a schimba modul de gândire al omenirii la o răspântie de veac. Ele sunt declanşatorii noilor paradigme. Uneori a fost de ajuns un singur om, un geniu, ca să schimbe modul de gândire al veacului în care a trăit.

Revoluţionarea gândirii

Astfel, Nicolas Copernic (1473-1543) în secolul al XV-lea a marcat începutul unei revoluţii în gândire. El a aşezat Pământul şi omul în sistemul solar.

Canonic-astronom-matematician şi medic polonez, lucrările sale au pus capăt teoriei universului geocentric, definind universul heliocentric. Până la el ştiinţa era abstractă, era ştiinţa prezentă în cărţile de teologie şi care, sub influenţa lui Copernic, s-a transformat într-o ştiinţă empirică bazată pe observaţie.

Pe atunci oamenii învăţau că Pământul este centrul lumii şi al mişcărilor cereşti. Aceste noţiuni datau de la Ptolemeu care se baza pe fizica lui Aristotel: pe atunci se delimita o lume care se întindea de la Pământ până la orbita Lunii, lume urcând spre înalt pentru elementele uşoare ca aerul şi focul şi care se extindea spre Pământ pentru elementele grele. Dincolo de orbita lunară se presupunea că există o lume imaterială, cea a eterului, în mijlocul căreia domnea mişcarea circulară. Nu era o greşeală, dar se confunda „fizica sufletului" cu fizica materiei.

Copernic a introdus ideea că centrul lumii era Soarele şi nu Pământul, pe care l-a redus la o simplă planetă ce se rotea în jurul Soarelui.

Cu această „nouă paradigmă", era necesar să se construiască o nouă fizică, un nou mod de gândire. Era vorba despre o mare transformare, jenantă pentru teologie. Din această cauză a fost interzisă.

Înţelegem situaţia neplăcută în care s-a aflat Roma care trăise până atunci din texte inamovibile şi care i-a fost reacţia în faţa acestei descoperiri care punea sub semnul întrebării cunoştinţele admise de Biserică. Eu însămi, pe când eram o copilă, aflând această noutate la ora de geografie, m-am simţit stingherită. În primul rând pentru că eu aşezam în mod firesc Pământul în centrul lumii, în cel de-al doilea rând pentru că eu crezusem cu tărie până atunci că Dumnezeu era în stare să-i şoptească Papei la ureche tot ceea ce era de ştiut. Aceasta însemna că Papa nu auzise bine. Am fost la fel de exasperată când am aflat că „fraţii" dragului meu abate, care mă învăţa din tot sufletul ce înseamnă bunătate, caritate, iubire, toleranţă, au fost capabili să tortureze şi să sprijine unele războaie cum au fost cruciadele. Astfel s-a încheiat copilăria mea, plină de o fericire desăvârşită. Trebuie oare să-i învăţăm pe copii istoria?

Confruntarea ideilor cu faptele

Un geniu poate nu numai să aibă curajul să se afirme, aşa cum a făcut Copernic, dar el ştie să realizeze unele lucruri simple la care nimeni nu s-a gândit. Aşa a facut Galileo Galilei (1564-1642), cel mai celebru martir şi, fără îndoială, mintea cea mai sclipitoare a noii paradigme din veacul său. A început cu studiul medicinei, a continuat cu studiul matematicii, a încheiat cu studiul filosofiei şi şi-a câştigat existenţa ca profesor de matematică la Padova. A avut meritul de a fi dorit să verifice experimental fapte care ţineau de lumea sensibilă şi de a le fi confruntat cu ideile timpului său: pentru că se spunea că un obiect mai greu cădea mai repede decât un obiect uşor, el a luat mai multe obiecte de aceeaşi dimensiune dar cu o greutate diferită şi le-a lăsat să cadă din turnul din Pisa. Toate cădeau cu aceeaşi viteză. Acesta a fost adevăratul început al *metodei empirice experimentale*. Şi-a făcut lunete cu care să cerceteze cerul, în special Luna şi pe Jupiter, ai cărui sateliţi i-a descoperit.

Pe scurt, el a introdus ideea că ne putem servi de simţurile noastre, cele ale lumii obişnuite, supunându-le judecăţii intelectului. A fost o adevărată revoluţie, naşterea unei ştiinţe experimentale.

Operele lui Copernic fuseseră interzise în martie 1616, dar apariţia celor trei comete în 1618 a prelungit dezbaterile. Datorită rezistenţei puternice faţă de noile descoperiri, într-o scrisoare adresată unuia dintre discipolii săi, Galileo scria fără înconjur sau subterfugii că „Sfânta Scriptură nu avea jurisdicţie în raporturile dintre ştiinţă şi religie" şi, mai târziu, că „intenţia Sfântului Duh este aceea de a ne învăţa cum să ajungem la cer şi nu cum se petrec lucrurile în cer". Această separare a celor două puncte de vedere a dus

la condamnarea sa. Într-un stil caustic, el a expus consecințele descoperirilor lui Copernic în „ziua“ *Dialogului despre cele două sisteme ale lumii*, fiind condamnat de Biserică în 1633*.

Astfel s-au născut acele conflicte care decurgeau din necesitatea unei schimbări radicale în gândirea ce trebuia pusă în acord cu descoperirile.

Puterea unei viziuni asupra destinului

Câți știu oare că René Descartes (1596-1650), în urma unei experiențe personale, a demisionat din armată ca să-și înceapă cercetările? Pe 10 noiembrie 1619, fiind militar în împrejurimile Ulmului, el va trăi o experiență stranie, adică va avea o revelație. Pe când se afla într-o încăpere încălzită de o sobă așezată în centru, cu privirea ațintită asupra acestei sobe, a avut „vise“ ciudate și acolo a descoperit la un moment dat „bazele unei științe admirabile“ dar și faptul că este predestinat să inventeze o știință care să unească cunoștințele omenești. Renunță atunci la cariera militară. „Îmi dădusem seama cu câtva timp în urmă, încă din primii ani ai vieții, că păreri false îmi fuseseră prezentate ca fiind adevărate.“

Pe când se pregătea să-l susțină pe Galileo, Descartes, aflând de condamnarea acestuia, suspendă publicarea cărții sale *Lumea*, pe care o va relua mai târziu, îndepărtând cu prudență termenii șocanți care i-ar fi putut atrage mânia Bisericii. Așteptând ca spiritele să se calmeze, el scrie *Discursul metodei* și alte câteva lucrări.

În pofida precauțiilor sale, el devine obiectul unor atacuri lansate de iezuiți și de teologii olandezi (care astăzi joacă rolul unor raționaliști).

El le răspunde scriind unele lucrări justificative. Fiindcă se afla cu mult înaintea ideilor veacului său, ar fi riscat, dacă ar fi vorbit clar și răspicat, să plătească cu viața. Ca o ultimă prevedere, lucrările periculoase nu vor fi publicate decât după moartea sa. Poți să fii un geniu, dar aceasta nu înseamnă să trăiești cu capul în nori.

El visează să stabilească certitudini pe care să le exprime în termeni matematici și să realizeze unitatea științelor**. Ca să descopere aceste legi, era nevoie de o metodă: *Discursul metodei* care, aparent, nu folosește decât rațiunea, dar care conduce spre unitate, spre Dumnezeu.

El cultivă ideea generală și simbolul, simbolul care devine inofensiv în ochii oamenilor obișnuiți, dacă este exprimat în termeni matematici. El desemnează cantitățile cunoscute prin litere mici și cantitățile necunoscute prin majuscule. Va înlocui acest sistem în 1639 prin literele X, Y, Z, folosite și astăzi ca simboluri.

---

* Dar a fost reabilitat oficial ... în 1992.

** Lucru care încearcă astăzi să-l facă știința.

De prea multe ori au fost trecute sub tăcere demersurile inverse ale analizei, asupra cărora el a insistat atât de mult: intuiția și deducția. Intuiția se află la baza cunoașterii, deducția, care permite o relație între doi termeni, se află la baza ordinii. În fine, el insistă asupra ordinii stabilite, care ne permite să mânuim cele mai generoase idei.

A fost unul dintre cei mai mari filosofi francezi. Gândirea sa, din păcate, a fost dezastruos redusă la un raționalism îngust. Au fost făcute, cu un anumit scop, numeroase culegeri de texte, răspândite apoi mai mult decât alte scrieri ale sale, astfel încât raționaliștii l-au considerat unul de-al lor. *Meditațiile* sale afirmă totuși credința sa în Dumnezeu și dorința sa de a-i dovedi existența, chiar dacă ar face aceasta prin rațiune. Deosebirea pe care o face între suflet și trup nu distruge sufletul, dimpotrivă, ea ne va permite să distingem lucrurile sensibile, materiale, care ocupă un spațiu tridimensional, și să eliberăm un spațiu mai vast, necunoscut încă, disponibil pentru căutarea sufletului și a lui Dumnezeu: „Dar mi-am închipuit că nu exista nimic în lume, că nu era nici cer, nici pământ, nici spirit, nici trup. Nu mi-am imaginat chiar că nici eu nu existam? Nu, desigur, eu existam fără nici o îndoială și dacă mi-am imaginat sau numai dacă am gândit ceva (...). Și plecând de la aceasta, deși știu cu certitudine că exist (...) este sigur că acest Eu, adică sufletul meu, prin care sunt ceea ce sunt, este în totalitate și cu adevărat deosebit de trupul meu și că el poate să fie sau să existe fără trup."

Aceasta înseamnă că exclude sufletul? Nu, el se identifică și desemnează necunoscutul, invizibilul.

El crede că nu trebuie să raporteze actul creator la originile lumii. Orice substanță finită nu este menținută în ființă decât printr-un act neîntrerupt al lui Dumnezeu, care o recreează în fiecare clipă. Regăsim acest lucru în formula: „Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă." Ceea ce presupune capacitatea de transmutare a elementelor.

În biologie, el se ridică împotriva ideii că ar exista forțe ascunse: totul trebuie să se explice prin spațiu și mișcare. El exclude așa-numitele pe atunci forțe oculte. În această privință are perfectă dreptate. Așa-zisele forțe oculte fac parte din viața normală, teama de a le recunoaște existența și de a le accepta le transformă în ceva ocult.

Desigur, el face din orologiu mașina sa model. El descrie omul fizic ca pe o mașină complexă, însuflețită de resorturi subtile, mașină hidraulică în care circulă fluidele. Chirurgii cardiologi recunosc în aceste cuvinte unul dintre adevărurile cu care lucrează. Materialiștii îl pot considera pe Descartes unul de-al lor, dacă nu văd decât acest aspect în opera sa. Analiza, doctrina sistemelor, nu aparține nici materialiștilor, nici raționaliștilor. Dimpotrivă, suntem uimiți atunci când studiem științele oculte, de modul în care sunt analizate și sistematizate datele revelațiilor.

Inspirația care extinde și călăuzește gândirea geniului

Johannes Kepler (1571-1630), luteran convins, pasionat de teologie, profesor de matematică și astronom, căruia Tycho Brahe i-a lăsat ca moștenire toate observațiile sale, era și el un adept a lui Copernic. Tot încercând să măsoare, să calculeze legile fenomenelor naturale, se distra la sfârșitul lunii cu astrologia. El căuta, prin calculele sale, să explice faptul că mecanica cerească nu este asimilabilă unui organism divin, ci mecanicii ceasornicăriei. Dincolo de aceste lucruri, el credea în existența unei realități ultime, spirituale și imponderabile. A fost fără îndoială un „inspirat", fiindcă specialiștii afirmă că numai datorită unei geometrii fanteziste a devenit adevăratul fondator al astronomiei, descoperind trei legi relative la mișcarea planetară!

Va încerca să convingă că fizica terestră și fizica cerească nu sunt decât unul și același lucru, fiind rodul unei arhitecturi divine. El face din Soare adevăratul motor al mașinăriei. Sistemul solar este de o coerență perfectă dacă înlocuim, spune el, cuvântul suflet prin cuvântul forță. Pentru el, Soarele, izvorul oricărei energii și al oricărei lumini, l-ar reprezenta pe Dumnezeu Tatăl, Fiul ar fi reprezentat de stelele fixe de dincolo de planete și Sfântul Duh ar fi forța motrice a Soarelui în spațiu. Unele texte ne arată extazul profetic în care se afla atunci când își făcea descoperirile. „... De câteva zile de când marele Soare îmi luminează minunatele speculații, nimic nu mă mai reține. Mă las în voia sfintei lui fantezii. Îndrăznesc să mărturisesc fără înconjur că am sustras vasele din aur ale egiptenilor ca să construiesc un tabernacol Dumnezeului meu, departe de granițele Egiptului..."

Toți marii cercetători cutează să considere că realitatea ascunde un secret care nu poate fi dezvăluit decât inițiaților. Aceștia, primind mesajul invizibilului, se presupune că sunt capabili să transmită această cunoaștere altor inițiați, prin simboluri și nu prin cuvinte limpezi.

Descoperirile lui Kepler sunt o premisă pentru cele ce vor urma, adică descoperirea legii gravitației universale de către Newton.

Durerea sublimată

Baruch Spinoza (1632-1677) a trăit această durere sublimată: împingând la extrem noile idei, el a fost excomunicat de evrei, a îndurat ura creștinilor, s-a despărțit fățiș de orice dogmatism ca să-și construiască o operă eliberatoare. El va pune în valoare știința intuitivă, criticând în același timp imaginarul.

Opera sa este considerabilă și variată. El a continuat opera lui Descartes, stabilind un panteism perfect în care universul se confundă cu Dumnezeu. „Dumnezeu este o ființă absolut infinită, adică o substanță constituită dintr-o infinitate de atribute, fiecare atribut exprimând o esență eternă și spirituală."

Geniul mistic şi forţa planului dorinţelor

Isaac Newton (1642-1727), puţin mai târziu, adevărat geniu mistic şi religios, ne-a lăsat lucrări nepieritoare: o mulţime de manuscrise despre alchimie (650.000 de cuvinte), despre subiecte biblice şi teologice (1.300.000 de cuvinte!). Datorită lui, ştiinţa îşi schimbă cursul: construieşte un telescop cu oglinzi, descoperă acceleraţia mişcării circulare uniforme: forţa centripetă. (Începe să se profileze noţiunea de energie.) Dar, mai ales, descoperă gravitaţia universală, mişcarea cometelor şi descompunerea luminii albe în şapte culori. Mecanica îi poartă numele.

În 1696 se îmbolnăveşte de o gravă depresie nervoasă şi este posibil ca ea să nu fie străină de opera sa filosofică. Îşi susţine cu înflăcărare, adesea din umbră, paternitatea descoperirilor, cu preţul unor lupte aprige în sânul comunităţii ştiinţifice. Înflăcărarea cu care contestă meritele şi opera lui Leibniz, pe care îl acuză pe nedrept că i-a furat descoperirile, demonstrează forţa planului „dorinţelor“ la un geniu al ştiinţei, teolog şi mistic.

Geniu şi esoterism

Anumiţi oameni de ştiinţă s-au declarat în mod deschis adepţii esoterismului, fapt ce demonstrează o mare independenţă psihologică, o afirmare ieşită din comun a individualităţii şi absenţa oricărei temeri faţă de consensul social. Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716) s-a numărat printre aceste persoane. Considerat ca fiind marele rival a lui Newton, el a fost unul dintre cei mai precoce şi mai mari filosofi şi oameni de ştiinţă ai timpurilor moderne. Spre deosebire de singuraticul Spinoza, el a fost un om de societate. După cum spunea Frederic cel Mare, el forma singur „o adevărată academie“. Viaţa sa a fost mult umbrită de contestările în legătură cu autenticitatea lucrărilor sale faţă de ale lui Newton, la Royal Society. A avut totuşi o victorie postumă.

El s-a afiliat la societatea rozicrucienilor de la Nürenberg, astfel încât putem observa o asemănare între filosofia sa şi descrierile monadelor şi ale planurilor. El stabileşte o teorie a mişcării şi a substanţei. „Orice substanţă este ca o lume întreagă şi ca o oglindă a lui Dumnezeu sau a întregului Univers pe care le exprimă în felul ei.“ „Fiecare monadă este ca o oglindă vie, înzestrată cu acţiuni interne reprezentative ale Universului, potrivit punctului său de vedere şi la fel reglată ca Universul însuşi.“ Unele dintre lucrările sale sunt o ispită pentru structuralismul actual.

Adept al gândirii chineze, el vede în ea o metodă generală a ştiinţelor, o metafizică a numerelor. El creează arta combinatorie, care este pentru el „ştiinţa formelor, a asemănării şi a neasemănării, aşa cum algebra este ştiinţa măreţiei, adică a egalului şi a inegalului“. Visează la ceea ce el denumeşte

„alfabetul gândurilor omeneşti"; el crede în posibilitatea unui limbaj care să posede comunicabilitatea limbii naturale şi sistematica metodei ştiinţifice.

Suntem obligaţi să vedem, în toate aceste lucruri, subînţelesuri ale noţiunilor de simbolistica numerelor şi, de ce nu? ale tarotului. Alchimist şi rozicrucian în secret, el trebuie, faţă de ceilalţi, să folosească un alt mod de exprimare. Am putea scrie zeci de pagini despre geniul lui Leibniz care i-a propus lui Ludovic al XIV-lea să sape canalul de Suez!

Leibniz a pus capăt rupturii epistemologice a epocii, deşi ea nu a putut fi asimilată decât un secol mai târziu. Fapt ce nu ne va mira, întrucât mecanica cuantică de la începutul acestui secol... nu este nici azi asimilată.

O schimbare a paradigmei şi a punctului de vedere

A doua schimbare a paradigmei i-o datorăm lui Emmanuel Kant (1724-1804). El îşi imaginează că centrul imobil de predilecţie pentru observarea omului poate că nu este Pământul, ci Soarele, fapt ce corespunde unei schimbări a punctului de vedere. Spaţiul, formele şi timpul ar putea fi calităţile unei sensibilităţi care ar înţelege lucrurile nu aşa cum sunt prin ele însele ci ca pe nişte fenomene. El introduce cu un secol înainte perspectivele fizicii relativiste şi ale mecanicii cuantice.

Evocarea forţelor de rotaţie

Pierre Simon Laplace (1749-1827), pe care unii au vrut să-l facă să treacă drept profetul necredinţei religioase, ne interesează în mod deosebit în acest studiu despre chakre. El este un anti-Newton în sensul că introduce noţiunea de stabilitate a universului evocând forţa centrifugă, compensatoarea forţelor de atracţie, deci a gravitaţiei.

El a făcut apel la forţele de rotaţie şi la corespondentele lor cosmice. A evocat în special posibilitatea, pentru inelele de rotaţie din jurul unei axe, de a participa la *inele de rotaţie de dimensiuni considerabile, adică cosmice.*

Formulând teoria analitică a probabilităţilor în 1812, el este, fără îndoială, precursorul principiului de incertitudine. Al său *Tratat de mecanică cerească* nu ar avea oare legătură cu mecanica noastră personală?

Transpunerea conştiinţei în limbaj

Hegel (1770-1831) este autorul multor lucrări care reflectă peripeţiile formării gândirii sale. Apărută în 1807, *Fenomenologia spiritului* este una dintre cele mai cunoscute opere ale sale.

Filosofia sa îmbină filosofia speculativă cu revelaţia religioasă.

Se spune despre el că a fost Aristotelul gândirii contemporane. Conştiinţa este prezenţa imediată a realului şi a noastră. Trebuie de asemenea să fim

întotdeauna pregătiţi să facem din conştiinţă originea cunoaşterii. Ea ne oferă lumea, dar cuvintele o ascund şi-i impun propriile lor legi.

În măsura în care conştiinţa se leapădă de memorie şi de gândire, în aceeaşi măsură ea nu poate primi decât mişcare, schimbare şi inconsistenţă. Fapt ce se află în opoziţie cu ştiinţa care cere identitate, constanţă, repetabilitate, măsură. Numai limbajul are puterea de reflectare şi de disociere. Din păcate, nu există cu adevărat un limbaj adaptat stărilor de conştiinţă.

Geniile precoce

Ce ştim despre savantul britanic Maxwell (1831-1879) care a manifestat întreaga sa viaţă un interes pasionat pentru problemele filosofice şi religioase? La vârsta de 13 ani şi-a publicat primul articol despre traiectoria geometrică a ovalelor!

Lucrările sale ulterioare au permis stabilirea unei cunoaşteri unitare a fenomenelor luminoase şi electromagnetice, cadru necesar pentru noile descoperiri din zorii revoluţiei relativiste.

Observăm că toate marile idei emise de marii fizicieni moderni sunt deja prezente în această epocă, fie exprimate într-o formă embrionară, fie deja formulate.

Planul raţionalist dezvăluit

Am insistat asupra vieţii şi operei acestor descoperitori, întrucât este necesar să ne schimbăm cu 180 grade atitudinea faţă de ideile care sunt reluate fără încetare. Aceşti descoperitori „inspiraţi" sunt deseori prezentaţi ca fiind genii materialiste, purtătorii stindardului materialismului raţionalist. De ce să ţinem ascunse sufletele acestor genii?

Este bine că această ordine şi aceste legi ale ceasornicăriei au fost descoperite, pentru că acest lucru făcea parte din planul experimental al planului fizic, dar, în nici un caz, nu a suprimat celelalte dimensiuni. Dacă materialiştii ne-au dezinformat şi dacă au încercat să-şi însuşească marii gânditori făcându-ne să credem că erau de-ai lor, iată că, în prezent, există un alt curent care ar vrea să-i transforme în cazuri patologice...

Unde se află atunci normalitatea? Marii descoperitori au avut, ca şi cei de astăzi şi ca mulţi alţii, trăiri sufleteşti*, fară să fie din această cauză obsedaţi, schizofrenici sau mai ştiu eu cum, şi la originea „inspiraţiei" lor au existat experienţe iniţiatice tranzitorii. Un lucru este cert, acela că au rezistat acestor încercări pe care le-au folosit şi pe care le-au pus în practică.

* Am văzut chiar oameni politici „blindaţi" trecând prin astfel de stări care au dus la sinucidere.

MIŞCĂRILE PARALELE

Dacă fizicienii, matematicienii, filosofii au îndrăznit să înfrunte opinia publică, trebuie să-i amintim şi pe aceia care, în mod discret, ca să scape de forţele de constrângere ale puterii, s-au grupat în jurul cunoştinţelor tradiţionale ale vechilor noastre societăţi ca să culeagă şi să păstreze învăţătura. Ea ne vine de la filosofii şi misticii Orientului Mijlociu, ai Extremului Orient, ai Indiei, ai Cabbalei şi ai ocultismului egiptean şi occidental, din Cartea Sfântă a creştinilor, Biblia, care conţine şi un adevăr esoteric şi un adevăr exoteric. Toţi evocă întregul Univers şi încearcă să ne situeze în el şi pe noi. Toţi acceptă ideea că suntem în căutarea dimensiunilor noastre spirituale, de foarte mult timp.

„Cu şase sau şapte sute de ani înainte de Christos, un nou val de spiritualitate a venit dinspre ţărmurile occidentale ale Pacificului ca să lumineze naţiunea chineză. Până în zilele noastre, mii de oameni îmbrăţişează religia lui Confucius. Constatăm în continuare efectul acestui val spiritual care a dat naştere religiei lui Buddha, religie creată ca să trezească aspiraţiile a milioane de indieni şi chinezi din vest. Acest val, în mersul lui spre vest, a ajuns la greci. Mai intelectualizat în filosofiile sublime ale lui Pitagora şi Platon, în cele din urmă, el trece peste lumea occidentală ca să ajungă la pionierii rasei omeneşti unde îmbracă forma elevată a religiei creştine*..."

Printre cei care au lucrat în taină, au fost filosofi, alchimişti, astrologi şi iniţiaţi, pe care doar îi vom menţiona aici, incitându-l astfel pe cititor să le parcurgă lucrările.

Alchimia

Paracelsus (1493-1541), medic, alchimist, cabbalist, mare iniţiat, unul dintre marii medici ai istoriei, scria:

„Să ştiţi că scrierile pe care voi şi cu mine le-am moştenit de la antici nu mi s-au părut satisfăcătoare; într-adevăr, ele nu sunt perfecte; conţin afirmaţii nesigure, capabile mai curând să-l dezorienteze pe cititor decât să-l menţină pe calea cea bună. Din acest motiv am renunţat la ele."

Paracelsus credea că spiritul, sufletul şi trupul alcătuiau o treime. El numea Mumie substanţa eterică ce guverna creşterea şi reînnoirea materiei corporale.

Iluminarea

Filosoful gnostic Jakob Böhmer (1574-1624), meşter cizmar, a avut de asemenea o mare influenţă asupra oamenilor din vremea sa. A fost marele reprezentant al curentelor mistice şi teosofice din secolele XVI şi XVII.

---

* Max Heindel, *Cosmogonie des Rose-Croix (Cosmogonia rozicrucienilor)*, Ed Maison Rosicrucienne.

În 1600, în timp ce privea lumina reflectată de o farfurie din cositor, a avut prima sa „iluminare" spirituală. Această viziune se pare că l-a condus brusc spre „centrul viu şi luminos" al obiectului, unde ar fi întrevăzut „întreaga lume vizibilă", experienţă pe care o va descrie mai târziu, în 1622. Se spune că în 1610 a suferit de o criză gravă de melancolie, în acelaşi an în care i-a apărut lucrarea *Aurora*. Prin această carte cosmică, ce evocă abisul divin, crearea îngerilor, revolta diavolului, imanenţa binelui şi a răului la toate nivelurile create, el va produce mari nelinişti ortodoxiei. Acuzat de erezie, de vrăjitorie, el se va închide în tăcere câţiva ani, scriind în taină vreo treizeci de lucrări despre secretele lui Dumnezeu, ale omului, ale naturii.

El mărturisea că este sensibil la acţiunea spiritelor, la influenţa planetelor. Fascinat de imaginile şi de simbolurile biblice, scria: „Nu există în natură nici un obiect, creat sau născut, care să nu-şi facă cunoscută forma interioară şi prin aspectul exterior, căci interiorul încearcă întotdeauna să se exprime."

El aparţinea mişcării rozicruciene.

Ordinul rozicrucienilor

Cel mai vechi document care menţionează clar acest nume şi care pretinde că redă povestea fondării ordinului este un manifest anonim, redactat în germană, care apare într-un tratat protestant intitulat: „Comuna şi generala reformare a întregii şi nemărginitei lumi, urmată de Fama Fraternitatis a lăudabilului ordin al rozicrucienilor, adresată tuturor savanţilor şi conducătorilor din Europa."

Acest text în germană a început probabil să circule cam prin 1610, apoi a fost tradus în diverse limbi. Credem că mişcarea s-a născut în lumina noii cosmogonii respinse de Biserică, dând posibilitatea celor care nu-şi puteau expune părerile să se întâlnească şi să facă schimburi de idei în taină, fiindcă pe atunci erau vremuri ciudate: o perioadă în care ştiinţa în stare embrionară se desparte de religie, dar, desigur, şi o perioadă în care dezvăluirea noilor cunoştinţe şi schisma vor oferi altei categorii de „cercetători" ideea de a se desprinde de dogmele religiei ca să-şi potolească setea de adevăr, luând-o pe un drum categoric opus celui al noilor oamenilor de ştiinţă, aşa cum vom vedea în continuare.

Într-o dimineaţă de august din 1623, parizienii au descoperit pe zidurile caselor afişe prin care erau informaţi de existenţa unei misterioase societăţi secrete care se pregătea să aducă pacea şi înţelepciunea celor care căutau adevărata cunoaştere. Biserica catolică avusese de curând un conflict, care abia se încheiase, cu protestanţii, în legătură cu ritualul, iar acum trebuia să facă faţă valurilor provocate de noile descoperiri, aşa că nu mai voia să

tolereze o nouă grupare eretică. Ea a acuzat această grupare că se află în slujba Satanei, astfel încât gruparea s-a retras definitiv în umbră.

Ordinul a fost fără îndoială creat de Christian Rosencreutz, născut în Germania în 1498. Înzestrat cu mari puteri tămăduitoare, el a călătorit prin Arabia, Egipt, India, Maroc unde a studiat Cabbala. Întors în Europa, a vrut să comunice ceea ce aflase, închipuindu-și că oamenii vor fi fericiți să-și clarifice acele cunoștințe vagi sau greșite. Dar, întâmpinând prea multe obstacole, el și-a încredințat cunoștințele unor emuli de calitate, pe care i-a inițiat în taină. A scris cărți care au rămas multă vreme secrete și a murit în 1604, la o vârstă de o sută șase ani. În acel moment gruparea avea o mare influență în Anglia, în Țările de Jos, în Germania.

Începea să se dezvolte o mare mișcare spirituală.

Abia la începutul secolului al XVIII-lea rozicrucienii au reapărut, împărțiți în mai multe organizații, fiecare dintre ele pretinzând că este adevărata reprezentantă a venerabilului ordin. Cei care se interesau de cercetarea lăuntrică aderau adeseori la acest ordin.

Francmasonii

În aceeași perioadă, influența francmasonilor era în continuă creștere. Împărțiți în corporații, ei știau să-i atragă pe cei mai luminați oameni din societatea progresistă care sperau să fie inițiați în vechile mistere.

Termenul „francmason" este menționat în analele Londrei în 1375; el era inițial folosit pentru a desemna pe zidarii autorizați să umble prin țară într-o epocă în care sistemul feudal îi lega deja pe majoritatea țăranilor de pământ. Ei își formau echipe care trăiau în locuri numite loji; îi găseai acolo, gata oricând să ridice castele și catedrale. Lucrările lor aveau, pentru un ochi profan, un caracter de sfințenie. De altfel, ei își păstrau cu grijă secretele și tehnica meseriei. Lojile s-au unit în Marea Lojă ale cărei principii erau toleranța și deschiderea spirituală.

Cine nu cunoaște opera *Flautul fermecat* de Mozart, unde este abordată Inițierea?

Teosofii

În secolul al XIX-lea renaște interesul pentru subiectele filosofiei oculte.

Este epoca în care apare Helena Blavatsky, ce creează un grup de teosofie și care scrie numeroase cărți, în special *Doctrina secretă*. Doctorul A. Besant și C. W. Leadbeater sunt principalele personaje care propagă inițierea în Europa și în Statele Unite.

Francezul Alain Kardec scoate în evidență, în felul său, influența lumii spiritelor, introducând spiritismul, influență care s-a perpetuat în special în Brazilia, unde predomină și astăzi.

Tot în această perioadă, rozicrucienii au avut voie să facă cunoscute o parte din cunoștințele lor.

Rudolf Steiner, pe de altă parte, a creat o grupare de antroposofi.

Acum apar *scientiștii*. Aceștia, ca și alții, au vrut să trezească conștiința omenească și să ne facă să înțelegem că există potențiale nefolosite în lumea noastră lăuntrică.

Fizicienii din zilele noastre

Începând cu primii ani ai secolului XX și în special din anii '20, Einstein și mulți alți fizicieni nu mai sunt de acord cu ideile admise până atunci despre noțiunile de timp și de spațiu. Dar va trebui să treacă mai mult de cincizeci de ani, în pofida ușurinței de comunicare, înainte ca ele să iasă la suprafață, pentru că ideea incriminării propriului mod de gânire este un lucru dureros.

În secolul XX, marii savanți se inspiră din China dar și din esoterism. Știați oare că Niels Bohr a fost în China ca să se informeze despre această cultură? Poate că aici a înțeles că particulele subatomice sunt structuri dinamice și că ele sunt mai curând evenimente decât obiecte? Renunțând la vechile construcții teoretice a descoperit, în timpul unui vis, atomul care îi poartă numele.

Este important să subliniem locul pe care îl ocupă *Gnoza de la Princeton* în secolul nostru. Unii savanți s-au întâlnit în mod discret la Princeton dorind să afle cu exactitate care va fi viitorul ideilor, prevăzând că ne aflăm în pragul unei noi schimbări. Raymond Ruyer a rezumat principalele idei într-o carte scrisă și publicată în 1974.

Ce este o gnoză? *Este o revelație, totală și instantanee, a unui adevăr*, în timp ce știința, obținută printr-o experimentare prudentă, înaintează pas cu pas. În acest sens, gnoza se află pe același plan cu inițierea, cunoașterea, accesul la mistere. Ea se vrea religioasă în spirit, fiind în același timp strict științifică. Ea afirmă că este o „știință revenită sau mai curând reașezată la locul care i se cuvine".

Gnoza este o revelație? Ar putea să semene cu o revelație, atât de profund induce o schimbare bruscă a modului de gândire și de înțelegere a lumii la cel care o cunoaște, lămurind o componentă fundamentală a tuturor religiilor.

„Este o mișcare aristocratică, secretă, discretă, care respinge orice ceremonial, fiindcă în Noua Gnoză, ca și la Eleusis, fiecare se inițiază pe sine însuși. Fiecare, la rândul său, și în același timp, este actor și conducător de joc (...)."

„Sistemul lor de inițiere seamănă cu sistemul existenței reale, unde fiecare trebuie să se descopere prin sine însuși, luând inițiativa, lucru pe care îl așteaptă de la el Maestrul Jocului necunoscut."

Pentru acești neognostici, grup format din fizicieni, astronomi, cosmologi și biologi, fizica, astronomia, biologia secolului al XIX-lea sau „științele pe

obiecte“ nu reprezintă decât preistoria științei. Adevărata știință s-a născut o dată cu microfizica lui Planck, cosmologia lui Einstein, embriologia și etnologia comparată, teoria generală a continuităților semantice substituindu-se teoriei cauzalității.

Ei susțin ideea că, acolo unde unii nu au văzut decât efecte statistice, există acțiuni reale sau ființe reale.

Prin anii ’70, Thomas S. Kuhn publica *Structura revoluțiilor științifice*, care descrie *schimbarea paradigmei* contemporane. Acest fizician, istoric și filosof al științelor, susținând într-o oarecare măsură *Gnoza de la Princeton*, punea și el accentul pe transformarea gândirii științifice, explicând că teoriile științifice acceptate până acum sunt învechite și nu mai corespund cunoștințelor actuale. El punea firește accentul pe criza care va decurge din această stare de lucruri.

Contemporanii noștri de la sfârșitul secolului XX au avut ocazia și adeseori curajul să ne spună care le sunt izvoarele și credințele; să-l amintim, de exemplu, pe Heisenberg care, lucrând la teoria cuantelor, s-a dus în India unde fusese invitat de Tagore și care i-a vorbit despre filosofia indiană. Atunci a avut oare acea revelație a „principiului de incertitudine“?

Brian Josephson, laureat al premiului Nobel la treizecișipatru de ani pentru descoperirea superconducției, declara la colocviul de la Cordoba că prin intervenția corpului astral se exprimă clarviziunea.

Fritjof Capra, *fizician* la Berkeley *și autor* al *faimoasei* lucrări *Fizica și Tao*, explica fără înconjur că metafizica orientală se află foarte aproape de fizica relativistă și cuantică.

Astfel, sub influența fizicienilor, a început să se dezvolte o manieră modernă de exprimare a invizibilului prin formule matematice. Desigur, formulele nu exprimă nici emoțiile, nici sentimentele, dar poate că vor permite într-o zi stărilor de conștiință neconvenționale să se exprime într-un mod legal.

În acest domeniu, fizicienii se află înaintea medicilor, și în 1979 (este deja o descoperire veche, ținând seama de ritmul accelerat al descoperirilor) am auzit că specialiștii în mecanica cuantică susțin „matematic“ faptul că conștiința omenească ar putea avea o influență asupra realității fizice, unii afirmând chiar că știința ar fi capabilă să explice așa-numitele fenomene parapsihologice. Acest lucru se pare că nu a influențat deloc alte categorii de cercetători eminenți care au rămas cantonați în materialismul lor rațional, fără să îndrăznească să întrevadă și cu atât mai puțin să accepte pluralitatea lumilor. În loc să accepte sugestiile confraților lor și să studieze această ipoteză, ei au preferat să le respingă cu tărie. O dezbatere în jurul acestor puncte de vedere diferite ar fi fost binevenită.

De la *Gnoza de la Princeton* a lui Ruyer, de la *Fizica şi Tao* a lui Capra, de la *Convorbirile de la Cordoba*, fără să mai citez toate lucrările de referinţă, ştim că numeroşi fizicieni încep să pună în ecuaţie legile tradiţiei oculte. Ei „recuperează" legile şi le transpun în termeni matematici şi în formulele fizicii cuantice.

„Planurile" în fizică

Mai mulţi cercetători se pare că au descoperit capacitatea de manifestare pe care o au planurile şi sistemul de informaţie şi de organizare inclus în ele*. Chadni a făcut cea mai simplă experienţă; luând nisip fin, el îl depune pe o suprafaţă care vibrează sub efectul unui arcuş; nisipul, sub efectul vibraţiei, al energiei vibratorii furnizate de arcuş, formează aşa-numitele „figuri ale lui Chadni".

Un alt studiu care explică rolul „planurilor" a fost introdus în 1922 de Gurvitch. El emitea ipoteza câmpurilor de forme, care ar comanda dezvoltarea embrionului. Plecând de la acest câmp de formă ale cărui informaţii sunt încă „primite", se poate reface, de exemplu, coada de şopârlă. Robert Becker a mers, într-un anume fel, mai departe, reuşind să refacă labele, dar acest lucru l-a plătit cu închiderea laboratorului său.

În fizică, pentru J. Huxley, un „câmp" este o regiune în interiorul căreia „un agent lucrează într-o manieră coordonată".

Această coordonare, această „inteligenţă", această informaţie *persistentă* este redată de experienţa lui David Bohm: Dispozitivul este format din doi cilindri transparenţi introduşi unul în celălalt. Un fluid vâscos, cum ar fi gelatina, este plasat în spaţiul care le desparte. Se injectează apoi o picătură de cerneală insolubilă. În timp ce cilindrul exterior se învârteşte în sens contrar faţă de cilindrul interior putem urmări transformarea progresivă a acestei picături. Vedem cum picătura se întinde până devine filiformă, apoi dispare din faţa ochilor noştri. Învârtim apoi cilindrul în sens invers. Atunci, structura filiformă a picăturii de cerneală reapare, se îngroaşă, se adună până când reproduce picătura de cerneală iniţială pe care am pus-o în glicerină. Aceeaşi experienţă efectuată cu două picături de cerneală produce un fenomen similar; cele două picături se întind, se amestecă, apoi dispar. Dacă inversăm sensul de rotaţie al cilindrului exterior, picăturile refac drumul iniţial, se încrucişează, se desprind formând două picături de cerneală.

Totul se petrece într-o mişcare de dus-întors, cu păstrarea memoriei drumului parcurs... O structură invizibilă pentru ochii noştri, un ordin nebănuit conduce pe drumul de dus şi de întors moleculele şi atomii din picătura de

---

* Dezvolt pe larg acest subiect în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi.*

cerneală. Sursa de energie care provoacă impulsul este dată aici de mişcarea impusă cilindrului. Cine ştie dacă atomii spiritului nostru nu-şi cunosc propriul drum de dus şi de întors?

Rupert Sheldrake a putut să demonstreze intercomunicabilitatea într-un spaţiu pe care îl numeşte câmp biologic. Este recunoscut faptul că forţele invizibile care organizează natura însufleţită se desenează sub formă de câmpuri. Ele ar fi capabile să circumscrie Pământul, fiindcă experienţele făcute la Paris au o influenţă asupra celor făcute la Montreal!

Şi iată-l pe Bernard d'Espagnat introducând fenomenul de inseparabilitate.

Olivier Costa de Beauregard a suportat pe nedrept mânia raţionaliştilor atunci când a vrut să aplice parapsihologiei ipoteza variabilelor ascunse a lui Einstein-Podolsky şi Rosen.

Profesorul Régis Dutheil a început de curând să studieze ca fizician stările de conştiinţă*.

Cadrele medicale în ansamblu trebuie să-şi revizuiască concepţia despre om raportat la conştiinţă şi să se ocupe mai puţin de „lumea obiectelor".

Psihanaliştii, folosind cuvântul „transfer", studiază conştiinţa şi energia. Această manipulare este foarte lentă, progresivă, ei lucrează mai mulţi ani ca să scoată la suprafaţă traumatismele şi experienţele psihologice şi să ne facă să le înţelegem însemnătatea.

Plecând de la aceste idei considerate imposibile, proiectanţii de instrumente şi de programe îşi vor fabrica aparate de avangardă. Când va veni vremea, „oamenii de ştiinţă" vor exprima sub formă de grafice şi de formule informaţiile furnizate de aparatele viitorului. Vom putea atunci să imprimăm în termeni neomeneşti ceea ce a fost exprimat în cuvinte omeneşti.

---

* *L'Homme superlumineux (Omul superluminos)*, ed. Sand.

11. INIȚIEREA ȘI CREIERUL

INIȚIEREA

Majoritatea ființelor omenești trebuie să facă un efort de atenție ca să fie conștiente de cerințele elementare ale corpului fizic: modul de alimentare, ritmul de muncă și somn, calitatea distracțiilor. Nu trebuie să le pretindem mai mult.

Alții au dorința de a se avânta spre spații necunoscute dar fără să fie conștienți în totalitate de corpul lor și de nevoile lor în raport cu sănătatea. Aceștia vor încerca să depășească etapele inițiatice elementare. Ei se vor adresa diferitelor grupări care folosesc cele mai variate metode pentru inițierea în alte adevăruri.

În sfârșit, anumite persoane, în mod spontan, din cauza unei boli, a unui accident, a unei suferințe sau pentru că pur și simplu a venit vremea, vor pătrunde în lumea invizibilă, cu uimire și bucurie, dar și cu riscurile pe care acest lucru le implică. Ca să înțelegem acest proces și ca să previn riscurile m-am străduit să scriu seria de lucrări care au apărut deja.

Am văzut că geniile au capacitatea de a pătrunde, mult mai repede și mult mai departe, în lumea secretelor, chiar dacă plătesc cu o depresie, o suferință, o revenire mai mult sau mai puțin grea.

Se pune o întrebare: ce s-a întâmplat cu copiii talentați, cu geniile precoce? Au suferit în fragedă copilărie un șoc, o criză neexteriorizată sau neștiută de istoriografi? Este foarte posibil. În plan patologic, am văzut copii extrem de mici îmbolnăvindu-se grav în urma unui șoc psihologic. Rămâne să facem o anchetă despre acest subiect.

Geniul, creativitatea, le-am putea considera ca fiind capacitatea de a face incursiuni în locurile unde se află secretele lumii, cartea legilor.

Aceasta înseamnă că geniile au beneficiat de un har sau că au fost inițiate în prealabil.

Inițierea, pentru muritorul de rând, se face fie în cadrul unor grupuri conduse de adevărați maeștri, pe care rămâne să-i descoperim, fie cu ajutorul cărților* care oferă în principiu o cale unde sunt indicate riscurile explorării stărilor de conștiință. Există țări în care acest antrenament face parte din educația obișnuită și din tradiție. În Europa lucrurile stau altfel.

Această ascensiune spre planurile unde vibrațiile devin din ce în ce mai rapide, deci din ce în ce mai fine, trebuie să se facă, în mod ideal, prin etape progresive, astfel încât conștiința să aibă timp să se integreze în planurile succesive și să le asimileze.

Din nefericire, există inițieri neașteptate și brutale. Conștiința își schimbă în mod brusc planul și se pune în contact cu alte valori, care se supun altor legi de acțiune, de reacțiune, de organizare.

Într-adevăr, principiile organizatorice sunt din ce în ce mai simple pentru că tind să evolueze spre unitate. Aici totul trebuie reconsiderat din alt unghi. Vă puteți imagina spaima care îl cuprinde pe acela care, obișnuit să trăiască doar cu ajutorul celor cinci simțuri, descoperă că este înzestrat cu altă serie de simțuri și, de ce nu? cu mai multe serii de simțuri, fiecare aparținând unui plan diferit, el fiind obligat să adopte o atitudine diferită și să folosească informațiile într-un mod deosebit?

Nu ai cui să-ți împărtășești emoțiile, senzațiile fiziologice, riscând ca ele să fie interpretate drept fenomene patologice de vreun medic neinițiat care, în lipsa informațiilor, nu va avea întotdeauna reacția adecvată în fața fenomenului. Este o încercare grea pentru acela care o îndură.

Împrejurările și caracteristicile acestor călătorii fiind descrise în diferitele mele lucrări și în special în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, nu voi insista asupra acestui subiect.

Dar mi se pare interesant să ne oprim asupra aspectului anatomic al întrebării. Este posibil să legăm etapele inițiatice de unul din vechile noastre creiere, cele care erau deja prezente înainte ca creierul nostru intelectual să se fi hipertrofiat? Într-adevăr, nu este deloc imposibil ca inițierea să corespundă recuperării vechilor noastre creiere, într-un cuvânt, unor funcții uitate. Studiind istoria creierului, vom vedea dacă acest lucru este posibil.

---

* Cele mai simple sunt cărțile lui Michaël Aïvanhov pentru început, ed. Prosveta. Cărțile lui Abd-Rú-Shin, *În lumina adevărului, Mesajul Graalului*, sunt la fel de interesante, dar de o factură deosebită.

ANATOMIȘTII

În cursul erei anatomiste, medicii au studiat cu atâta finețe trupul nostru încât nu puțini sunt aceia care au dat numele lor unei apofize, unei găuri, unei bose, unui unghi, unei spine. Cât timp am pierdut! Câte excese nu am făcut cu toții! pregătindu-ne pentru concursul de internat sau de extemat, învățând „pe dinafară“ contururile scheletului, organelor, dacă luăm în considerare anatomia dintr-o perspectivă superioară, căci totul este în tot, nu numai în virtutea acestor cuvinte ale lui Hermes Trismegistul, ci apelând la punctele de referință moderne ca holografia sau legile fractalilor* ale lui Mandelbrot.

Claude Bernard a lărgit deja cadrul anatomic atunci când a făcut distincția între structură și funcție.

S-a ajuns apoi la histologie și la biologie, apoi la biochimie și astăzi la neuroștiințe. Acestea din urmă au reușit oare să descopere secretele sufletului și ale conștiinței?

Unii își imaginează că ne aflăm pe drumul cel bun. Totuși, eu continuu să cred că secretele conștiinței sunt ascunse în invizibil, iar în vizibil noi nu le percepem decât ecoul.

Practicile medicale se joacă cu corpul invizibil reglându-i și energia și distribuția: homeopatia, acupunctura, auriculomedicina, kineziologia etc. ne dovedesc că lucrul este posibil.

Creierul este instrumentul unei realități invizibile numite conștiință. Iar ceea ce se numește inconștient ar putea foarte bine să se situeze în interiorul planurilor din invizibil.

Nu voi insista niciodată destul asupra necesității de a distinge clar cele trei lumi: *prima lume, cea obișnuită, care ne este accesibilă datorită celor cinci* simțuri și care are propriile ei legi; a doua lume, accesibilă datorită celor cinci simțuri subtile ale noastre, care ne permit să ajungem la principiile matematice și simbolice, este guvernată și ea de propriile legi. În sfârșit, a treia lume, lumea contemplației și a revelației, ale cărei legi încep să fie scoase în evidență de fizica tahionilor**, mai rapizi decât lumina. Nu este imposibil, așa după cum a afirmat Costa de Beauregard, ca noi să fi luat fața drept dos, să fi acordat, pe nedrept, mai multă importanță lumii vizibile decât lumii invizibile: „Urzeala cosmosului material nu este atât de strânsă încât să-și fie

* Perrin le-a intuit în 1905, dar Mandelbrot a stabilit legile. Este vorba despre o asimetrie numită de dilatare; aceeași structură se repetă la infinit la scări diferite. Mărirea unui fragment dintr-un traseu de pe coastele Bretaniei, de exemplu, prezintă același desen care se reproduce la infinit.

** *Omul supraluminos*, op. cit.

suficientă ei înşişi şi materia obişnuită ar fi mai curând reversul decât aversul*."

Dacă nu acordăm importanţa cuvenită celor trei lumi, plagiindu-l pe Huston Smith, riscăm să cedăm valorile, sensul vieţii, calităţile şi raţiunea de a fi, trecând prin ştiinţă aşa cum trece apa mării prin ochiurile plasei pescarilor.

O speranţă pentru viitor: dacă, până în prezent, instrumentele care aparţin planului fizic şi care detectează cele mai joase vibraţii, cele mai lente, nu ar şti să detecteze planurile superioare (ale căror vibraţii sunt cele mai fine şi mai rapide), progresul actual pe cale să se înfăptuiască în detectarea energiilor ultrafine lasă să planeze speranţa că viitorul ne va aduce dovezi tangibile despre această lume invizibilă şi ne va permite nu numai s-o cuantificăm dar poate s-o şi calificăm.

Aceasta nu înseamnă că organul-creier nu este indispensabil vieţii noastre terestre. El are o structură, adică o dispoziţie anatomică normal stabilită. El are de asemenea o funcţie, o viaţă, a cărei calitate persistă mult timp atunci când structura rămâne aproape neatinsă; pe aceasta o studiază fiziologul. El îl studiază de asemenea la microscop, pe secţiuni, ca să-i descopere defectele intime.

Din acest motiv este bine să reamintim pe scurt istoria creierului, care ar putea să ne dezvăluie acel „cum" al existenţei noastre şi acel „de ce" al stărilor de conştiinţă.

Istoria creierului

Primul vertebrat dotat cu creier are o vechime de patru sute cincizeci de milioane de ani. Pe parcursul evoluţiei, creierul nostru, în special, a avut răgazul să se dezvolte în funcţie de nevoile mediului înconjurător.

Spre deosebire de alte tipuri de evoluţie observate în lumea animală, când ghearele au evoluat în mâini şi branhiile în plămâni, creierul a evoluat copiind vechile sale structuri. Lucrurile s-au petrecut ca şi cum, la fiecare etapă a evoluţiei, el a luat totul de la capăt, realizând un nou început. Plecând de fiecare dată de la zero, el a reprodus la început elementele evoluate ale vechilor funcţii. A creat apoi noi categorii de celule, din perspectiva unei îmbunătăţiri a performanţelor şi a unei mai bune adaptări la un mediu nou. Astfel încât pe creier se află scrisă, una lângă alta, istoria celui mai primitiv vertebrat, apoi acea a peştilor, a păsărilor, a mamiferelor, a primilor oameni şi a omului pe care îl numim civilizat. Ceea ce înseamnă că aceste creiere ale noastre îşi asumă o parte a vieţii noastre.

Cine ar îndrăzni să pretindă că acel creier elementar al peştilor sau al păsărilor nu posedă performanţe capabile să-i permită să se reproducă, să se

---

* Din *Le Second principe de la science du temps (Al doilea principiu al ştiinţei timpului)*

hrănească, să se ferească, să se apere, să se orienteze cu ajutorul unor uimitoare instrumente de detecție?

Astfel, dintre monștrii anencefali (copii născuți fără neocortex), unii au putut să ducă o viață normală până la vârsta de patru ani: somn, deșteptare, gângurit, plânset, digestie, surâs, dovedindu-se capabili să reacționeze „inteligent“ la afecțiune sau la cruzime.

Astfel, fiecare fază a evoluției lasă în urmă amintirea unei anatomii caracteristice dar și pe cea a performanțelor realizate de structura sa.

Ne întristează gândul că modul actual de viață, cu toate că a facilitat dezvoltarea cortexului cerebral, ne face să pierdem progresiv performanțele elementare ale acestui creier primitiv.

Dezvoltarea creierului

Să revenim la momentul de început, în oul omenesc. După primele zile de dezvoltare se profilează, de-a lungul spatelui embrionului, o îngroșare a ectodermului, cel mai superficial strat de celule embrionare, cel care înfășoară embrionul. În această îngroșare se formează o adâncitură ca o streașină, apoi un tub care se închide, se afundă, izolându-se de stratul care l-a creat, devenind tubul neural și care ulterior va da naștere întregului sistem nervos.

Proeminența din partea sa anterioară va da naștere creierului.

Simplific la maximum informațiile privitoare la embriologia și anatomia creierului, întrucât există cărți de specialitate; eu nu amintesc aici decât faptele esențiale.

Partea anterioară a tubului neural se divide, din față spre spate, în prozencefal (de la *pro* – înainte), în mezencefal (de la *mezos* – mijloc), în rombencefal (de la *rombos* – titrez).

Fiecare dintre aceste creiere primitive se divide la rândul său :

– primul dă naștere telencefalului și diencefalului (care va forma la rândul său talamusul, hipofiza și hipotalamusul),

– al doilea nu se divide dar se modifică în pedunculi cerebrali,

– al treilea formează mezencefalul (care va forma protuberanța anulară și cerebelul) și mielencefalul (care va forma bulbul și măduva spinării)

Fiecare dintre aceste părți ale creierului se va subdivide la rândul ei, ca să se specializeze, fiind destinate unor funcții diferite.

Creierul în secțiune

Dacă privim o secțiune mediană a creierului, observăm de la suprafață în profunzime:

1. cortexul cerebral extern format dintr-o substanță cenușie cu șanțuri (sau pliuri), scizuri (jgheaburi adânci) și giri (proeminențe). Este partea cea mai

evoluată a creierului, groasă de vreo şase milimetri. Distingem regiunea frontală, regiunea parietală, regiunea temporală, regiunea occipitală, de la numele oaselor care le acoperă (fig. 29). Apoi mai în adâncime se află cortexul insular şi cortexul limbic.

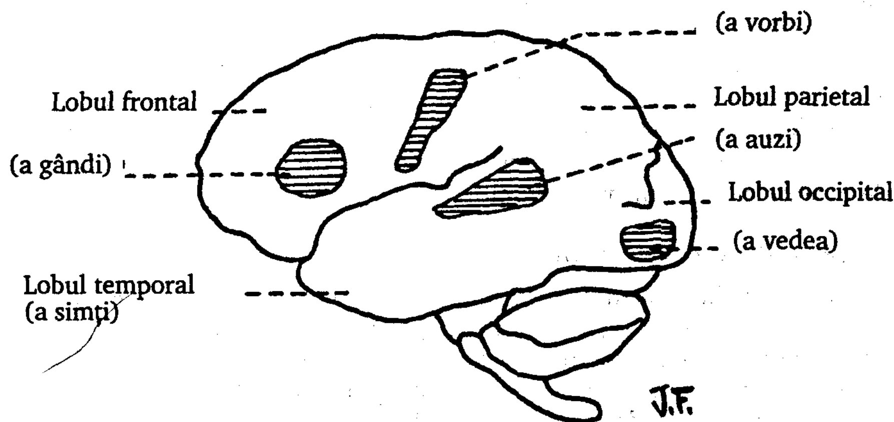

Fig. 29 Diferiţi lobi ai creierului şi principalele lor funcţii

2. substanţa albă subiacentă este formată din axoni* care formează fascicule orientate în trei direcţii diferite. Unele leagă emisfera dreaptă de cea stângă şi se numesc comisuri (corpul calos este cel mai important). Altele, numite şi fascicule de asociere, leagă ariile corticale anterioare şi posterioare, iar corona radiata permite schimburile cu cortexul. Ea se continuă cu capsula internă care trece printre:

3. grupurile individualizate de substanţă cenuşie, sau nucleii cenuşii centrali (nucleu caudal şi nucleu lenticular)

4. ventriculii laterali, perechi, unde circulă lichidul cefalorahidian (fig. 30)

Se insistă astăzi asupra importanţei *corpului calos*, care are un aspect de bandă largă şi albă cu două extremităţi în formă de cârjă. El ar fi mai „bulbos" în partea posterioară la femei decât la bărbaţi. Asigură comunicarea între cele două emisfere. Este cel mai mare sistem de transmisie cunoscut. Capacitatea sa depăşeşte cele mai performante cabluri ale Telecomului: 600 milioane de fibre pe o suprafaţă de 9 cm pătraţi.

---

* Celula cerebrală are pe de o parte dendrite şi pe de altă parte un axon care o prelungeşte, şi care unindu-se cu alţi axoni va forma fascicule de transmisie.

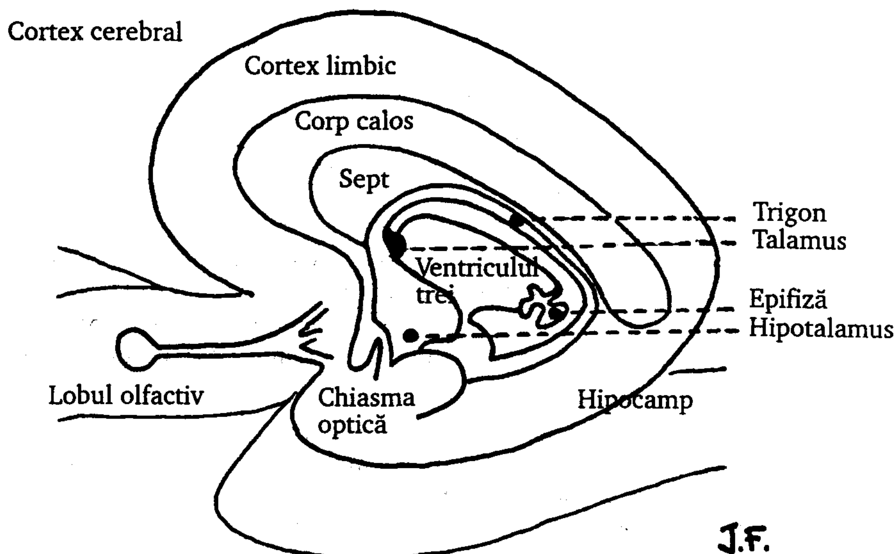

Fig. 30 Secțiune transversală prin creier

În prezent, ne întrebăm care este rolul său în schizofrenie și în capacitățile atenției, care se diminuează după secționarea sa, pentru că prin secționare se separă cea mai mare parte a comunicării între cele două emisfere.

Creierele

La orice teorie am adera, se știe că, pornind de la cele trei creiere primitive, numeroasele multiplicări ale neuronilor au dat naștere unor zone specializate, capabile să îndeplinească funcții specifice. Cu toate că astăzi prioritatea aparține lobilor frontali, este un lucru cert că noi avem încă în comun cu speciile animale impulsurile fundamentale, instinctele, simțurile, afectivitatea, dar că numai nouă ne aparțin raționamentul, limbajul simbolic, creativitatea, intuiția etc.

Este interesant să vedem ce relații există între diferitele creiere, între diversele straturi de celule cerebrale și diferitele stări de conștiință. Poate că aici vom găsi cheia potrivită care ne va deschide calea spre un mod neașteptat de înțelegere a stărilor de conștiință și inițierii.

„Ca să folosim o metaforă..., ne putem imagina că atunci când un psihiatru îi spune unui pacient să se întindă pe divan, îi cere să se întindă alături de un cal și de un crocodil.“ (MacLean)

Paul D. MacLean este acela care, pornind de la lucrările anterioare ale lui James W. Papez, a identificat trei etape în evoluţia creierului.

Distingem:

1. *Arhicortexul*, care aparţine reptilelor preistorice, dar şi broaştelor ţestoase, aligatorilor, şopârlelor şi pe care îl găsim încă... la om, în partea superioară a trunchiului cerebral. Arhicortexul pare să joace un anumit rol în cunoaşterea ancestrală a speciei.

2. *Paleocortexul* sau paleomamilian şi sistemul său limbic. El înconjoară creierul precedent. Îl avem în comun cu mamiferele: şobolani, iepuri, câini, pisici, cai etc. El include capacităţile de adaptare.

3. Creierul recent sau *neocortexul*, care îl înconjoară pe precedentul.

Îl găsim la primate, fie că este vorba de lemurieni ca makiul, tapirul sau maimuţe, şi la Homo sapiens.

Astfel, la om, *arhicortexul* este în parte moştenit de la reptile şi mamifere, matrice a trunchiului cerebral, mezencefalului, ganglionilor bazali, a unei părţi a hipotalamusului şi a sistemului reticular activator care fac parte din el. Moştenind acest creier arhaic noi am moştenit şi capacităţile sale potenţiale.

Paleocortexul mamiferelor cuprinde sistemul limbic, înconjurat deasupra de girusul circular şi dedesubt de girusul hipocampic.

Sistemul limbic înregistrează senzaţiile de bază ca foamea, setea etc. şi senzaţii specifice ca şocul, durerea, agresiunea, apărarea, bucuria, tristeţea, mângâierea. Aceste stări persistă mult timp după evenimentul care le-a provocat şi de aici provin influenţele negative sau pozitive asupra organismului.

El controlează toate emoţiile dar şi sistemul nervos vegetativ. Ne dăm seama de importanţa sa în viaţa obişnuită prin ecourile pe care disfuncţionalitatea sa le poate avea în sistemul simpatic şi parasimpatic, care determină reacţiile interne ale corpului nostru. De aici provin emoţiile pe care „le primim": la inimă (tahicardie şi infarct), la plămâni (astm), la stomac (ulcer), la pântec (constipaţie, diaree, boli intestinale), la rinichi (calculi), la vezică (tumori, cistită), la aparatul genital (frigiditate, impotenţă), dar şi la toate celelate niveluri (tumori, cancer).

Am putut astfel să constat frecvenţa cancerelor care survin la doi ani după un şoc afectiv important, fapt ce ar justifica o decondiţionare sistematică după orice şoc emotiv. Aceasta înseamnă că este necesar să asigurăm aceste capacităţi emoţionale prin terapeutică.

Agresivitatea care domneşte în societatea de astăzi şi solicitările permanente pe care le suportă sistemul nervos vegetativ prin zgomot, imagini, sunt corectate mai mult prin tranchilizante decât printr-o schimbare a mediului.

Emoțiile nu ar fi, conform teoriei lui James Lange, decât conștientizarea cerebrală a reacțiilor corporale în fața evenimentelor. Această știință se numește psihobiologie. Înclin să optez pentru o teorie contrară, gândindu-mă că emoțiile sunt percepute de conștiință, înregistrate de creier și repercutate asupra organelor.

Neocortexul, sau substanța cenușie, calotă gânditoare, cu numeroase circumvoluțiuni, a dat naștere, în cursul unei evoluții fulgerătoare, lui Homo sapiens. Ultimul nivel, cel al facultăților superioare, s-ar compune, după Kant, din rațiune, sensibilitate și înțelegere*.

Greșeală de structură

Teza lui MacLean, la care a colaborat și Arthur Koestler, susține că actualul creier omenesc este victima unei *„erori fatale de structură"*, a unei separări cvasischizofrenice între rațiune și emoții, agravată de lipsa de coordonare între neocortex și cele două creiere vechi.

Observăm că tendința schizoidă poate fi privită din punctul de vedere al unei lipse de comunicare în sens anteroposterior între vechiul creier situat în spatele craniului și occipital și creierul recent, anterior și frontal.

De aici apare necesitatea de recucerire a vechilor creiere și de a le face să-și capete capacitățile, pentru a întrerupe această „schizofiziologie" datorată hipertrofiei intelectului.

Tulburarea de comunicare poate fi privită și dintr-un sens lateral, între creierul drept și stâng, comunicare care depinde de corpul calos și care atrage după sine tulburări de lateralitate**.

Ariile creierului

Pentru că nu avem cu toții în minte constituția creierului, este bine să amintesc câteva puncte elementare ale anatomiei lui, înainte de a începe o discuție legată de funcțiile sale.

Arhicortexul este deci refulat și guvernat de telencefal, sau neocortex. El s-a dezvoltat în mod deosebit la om unde acoperă întreaga suprafață a convexității emisferelor, în timp ce cortexul vechi își are locul doar pe fața interioară, între cei doi lobi temporali. Neocortexul se repliază în numeroase circumvoluțiuni, ca să poată intra în întregime în cutia craniană. Acest neocortex este împărțit longitudinal în două emisfere – cea dreaptă și cea stângă – conectate prin corpul calos. Fiecare emisferă este împărțită de asemenea în patru lobi de niște scizuri.

---

* Ca să aflăm întreaga teorie despre creierul triumnic a lui MacLean, vedeți *Cele trei creiere ale omului* de Paul D. MacLean și Roland Guyot, R. Laffont, 1990

** Tulburări descrise în lucrările precedente.

Distingem: lobul temporal (auz și miros), lobul occipital (văz), lobul parietal (pielea, pipăitul și poziția corpului) și lobul frontal (limbaj, identitate și gândire abstractă) (fig. 29).

Cortexul motor trimite semnale care acționează mâinile, picioarele, ochii, maxilarele și limba; cortexul somatosenzorial primește stimulii vizuali, auditivi, tactili și celelalte semnale care provin de la organele de simț.

Wilder Penfield a întocmit o hartă a celor două cortexuri pe care le-a investigat cu ajutorul unor instrumente electrice de înregistrare și stimulare. El a descoperit că numărul fibrelor nervoase aferente corespundea într-o măsură mai mică dimensiunilor respective ale membrelor, organelor și suprafeței cutanate, față de importanța funcțiilor lor senzoriale. Așa se explică faptul că suprafața atribuită în creier buzelor este disproporționată în raport cu aparența fizică. Trunchiul și brațele, de exemplu, sunt reprezentate de o suprafață redusă în raport cu degetul mare și cu indexul.

Invers, în cortexul motor, o suprafață mare corespunde maxilarelor, ochilor, gleznelor și degetelor de la picioare. Colin Blakemore a numit cortexul motor „o claviatură ale cărei coarde sunt mușchii și care cântă în cele din urmă melodia mișcării".

Toate aceste lucruri formează împreună un omuleț foarte deformat pe care îl găsim în creier (sau homunculus), imagine ale cărei dimensiuni arată importanța acestor părți ale corpului în viața senzorială sau motrice a omului.

Când apar tulburări de organizare, putem simți uneori înțepături într-un membru amputat pentru că centrii senzitivi rămân în creier, iar unele persoane care suferă de boli grave ale sistemului nervos pot „mirosi", „gusta", „vedea" lucruri care aparțin altui canal senzorial.

Știința întâlnește feelingul

Acest mod de a vedea lucrurile nu este singura teorie. Rezultatele unor noi experiențe ne permit să întrevedem existența unor *microcâmpuri ale conștiinței*.

Ultimele experiențe sugerează ideea că stările sau *intențiile finale* sunt codate în cortexul senzori-motor, fiind apoi transmise. Programul de activitate al cortexului motor, știm acum acest lucru, nu este în funcție de mușchii folosiți, ci de cantitatea de energie necesară pentru a duce la bun sfârșit o acțiune. Ne întoarcem deci la noțiunea de *câmp*.*

* Noile cuceriri ale neurologiei și ale neurochirurgiei ne-au permis să concepem și să verificăm un tip de organizare funcțională în creier. Astfel, ariile temporale și parietale participă la înțelegere. În privința prefrontalului, al cărui volum a crescut fulgerător, este cel care planifică acțiunile în timp și spațiu, avertizează asupra noilor situații, orientează strategiile de comportament și participă la geneza unei noi ipoteze. El este cortexul rațiunii.

Cu toate că fiecărei regiuni cerebrale i s-a putut fixa o funcție, nimeni nu subestimează constrângerea exercitată asupra acestor regiuni de nivelurile inferioare ale sistemului nervos, în special de cel al „substanței reticulate activatoare“ care se propagă de la măduvă la creier și invers. Prin acțiunea sa globalizantă joacă poate un rol deloc neglijabil în receptarea și emiterea câmpurilor de conștiință, care au o faimă din ce în ce mai mare.

Într-adevăr, s-a observat că creierul omului, în cursul dezvoltării sale, construia *reprezentări* ale lumii din ce în ce mai adaptate vieții și supraviețuirii sale.

Neurobiologii numesc „reprezentare“ o serie de impulsuri care se propagă într-un ansamblu de neuroni, potrivit unei distribuiri prevăzute, unui „cod“.

Ceea ce numim „concepte“ sunt rezultatul unui ansamblu de percepții. Rațiunea este cea care trebuie să organizeze conceptele în timp și spațiu.

Observăm că este necesar să inventăm un limbaj special ca să încercăm să ne înțelegem.

Psihologul canadian Donald Hebb, în 1949, a postulat că există „grupuri de celule“ care adună la un loc neuronii specializați, capabili să fie refolosiți în funcție de nevoile unei reprezentări sau ale alteia. Astfel, reprezentările pot să reziste cu mai multă ușurință procesului de degradare, cu condiția să se stabilească un anumit nivel de „coerență“ între celule, pentru ca o nouă rețea de celule având aceleași capacități să poată fi realizată.

Dar un singur neuron ar fi de ajuns pentru a codifica un cuvânt (Horace Barlow). În prezent, proprietățile recunoscute ale lobului temporal s-ar părea că acreditează această teză. Înregistrările efectuate asupra unor celule arată că unul dintre neuronii lor răspunde unei fețe familiare, din față și din profil, de exemplu. Alții recunosc ochii și părul, alții direcția privirii.

Ultimele cercetări făcute cu camera cu pozitroni se pare că au tranșat definitiv această problemă. Ea ne permite să vizualizăm starea de activitate a encefalului și, în principiu, poate să capteze *urmele fizice* ale reprezentărilor mentale, pe măsură ce acestea se produc. Aceasta se numește neuro-plasticitate.

Americanii Donald Posner și Marcus Raichle au injectat o substanță radioactivă unui subiect căruia i s-au prezentat apoi liste cu nume de animale, fie într-o formă scrisă, fie într-o formă sonoră. Ei au constatat că ariile cerebrale care țineau de vedere sau de auz intrau în activitate și fixau izotopul radioactiv. Acest lucru se petrecea în special în regiunea temporo-parietală care ar putea să intervină în codarea fonologică.

Fenomen interesant: când subiectul este întrebat dacă animalul prezentat este sau nu periculos, o zonă suplimentară a cortexului prefrontal stâng devine activă. El ar avea deci o legătură cu asocierile verbale și emoțiile.

Acest fapt ne face să presupunem că există transmisiuni de energie între evocarea listelor cu nume și reprezentarea cerebrală. Întrucât un nume este

echivalentul unei realități, ne permitem să presupunem că există un raport vibrator între această realitate (un leu, de exemplu), cuvânt și creier.

Cercetătorii cred că, într-o zi, va fi posibil să se creeze o anatomie a semanticii, dacă vor reuși să facă rezoluția în timpul și spațiul camerei să poată ajunge la „grăuntele“ elementar al codajului universal: neuronul.

Aceasta înseamnă de asemenea că se poate înscrie o amprentă durabilă, un fel de memorie a neuronului sau a neuronilor, independentă de mulțimea de stimulări concomitente cu informația. Această amprentă s-ar putea manifesta printr-o modificare a structurii elementelor care formează sinapsa, adică a locului de comunicare dintre neuroni.

Memorizarea ar fi în raport cu crearea unei amprente durabile. Această concepție, care presupune existența familiilor de sinapse create cu ocazia evenimentelor fericite sau nefericite ale vieții, este un element interesant descoperit de cercetătorii moderni. Aceste familii sunt rezultatul, cred, microcâmpurilor de energie simultane cu clipa trăită.

Astfel, celulele nervoase se vor aduna în familii de celule capabile să codeze și să păstreze amintirea obiectelor care sunt numite „obiecte mentale“.

De această capacitate ne servim de vreme îndelungată. În *Medicina Corpului Energetic* și în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi* relatez despre modul în care putem descoperi problema psihologică a pacientului cu ajutorul numerelor și al simbolurilor, care rămân referințe structurale specifice oamenilor. În aceeași măsură putem detecta idei sau sentimente. Astfel, traseele științifice întâlnesc prea târziu datele unei experiențe terapeutice. Dar aparatul nu știe încă să trateze problema, în timp ce noi putem modifica, ba chiar șterge informațiile care au o influență negativă asupra sănătății pacientului (a se vedea în special capitolul despre Al Treilea Ochi).

Plecând de la această opțiune de corespondență între câmpurile vibratorii, mi-am susținut datele cărții *Suferințe disprețuite*, dându-mi seama de necesitatea de a ne hrăni cu alimentele cu care ne aflăm într-un bun acord vibrator. Aici știința se întâlnește cu ceva ce aduce cu ficțiunea.

Radiesteziștii și radionicienii lucrează dintotdeauna după acest principiu, înainte ca el să fi fost descoperit de știință.

DE LA CELULĂ LA COSMOS

Creier și histologie

Posibilitatea intervenției microplanurilor subtile se află la toate nivelurile de cercetare.

Dacă privim structura creierului nu din punct de vedere anatomic ci din punct de vedere histologic, înțelegem că, pentru unii, „cunoașterea“ se rezumă la fiziologia celulei.

Celula a fost mult timp considerată ca fiind unitatea de bază a constituției, având o anumită organizare: un nucleu, protoplasmă și diferite componente, secreții, fără să uităm de rolul pe care îl joacă membrana prin funcțiile ei de permeabilitate. Pentru a-și îndeplini funcția elementară, aceea de a crea impulsuri electrice și de a le transmite de la un neuron la altul (cu ajutorul unor semnale chimice date de neurotransmițători), aceste celule sunt legate unele de altele prin dendritele și axonii lor, formând niște rețele. Aceste rețele realizează circuite locale sau circuite mai întinse, sub forma unor arcuri reflexe.

Putem găsi în creier echivalentul stadiilor de evoluție sau chiar echivalentele planurilor lumii și ale planurilor omului? Greu de spus. Dar noțiunea de „plan“ este de o actualitate din ce în ce mai mare. Îl las pe cititor să reflecteze asupra acestui subiect, amintind că, în *Fața ascunsă a creierului*, Dominique Aubier analizează mecanica cortexului cerebral, afirmând în concluzie că putem distinge șase straturi și patru niveluri în distribuția celulelor cortexului.

Stratul I este cel în care informația verbală este asociată cu reprezentarea lucrurilor.

Straturile II și III își completează funcțiile și organizează materia primă.

Stratul IV se comportă ca un strat receptor pentru cunoștințele dobândite de straturile precedente.

Straturile IV și V formează împreună un al treilea nivel de integrare, în timp ce stratul VI își rezervă treburile delicate de concluzie și releu.

Deci, șase straturi, dar numai patru niveluri pot fi luate în considerare.

Nivelul I își rezervă integrarea elementelor de limbaj și a experienței directe a lucrurilor cu primul strat. Este sediul integrării progresive a gândirii literale.

Nivelul II (straturile II și III) formează o unitate în cadrul căreia se elaborează gândirea aluzivă, simbolică.

Nivelul III (straturile IV și V) realizează contactul cu realul și desparte cele două mari direcții dreapta și stânga.

Stratul VI sau nivelul IV este sediul funcției creatoare.

În această grilă de patru niveluri „este clasic și inevitabil să considerăm că patru mișcări care formează un ansamblu se succed, fiecare având semnificația unei serii evolutive: minerală, vegetală, animală, omenească“.

Există de asemenea patru forțe: forța de gravitație, forța electromagnetică, forța nucleară puternică și forța nucleară slabă a lui Fermi; primele trei sunt în măsură să dea naștere unor structuri stabile. Gravitația conectează planetele, stelele și galaxiile; electromagnetismul conectează atomii și moleculele; forța nucleară puternică conectează nucleele atomilor; forța nucleară slabă nu produce nici o structură stabilă în natură.

Observăm persistența activităților ciclice, agenți ai complexității crescânde de la cosmos până la om, și existența fenomenului de reciprocitate. Vom înțelege fără îndoială într-o zi cum se reîntâlnesc cerul, pământul și omul, concepuți pe același plan unificator.

Aceste lucruri ne readuc la „micul atom" uman al lui Niels Bohr, la cele șapte orbite ale sale care delimitează planurile, la turele de spirală care nu sunt altceva decât replica acelor ture de spirală imense care se desfășoară în cadrul galaxiilor.

Suntem atât de mici... atât de mici încât un copil a fost capabil, poate mai bine decât un adult, să-și dea seama de acest lucru: „Vezi, nu trebuie să mă gândesc prea mult, pentru că eu sunt prea mic, există Franța, apoi Pământul, apoi sistemul solar și apoi neantul. Acest gol este de nesuportat pentru mine și nu trebuie să mă gândesc la aceasta."

DESPRE O ATITUDINE DE CERCETARE

Este evident faptul că părerile mele sunt diferite de cele ale anatomiștilor, de ceea ce este admis în mod obișnuit de către cei mai eminenți specialiști care lucrează pornind de la înregistrările aparatelor, înregistrări făcute cel mai adesea pe animale, pe creierele decedaților sau pe resturi patologice umane. Faptele expuse se bazează pe observațiile făcute de mine însămi sau pe comunicările subtile avute cu pacienții mei. Aceștia din urmă mi-au mărturisit stările prin care au trecut și pe care nu ar îndrăzni să le povestească altor medici. Astfel încât, eu sunt mai aproape de modul de experimentare al etnologilor decât de cel al oamenilor de laborator, deci mai aproape de psihanaliști decât de psihiatri și neurologi.

Dacă aș spune cercurilor numite științifice că, în ciuda a ceea ce gândesc ei, eu sunt mai obiectivă față de fenomenele umane, poate că nu m-ar crede. Și totuși, în timp ce pentru ei nu există decât o viziune redusă a ființei omenești care este „decupată" în bucăți și în elemente chimice și de care se apropie indirect prin experiențe pe animale sau chirurgicale, energeticienii, dimpotrivă, se află în mijlocul realității cotidiene, cea a suferinței și a cererilor

neexprimate ale bolnavilor care au trăit experiențe spontane și autentice. Ele corespund adevăratei realități trăite, cu toate că termenii folosiți sunt stângaci și derutanți, pentru că nu există un vocabular specific care să exprime aceste stări.

În plus, există la acești oameni de știință un fel de refuz, care poate că nu este decât o sfială extremă, de a aborda fenomenele conștiinței, domeniu care nu le este familiar. Astfel încât le scot din programul lor.

Consider că poziția Isabellei Stengers este cea potrivită atunci când scrie: „Dacă marile întrebări vă fascinează, când nu știți dacă ele țin de știință sau de filosofie, aflați că doar așa-numitele științe de vârf conferă specialiștilor statutul necesar ca să intervină fără prea multe riscuri profesionale. Aceasta cu o condiție: dacă specialiștii în mecanica cuantică pot, în acest cadru, să facă speculații despre influența observatorului asupra subiectului observat, cei care au continuat pe acest drum, și care s-au interesat de parapsihologie, au mers prea departe și au fost acuzați de colegii lor." Căci totul depinde de „riscurile, miza și constrângerile la care vor fi supuși".

Nu este deloc nevoie să fii specialist în mecanica cuantică, este îndeajuns să fii acupunctor sau homeopat, de exemplu, ca să provoci mânia confraților. Astfel, un curent de agresivitate s-a născut atunci când Benveniste și echipa sa au anunțat descoperirile pe care le făcuseră. Benveniste, care nu era nici spiritualist, nici adeptul vreunei medicine, a fost batjocorit, compromis, renegat, pentru că echipa sa a demonstrat, fără să vrea, eficiența marilor diluții, deci a homeopatiei. Era vorba despre întâmplarea cu „memoria apei"! „Normoza" rezistă bine! Ea exclude orice ar pune-o în pericol.

Și totuși, așa cum am văzut, o nouă paradigmă este pe cale de a țâșni la suprafață, în legătură cu creierul, datorită perfecționării instrumentelor de investigație. Dar câți ani vor trece oare până când aceste rezultate vor fi recunoscute?

Fiindcă, așa cum constată Isabelle Stengers: „În pofida unei reticențe puternice de a-și recunoaște subiectivitatea, oamenii de știință lucrează sub influența inconștientului lor. În spatele enunțurilor și al formelor stricte ale științelor, psihanaliza descoperă o mulțime de fantasme și de obsesii nemărturisite."

„Lumina științifică nu poate fi repusă în drepturile ei decât de umbra pe care a crezut în mod greșit că a învins-o."

Se poate întâmpla ca omul de știință să se înșele nu atât în privința conținutului cunoștințelor sale, cât asupra „semnificației cunoștințelor pe care le produce, asupra drepturilor, datoriilor și în special a limitelor cunoștințelor sale". Cu toate că Jean-Pierre Changeux de exemplu, pentru că tot vorbim despre creier, pretinde că „descoperirile neurofiziologiei ar trebui să se

soldeze cu un recul al științelor umane ale căror întrebări se vor destrăma în ceața falselor probleme", eu cred în mod sincer că el și alții ca el își trăiesc pe deplin viața pentru care au fost făcuți, pentru care au fost programați. Adică pentru experimentarea materiei. Orbiți de pasiunile care îi domină, închiși în perimetrul îngust al laboratorului în care trăiesc, fără să aibă vreo perspectivă a lucrurilor, cred totuși că ei sunt purtătorii unei forme de iluminare interioară, identică cu cea a cugetătorilor. Și, într-o epocă în care descurajarea este un fapt curent, entuziasmul lor, perseverența lor, în mijlocul unei lumi lipsite de credință și de lege, sunt lucruri de admirat. Eu nu sunt severă cu confrații mei și nici cu știința rațională, cu condiția ca ei să facă să înainteze lucrurile, în orice direcție ar dori, dar îi acuz pe aceia care, fără vreun talent, blochează alte descoperiri, acele descoperiri care le-ar deranja liniștea sau interesele personale.

Un om de știință care ține predici despre rațiunea triumfătoare „poate să se facă strateg, să încerce orice ca să-și atingă scopul, să atace științele înrudite, să se folosească de toată influența sa la toate nivelurile, dar nu ca să se îmbogățească sau să devină celebru, ci pentru ca legătura privilegiată, pasionată, care s-a născut între el și o problemă, o materie, să-și ocupe locul care îl merită, atunci acest om transformă în profunzime știința și oamenii", spune Isabelle Stengers care s-a aflat multă vreme în preajma unor astfel de oameni.

Din nefericire, descoperirea, o dată făcută, poate fi folosită în cele mai înfiorătoare domenii, fapt care nu mai depinde de cei care au făcut-o, ci de cei care o vor exploata, acestea fiind două lucruri total diferite.

Ființele care se întâlnesc, nu au același acces, în aceeași clipă, la diferitele niveluri de experiențe. Atâta vreme cât nu se va înțelege că este imposibil să discuți în același fel cu fiecare dintre cele Trei Lumi, sau cu fiecare dintre cele Trei Corpuri ale noastre, nici chiar cu fiecare dintre cele Trei Creiere, vor exista disensiuni, confuziile se vor perpetua la nivelul concepțiilor despre trup și energie. Aceasta datorită faptului că timpul, spațiul și modul de a le măsura nu sunt aceleași. Timpul nu evoluează în același fel, vitezele de transmitere nu sunt aceleași, pentru că există viteze inferioare, egale și superioare vitezei luminii.

Acest fapt, pe care l-am evocat începând din 1980 datorită experienței dobândite în medicina energetică, a fost confirmat de fizicieni.

Dacă există un determinism în lumea lui Newton, dar nu în sânul celei obișnuite, aceasta nu este o întâmplare, iar Newton, din care raționaliștii au vrut să facă un reprezentant de-al lor, îi indică originea divină: „Ordinea care domnește în lucrurile materiale demonstrează îndeajuns că ele au fost create de o voință plină de inteligență. Îi convenea celui care le-a creat să le pună în

ordine; și de atunci este contrar oricărei filosofii adevărate să caute o altă origine a lumii decât cea indicată aici, să pretindă că ar putea fi smulsă din haos doar prin simplele legi ale naturii și o dată formată să continue să existe de-a lungul veacurilor în virtutea acelorași legi."

Omul de știință este doar un observator al unei lumi care există deja.

Astfel, eu, ca terapeut specializat în energetică și cu experiența mea clinică, am putut să experimentez, în felul meu, legile lui Einstein, de exemplu, atunci când era vorba despre reversibilitatea timpului. Da, există un spațiu în care timpul este reversibil. Am putea chiar spune că la nivelul biologic reversibilitatea se poate exprima acționând asupra materiei. Ce sunt memoria și amintirea dacă nu o stare reversibilă, capacitatea de a te întoarce înapoi în timp? Ca să-ți dai seama de acest lucru nu este nevoie să-ți amintești de viețile anterioare. Este limpede că marii vindecători din grupurile primitive au avut intuiția tuturor acestor legi și au știut să le folosească.

Din fericire, oamenii de știință au și momente când văd altfel lucrurile, în urma unei crize, a unei suferințe care îi scoate din amorțeala unui sistem de gândire în care un grup de lucru, o ambianță, relațiile, o poziție socială i-a ținut ferecați.

Acest lucru poate surveni în orice moment. Astfel doctorul Wilder Penfield, eminent neurochirurg, autorul cărții *Misterele gândirii* în care vorbea despre relațiile dintre gândire, creier și știință, era convins că activitatea creierului determină în întregime capacitățile spiritului omenesc. Cu șase luni înainte de a muri, în 1973, el a văzut altfel lucrurile și și-a modificat radical punctul de vedere. Spiritul a devenit dintr-o dată pentru el mai mult decât un sub-produs al creierului, un achizitor de informații. Părăsise tabăra clasicilor. Trăise oare vreo experiență transcendentală sau, mai simplu, discutase cu fizicienii? Pentru că fizica, această știință precisă, este cea care, cercetând în profunzime calitățile atomului, descoperă relațiile dintre materie și energie, și tot aici legea cauzalității face loc legii probabilității.

Da, noi suntem exploratorii lumii, nu inventatorii ei, și putem spera că într-o zi carcasa în care acești mari intelectuali își țin închisă conștiința se va sfărâma ca să se deschidă spre planurile superioare pentru a înțelege că creierul are o organizare superbă dar că el nu este decât un instrument și că, dacă funcționează atât de perfect, aceasta se datorează faptului că a fost astfel alcătuit de o putere organizatorică ce îi este superioară.

ÎN LOC DE CONCLUZIE

Având mai puţine dificultăţi atunci când trăiesc direct fenomenele conştiinţei decât atunci când dezleg înţelesul textelor teoreticienilor care au studiat-o deja, am abordat cu o anumită teamă capitolul despre conştiinţă, care risca să-mi ceară un lung efort pentru ca să condensez informaţiile în câteva pagini.

La un moment dat mi-a venit ideea să numesc ansamblul planurilor de conştiinţă cu termenul „suflet". Plecând în căutarea sa, am dat peste o carte intitulată *Tratat despre suflet*, semnată Aristotel.

Am frunzărit-o distrată, crezând că ideile erau depăşite iar textul rezervat unor exerciţii de traducere, când mi-au căzut sub ochi două cuvinte care parcă ţâşneau din text: „suflet nutritiv".

Am văzut o corespondenţă între acest termen şi concepţia mea conform căreia „viaţa vine din afară", idee care reiese atât de limpede din *Medicina Corpului Energetic* încât practic ea a devenit titlul cărţii în traducerea germană.

Şi astfel, Aristotel, care a trăit cu 300 ani înainte de Christos, mi-a făcut un semn şi am început să comunicăm. Din acest motiv cred că este util să fac o comparaţie între ideile care circulau pe atunci despre suflet şi cele pe care tocmai le-am expus. Acest text care mi s-ar fi părut probabil foarte abstract, ca să nu mai spun de neînţeles altădată, astăzi era pentru mine foarte limpede.

Citez din Aristotel: „Se pare că cunoaşterea sufletului are o mare contribuţie la înţelegerea întregului adevăr şi mai ales a ştiinţei despre natură, căci sufletul este, pe scurt, principiul animalelor." Nu s-a spus oare acest lucru despre vechile creiere care fac parte din al nostru?

Referindu-se la filosofii din epoca sa sau la cei care au trăit înainte, el scrie: „Astfel, se poate spune că toţi filosofii definesc sufletul prin trei caracteristici: mişcare, senzaţie şi necorporalitate, şi fiecare dintre aceste caracteristici este

raportată la principiile expuse." Nu se referă aici oare la proprietățile celor Trei Corpuri, fizic, energetic și spiritual?

„Iată de ce aceia care definesc sufletul prin cunoaștere îl transformă fie într-un element, fie într-o componentă a elementelor, exprimând astfel, cu o singură excepție*, păreri foarte asemănătoare unele cu celelalte. Ei spun într-adevăr că seamănul este recunoscut de seamăn și, cum sufletul cunoaște toate lucrurile, ei îl constituie plecând de la toate principiile. Astfel, filosofii care nu admit decât o singură cauză și un singur element, de exemplu focul sau aerul, consideră că sufletul este format de asemenea dintr-un singur element, în timp ce aceia care recunosc o pluralitate de principii introduc pluralitatea și în compoziția sa."

Nu sunt oare individualizate aici planurile așa cum am încercat eu să le explic, adică fiecare plan neputând fi perceput decât prin simțurile care îi aparțin și neputând fi înțeles decât în funcție de legile care îi sunt proprii?

El discută apoi despre mișcările sufletului: „Chiar dacă am dori să ni-l închipuim, nu ne va fi ușor – dacă se mișcă în sus, sufletul va fi foc, dacă se mișcă în jos va fi pământ, căci acestea sunt mișcările acestor corpuri. Și același raționament se va aplica mișcărilor instantanee."

Aristotel evocă aici, în limbajul său, existența posibilă a nivelurilor vibratorii de calități diferite, teză care chinezii au explicat-o sub forma teoriei celor cinci elemente, principii de bază de care se folosesc și astăzi acupunctorii. El continuă:

„Altă dificultate: fiindcă de fapt sufletul mișcă corpul, putem presupune în mod rațional că el imprimă mișcările prin care el însuși se mișcă; dar dacă lucrurile nu stau așa, este drept să spunem, în mod invers, că mișcarea prin care se mișcă corpul este și cea a sufletului. Or, corpul se mișcă prin translație, sufletul ar trebui să se schimbe în același fel ca și el, deplasându-se fie în totalitatea sa, fie parțial."

El presupune deci că trupul fizic și corpul invizibil sunt în mod normal asociate, complet unite unul cu celălalt, dar...

„Dacă acest lucru ar fi posibil, ar fi de asemenea posibil ca el să se îndepărteze de corp și să se întoarcă în corp..." Acest lucru este descris în capitolul despre chakre și în lucrările mele precedente.

„(...) de aici ar rezulta că animalele moarte ar putea să reînvie." El a prevăzut deci posibilitățile de reanimare și reîncorporare!

---

* Anaxagora susține că inteligența este impasibilă și că nu are nimic în comun cu nici un alt lucru. La care Aristotel răspunde: „Dar dacă aceasta este natura sa, cum ar cunoaște și care ar fi principiul?"

„Dar, se va spune, o mişcare accidentală poate fi de asemenea imprimată sufletului de altceva decât de el însuşi, pentru că animalul poate fi împins de o mişcare forţată."

Este vorba despre ruptura accidentală a corpurilor fizice, aşa cum am trăit-o şi cum am descris-o în *Medic de Trei Corpuri*, sau aşa cum a trăit-o acea femeie care s-a reîncorporat cu capul în jos şi cu picioarele la cap, caz pe care l-am descris pe larg în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi.*

„Unii filosofi susţin chiar că sufletul mişcă corpul în care se află, în acelaşi fel în care se mişcă şi el." Revenim la faptul că trupul invizibil însoţeşte întotdeauna corpul vizibil.

El expune apoi părerea lui Democrit: „El spune, într-adevăr, că sferele invizibile care sunt în mişcare, întrucât prin natura lor ele nu pot rămâne niciodată în repaus, antrenează şi mişcă întregul corp."

Dar ce sunt sferele menţionate de Democrit? Să fie oare vorba despre planete ale căror forţe vibratorii antrenează întregul corp, adică corpul fizic şi Corpul Energetic?

„În acelaşi mod Timaios* dă o explicaţie fizică acţiunii motrice a sufletului asupra corpului. Sufletul, într-adevăr, mişcându-se el însuşi, mişcă şi corpul, pentru că amândoi sunt înlănţuiţi. Căci după ce l-a constituit pornind de la elemente şi după ce l-a împărţit în funcţie de numerele armonice pentru ca să cuprindă în el un sentiment înnăscut al armoniei şi pentru ca Universul să-şi efectueze mişcările armonioase, demiurgul a curbat în formă de cerc dimensiunea rectilinie şi, după ce a împărţit unitatea cu două cercuri unite în două puncte, el a împărţit unul dintre cercuri în alte şapte cercuri, dat fiind faptul că, în acest sistem, revoluţiile Cerului sunt chiar mişcările sufletului."

Astfel îl descrie Timaios, ca şi mine, dar cu multe veacuri înaintea mea, pe omul făcut asemeni atomului lui Niels Bohr: Cu alte cuvinte, primul cerc este nucleul atomului iar celălalt cerc este împărţit în şapte straturi care corespund celor şapte straturi ale orbitelor din atomul lui Niels Bohr. Observaţi că el vorbeşte de „curbură"... Să fi evocat oare curbura timpului?

El introduce de asemenea armonia numerelor la care mă refer atunci când explorez activităţile gândirii cu ajutorul cifrelor din tarot. Corespondenţele lor sunt expuse în observaţiile din cărţile mele precedente.

Aristotel distinge intelectul, sufletul senzitiv şi sufletul aperitiv care corespunde probabil sufletului dorinţelor şi care nu mai are aceleaşi mişcări. El distinge de asemenea mişcările care merg în linie dreaptă spre obiecte şi mişcările circulare.

---

* Filosof din secolul al VI-lea î. H. care a avut o influenţă capitală în dezvoltarea gândirii lui Platon. (n. trad.)

El mai distinge obiectele „sensibile fără materie“, cum ar fi ceara, care primeşte amprenta unui sigiliu fără să primească materie, preludiu al teoriei câmpurilor organizatorice moderne.

Acest *Tratat despre suflet* va fi discutat de-a lungul anilor de numeroşi autori. Amintim în special lucrarea *Despre sufletul intelectiv*, tratat de filosofie după Averroes, de Siger de Brabant. Această lucrare va fi atât de contestată de sfântul Tomasso d'Aquino, va provoca atâtea disensiuni în cercurile universitare, încât va fi condamnată de episcopul Parisului. După care Siger şi Boèce vor muri în închisorile Inchiziţiei din Orvieto.

Acest text confirmă teoriile pe care cei mai mulţi oameni de ştiinţă din zilele noastre le consideră ca fiind esoterice, el demonstrează că nimic n-a fost descoperit şi că, în ansamblu, cunoştinţele marilor filosofi care au trăit cu mai bine de trei sute de ani înainte de Christos au fost mai degrabă uitate. Voi continua să compar, în lumina acestor texte, concepţia mea despre medicina energetică şi textele lui Aristotel şi ale lui Platon... în altă carte.

Anatomia şi substanţa din care este făcut sufletul, iată un subiect care a fost întotdeauna abordat şi care a suscitat nenumărate polemici. Viitorul secol al XXI-lea nu va fi altfel decât celelalte. Vom avea poate ocazia să mai vorbim despre acest subiect... dar într-o altă lucrare.

Mulţumesc tuturor cititorilor care m-au urmărit în acest drum dificil în câmpurile subtilului.

ANEXĂ

TONY AGPAOA

Numai după ce ai vizitat sătuleţele din această ţară îţi poţi imagina condiţiile de viaţă ale lui Agpaoa copil şi numai după ce ai citit despre condiţiile iniţierii sale îl poţi înţelege. Aceasta din urmă este relatată în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*, iar modul în care eu i-am devenit elevă este relatat în *Medic de Trei Corpuri*. Acesta este un document ce vine să completeze studiul anterior despre viaţa şi despre fenomenul de materializare pe care îl realizează anumiţi vindecători filipinezi.

Ne vom da seama, în acest interogatoriu, cât de interpretabile şi cât de greu de acceptat sunt faptele pentru oamenii de afaceri sau pentru medicii despre care am vorbit mai sus.

Era în 1965-1966.

Î — Spuneţi că *power** (puterea) este cu dumneavoastră?

R — Da, domnule, zi şi noapte.

Î — Nu vă sperie gândul că puterea v-ar putea părăsi?

R — Nu, domnule. Protectorul meu mi-o apără atât timp cât voi trăi, atâta vreme cât nu voi abuza de ea.

Î — Am multe întrebări să vă pun. Dar, înainte de a mai vorbi despre copilăria dumneavoastră, spuneţi-mi când şi cum v-aţi dat seama că aveţi această power?

R — Când mă jucam cu un prieten şi când el a căzut dintr-un copac şi a avut o rană urâtă.

Î — Ce fel de rană?

---

* Folosesc aici termenul *power* care exprimă puterea de vindecare spirituală şi nu puterea materială. În jurul ei se află un context de necunoscute, de magie dar şi de credinţe spirituale pe care le simţi atunci când te afli în aceste locuri.

R — Cum le spuneţi voi la astea... testicule?

Î — Se lovise la ele?

R — A căzut într-un obiect ascuţit... erau rănite. Oamenii credeau că va muri.

Î — Şi ce aţi făcut?

R — Mi-am pus mâinile deasupra lor şi s-a vindecat.

Î — De aici vă vine faima de mare vindecător.

R — Da, domnule.

Î — Aţi fi putut face cu mâinile ceea ce faceţi astăzi? Acelaşi gen de operaţii?

R — Da, domnule.

Î — Aţi făcut studii medicale?

R — Nu, domnule.

Î — Ce studii aveţi?

R — Şcoala elementară.

Î — Vorbiţi destul de bine engleza. Aţi învăţat-o singur?

R — Da, domnule, prin practică.

Î — Puterea de vindecare, v-o exercitaţi şi prin ochi, cum faceţi?

R — Pot să tratez cu ochii un pacient în timp ce tratez cu mâinile pe altul.

Î — Doar privindu-l?

R — Da, domnule.

Î — Aruncaţi raze tămăduitoare, vibraţii, prin ochi?

R — Puteţi spune şi aşa, domnule.

Î — Ca o rază laser?

R — Da, poate o rază. În orice caz oamenii se simt bine.

Î — Dar simţiţi că vă apare în ochi, în acea clipă, această power, când doriţi s-o aveţi?

R — La momentul potrivit, da, domnule.

Î — Când vine această power, aveţi vreun plan cum s-o folosiţi? Ce faceţi cu ea?

R — Ce vreţi să spuneţi?

Î — Ei bine, puteţi să faceţi să dispară o guşă fixând-o cu privirea, de exemplu?

R — Da, domnule, aşa cred.

Î — Persoana pe care tocmai o trataţi ce senzaţii are? Ce simte?

R — În timp ce va dispărea tumoarea va simţi câteva minute o căldură.

Î — Dacă tulburările sunt în interior, cum ar fi un cancer sau o tumoare în interiorul corpului, puteţi să pătrundeţi în interior cu aceste raze tămăduitoare, s-o uscaţi şi s-o faceţi să dispară?

R — Nu, domnule. Pentru interiorul corpului trebuie să folosesc mâinile.

Î — Cum ştiţi de ce suferă un pacient pe care nu l-aţi văzut niciodată şi care vine la dumneavoastră?

R — Ştiu imediat, domnule.

Î — Dar, Protectorul dumneavoastră vă spune în câteva cuvinte despre ce boală este vorba?

R — Nu, domnule, eu nu aud cuvinte.

Î — Vreţi să spuneţi că, în clipa în care îl atingeţi pe pacient, când vă aşezaţi mâinile pe el, ştiţi ce boală are şi ce trebuie să faceţi?

R — Da, domnule.

Î — Puteţi să-mi explicaţi cum faceţi acest lucru?

R — Când puterea lui Dumnezeu, a Sfântului Duh, a Protectorului meu ştiu, atunci ştiu şi eu. Aceasta este tot ce vă pot spune, domnule.

Î — Unii pacienţi vin direct de la spital unde medicii au pus deja un diagnostic. Acceptaţi aceste informaţii, ceea ce vă spune pacientul?

R — Nu, domnule, eu ştiu ceea ce ştie puterea lui Dumnezeu. Uneori lucrurile sunt în acord cu ştiinţa, alteori nu.

Î — Am observat că nu-i operaţi pe toţi cei care vin la dumneavoastră. De ce?

R — Pentru că nu am voie. Ştiu întotdeauna ceea ce salvează şi în ce moment.

Î — Cum ştiţi?

R — Mâinile mele îşi schimbă culoarea când le aşez pe pacient.

Î — Am putea şi noi să vedem cum se schimbă aceste culori?

R — Nu, numai eu pot să văd. Dacă mâinile mele încep să bată în portocaliu, nu operez niciodată, pentru că acesta este semnul că pacientul va muri.

Î — Ce faceţi atunci?

R — Fie că îl trimit pe bolnav înapoi spunându-i că nu a venit vremea să-l operez, fie că îi dau vreun leac şi îl sfătuiesc ce să mănânce ca să-l fac să-şi revină ca să-l operez mai târziu dacă mi se va permite.

Î — Operaţi atunci când un medic sau un chirurg au spus că este inoperabil?

R — Operez dacă nu apare culoarea portocalie pe mâinile mele. Dacă simt că ar putea fi salvat, ajut pacientul.

Î — Mai sunt şi alte culori care apar pe mâinile dumneavoastră, care vă avertizează, care vă conduc?

R — Da, galben şi roşu.

Î — Ce semnificaţie au?

R — Ele înseamnă acţionează încet, cu blândeţe sau repede.

Î — Ce înseamnă când nu apare nici o culoare?

R — Ştiu că atunci pot să acţionez fără nici o grijă... că totul va fi bine.

Î — Aveţi *powers* (puteri) complet neobişnuite. De unde credeţi că vă vin? Le-aţi adus dintr-o viaţă anterioară?

R — Nu ştiu. Nu vă pot spune, domnule*.

Î — Mulţi oameni vă privesc ca pe o persoană supranaturală. Cum vă descrieţi singur?

R — Nu ca pe ceva supranatural. Sunt un om normal.

Î — Vreţi să spuneţi că putem cu toţii să ne manifestăm această putere dacă spiritul nostru este pregătit s-o facă? Dacă ne dedicăm destul acestui lucru? Dacă medităm şi dacă ne consacrăm acestui lucru aşa cum aţi făcut dumneavoastră?

R — Aşa cred, domnule, mulţi pot face acest lucru. Da, domnule.

Î — Dl Swope şi dl Decker au afirmat că le-aţi spus că ar putea dobândi această putere fără ajutorul dumneavoastră.

R — Da, domnule, dacă îşi dezvoltă singuri puterea.

Î — Decker ne-a spus că i-aţi transferat deja puterea dumneavoastră în diferite ocazii şi că a reuşit să efectueze câteva operaţii. Este adevărat?

R — Da, domnule, i-am transferat puterea, dar nu poate să lucreze singur. Trebuie să fiu cu el.

Î — De cât timp vor avea nevoie Swope şi Decker ca să obţină această *power* şi ca să lucreze singuri, independent de dumneavoastră şi de ajutorul dumneavoastră?

R — Un anumit timp, domnule. Depinde de felul în care se străduiesc.

Î — Dacă aţi avea o clinică şi unele facilităţi aici, în Filipine, aţi putea să învăţaţi şi alte persoane, de diferite religii, pentru ca puterea să se manifeste prin ei?

R — Aş putea face acest lucru.

Î — Deci puterea aceasta nu are legătură cu vreo religie? Nu trebuie să fii neapărat creştin? Poţi să fii budist, mahomedan sau de oricare altă credinţă?

R — Da, domnule, aceasta depinde de dezvoltarea spirituală, de anumite tehnici, de anumite lucruri pe care trebuie să le facă.

Î — Aţi putea numi aceste lucruri?

R — Nu pot să redau în cuvinte. Numai persoanele care se antrenează singure la experimentarea *healing***-ului pot să le cunoască.

Î — Ce trebuie să ştie Decker, de exemplu?

R — Decker trebuie să mediteze, să-şi fixeze spiritul, numai aşa îi pot transfera puterea mea. Dar este o diferenţă între a-ţi pregăti spiritul şi sufletul pentru ca puterea să se aşeze acolo şi a fi în stare să lucrezi cu ajutorul ei.

Î — Ce ştiţi despre forţele demonice? Există asemenea forţe?

R — Da, domnule, există răul la fel ca şi binele.

---

* Observaţi umilinţa lui Tony Agpaoa în legătură cu acest subiect.

** Healing = însănătoşire (engl.).

Î — Le puteți simți în jurul dumneavoastră?

R — Ele sunt aici.

Î — Cum vă apărați de influența lor?

R — Protectorul meu, Puterea lui Dumnezeu o fac pentru mine.

Î — Dumneavoastră nu trebuie să faceți nimic?

R — Ba da, trebuie să-mi păstrez gândurile cât se poate de spirituale, să nu-mi fie frică, să rămân aproape de Protectorul meu, să-i urmez calea.

Î — Unii cred în diavol. Există vreun cuvânt care să te apere de cel rău? Cum îl combateți pe diavol?

R — Numai rămânând pe drumul drept. Drumul spiritual. Pot să fac față forțelor demonice. Cum să vă spun? Privindu-le în ochi. Ele îmi simt această power, puterea lui Dumnezeu în mine, și atunci dispar.

Î — Dar ce se întâmplă atunci când puterea diavolului este mai tare?

R — Nu există nici o putere mai mare ca a lui Dumnezeu. Îi invit pe tot felul de demoni să se apropie de mine, să rămână lângă mine. Sunt obligați să mă părăsească.

Î — Sunteți foarte sigur de acest lucru.

R — Da, sunt, pentru că este adevărat.

Î — Tony, vreți să faceți câteva comentarii în legătură cu profesorul Tolentino și cu grupul său de spiritiști? După cum știți ei au mesageri spirituali care cred că se află în legătură directă cu Iisus, cu toți sfinții și martirii. Copiii Noului Testament țin întotdeauna legătura cu ei și pot să aducă mesaje de la ei în orice moment. Credeți că acești conducători spirituali de acum două mii de ani nu au altceva mai bun de făcut decât să comunice cu ei ca să transmită mesaje inconsecvente unei mici comunități de pe această insulă? Ce credeți despre toate acestea?

R — Aceasta este credința lor. Ei sunt fericiți. Nu pot vorbi în locul lor.

Î — Dar dumneavoastră aveți nevoie de acest ritual, de toate aceste culte, de aceste ceremonii, ca să faceți puterea Domnului să lucreze pentru dumneavoastră?

R — Nu, acest lucru nu face parte din antrenamentul meu. Dacă lucrurile ar fi stat așa, poate că aș fi crezut necesar să le fac.

Î — Atunci credeți că aceste puteri divine lucrează prin vindecători ca Terte, Mercado și Blanche, care fac un lucru autentic?

R — Este posibil, domnule.

Î — Dar există drumuri diferite, tehnici diferite ca să obții această *power*. Cunoaștem vindecători, ca Arigo, în Brazilia, sau ca cei din Africa de Sud, sau din alte țări, care obțin vindecări identice.

R — Da, domnule, este adevărat. Această putere îți este dăruită. Dumnezeu se manifestă prin aceia care își pregătesc spiritul și sufletul ca să primească puterea de a vindeca.

Î — Este bine să cunoştem punctul dumneavoastră de vedere. Vreau să vă mai întreb ceva: dacă fumezi sau dacă bei, dacă mănânci carne, dacă ai o viaţă sexuală – sau familială – toate acestea se interferează cu munca de vindecător?

R — Nu, domnule. Doar că trebuie să le faci moderat. Nici un exces.

Î — Dar trebuie să meditaţi şi uneori să postiţi?

R — Da, domnule, meditez şi mă rog în fiecare noapte. Şi în anumite momente ale anului postesc între şaisprezece şi treizeci şi cinci de zile. În iunie şi iulie trebuie să postesc şi să meditez.

Î — Aveţi un motiv anume?

R — Da, îmi măreşte puterea de vindecare.

Î — În ce fel?

R — Sper, nu aş putea spune când, sper să fiu în stare să fac grefe.

Î — Grefe de oase?

R — Da. În ţara dumneavoastră există bănci pentru păstrarea sângelui. Eu aş vrea să am o bancă de oase. Aş putea să înlocuiesc membre sau alte părţi ale scheletului, grefând oasele în locul celor bolnave sau rănite*.

Î — Vreţi să spuneţi că dacă această putere v-ar fi dăruită, aţi putea grefa oasele şi că pacienţii s-ar vindeca la fel de repede ca acum când faceţi operaţii cu mâinile goale?

R — Aceasta este dorinţa mea, domnule. Este puterea pe care Protectorul meu mi-ar putea-o dărui într-o zi.

Î — V-a spus El acest lucru?

R — Nu, este dorinţa mea, domnule, şi mi-ar plăcea să mă pregătesc în această direcţie. Dacă voi putea sau nu să fac acest lucru, nu ştiu încă.

Î — Tony, am observat de câtă energie şi de câtă răbdare aveţi nevoie în fiecare zi ca să operaţi. Uneori faceţi douăzeci, treizeci sau patruzeci de operaţii pe zi, fără să mai socotim tratamentele şi chirurgia psihică. Cum vă apăraţi de această epuizare?

R — Eu nu folosesc energia mea. Este energia divină care lucrează prin mine. El nu este niciodată obosit sau absent. El este întotdeauna aici, atât cât trebuie şi tot timpul.**

---

* Recitind acest text mi-am dat seama că Tony nu ar fi fost împotriva principiului de înlocuire a organelor, că prevedea această eventualitate, sperând să facă într-o zi şi el grefe pe os. Observaţi de asemenea imaginaţia şi puterea sa de creativitate. Nu ştiu dacă acest lucru ar fi realizabil.

** Umilinţa lui Tony este imensă faţă de posibilităţile sale. Din nefericire, el uită că este un instrument şi că instrumentele se învechesc, în special datorită faptului că Corpul Energetic al vindecătorului absoarbe amprenta bolnavului. Vedeţi experienţa lui Abrams. Credinţa sa, la fel ca a celorlalţi vindecători, este de invidiat.

Î — Câte operații credeți că ați făcut în șaptesprezece ani?
R — Mii de operații, prea multe ca să mi le amintesc.
Î — În mod obișnuit, după câte zile se vindecă un bolnav pe care l-ați operat*?
R — Nu am cum să știu, în afară de cazul când bolnavii revin pentru un control, de obicei, peste patru zile. Atunci, în general, sunt vindecați.
Î — Convalescența pacienților este de obicei satisfăcătoare?
R — Cel mai adesea.
Î — Cunoașteți ceva despre pacienții care nu au avut o convalescență satisfăcătoare?
R — Cazurile sunt rare**.
Î — Credeți, după cum afirmă spiritiștii, că, dacă o persoană nu se vindecă, aceasta este o datorie karmică, urmare a unui păcat dintr-o viață anterioară?
R — Nu, eu nu cred așa ceva.
Î — Ce fel de organe ați operat ca să scoateți chisturi***, tumori maligne sau altele?
R — Practic, toate organele.
Î — Care au fost cele mai grele operații?
R — Pe creier și pe inimă.
Î — Și cele mai ușoare?
R — Sinuzitele****.
Î — Cele mai frecvente?

---

* Observăm aici lipsa de cunoștințe medicale a reporterului, care amestecă cele mai avansate boli organice, cele mai grave, cu bolile Corpului Energetic, bolile vechi și bolile recente. Răspunsul lui Agpaoa este la fel de vag ca și întrebarea. Cred că îmi revine meritul de a fi făcut o diferențiere a rezultatelor lor în funcție de boală.

** Aceste aproximații se datorează faptului că Tony, la fel ca și alți vindecători, nu avea un dosar cu urmările tratamentelor. El își revedea rar bolnavii ca să evalueze situația, pentru că cel mai adesea era vorba de pacienți locali, cu afecțiuni benigne. În privința bolnavilor care veneau din țări străine, fiecare avea un cartonaș pe care erau notate numele, vârsta, antecedentele, boala, dosar întocmit la prima consultație care preceda primul tratament. Erau apoi notate datele tratamentului. După cât știu eu, șefii de grup păstrau aceste cartonașe. Întocmirea unui dosar este o atitudine medicală sau administrativă.

*** Observați că în mintea celui care pune întrebarea rămâne tot noțiunea de operație în sens chirurgical și european, în timp ce aici este vorba despre o manipulare a energiei al cărei rezultat dă naștere unui produs care nu are nimic de-a face cu ablația reală a unei tumori sau a unui chist.

**** Aceasta confirmă nota precedentă.

R — Extracția dinților și sinuzitele*.

Î — Care este cel mai mare număr de operații făcute într-o zi?

R — În jur de trei sute într-o zi de lucru de optsprezece ore**.

Î — În ce provincii ați practicat *healing*-ul***?

R — În cea mai mare parte.

Î — Cum sunt organizate aceste ședințe de *healing*?

R — De obicei sunt invitat de către primarii provinciilor sau de guvernatorii orașelor sau ai provinciilor.

Î — Dar ordinele religioase?

R — Nu, domnule. Uneori sub influența cetățenilor, politicienilor, ocazional de preoți, neoficial uneori de medici.

Î — Cât timp rămâneți de obicei în aceste provincii?

R — O zi, două zile, o săptămână, depinde de numărul bolnavilor pe care trebuie să-i îngrijesc.

Î — Câți bolnavi puteți să tratați sau să îngrijiți într-o săptămână?

R — În jur de trei mii****.

Î — Cum află ei acest lucru?

R — Vestea umblă din gură în gură. Uneori se află din ziarele locale. În prezent sunt unele persoane care mă însoțesc.

Î — Țineți predici sau vorbiți în cadrul unor adunări?

R — Uneori.

Î — În ce limbă?

R — Tagalog..., dialectul Iiocana.

Î — De câte ori ați suportat rigorile legii?

R — O dată. A trebuit să plătesc 1000 pesos pentru că am practicat medicina fără să am diplomă.

Î — Asociația medicilor a încercat să pună capăt activităților dumneavoastră?

R — Nu chiar. Dar nu le place ce fac.

Î — Câți pacienți au depus plângere contra dumneavoastră, contra practicilor dumneavoastră?

R — Nici unul în șaptesprezece ani.

Î — Deplângeți vreun caz de infecție sau de moarte, de când faceți operații și tratamente?

R — Nu, domnule.

---

* În acea epocă Agpaoa făcea multe tratamente în Filipine. Acest gen de tratament a dispărut după aceea, clientela sa a devenit occidentală.

** Înțelegem deci de ce a murit atât de repede, ca și colegii săi de altfel.

*** Aici nu mai este vorba despre chirurgie ci despre *healing*, care desemnează munca de vindecător. Vedem cât de vagi sunt toate aceste noțiuni.

**** Înțelegem de ce vindecătorii au o carieră și o viață atât de scurtă.

Î — Este un record remarcabil. Cui atribuiţi acest merit?

R — Protectorului meu... Puterii divine... Ei n-au permis infecţiile... ei nu-mi vor permite să operez dacă pacientul se află la capătul vieţii sale.

Î — De ce, ocazional, folosiţi alcool ca să faceţi incizii?

R — Ca să evit infecţiile şi ca să lubrifiez*.

Î — Alcoolul nu ustură foarte tare în contact cu o rană deschisă?

R — Pacientul nu simte.

Î — Ce îi împiedică să simtă? Sunt hipnotizaţi?

R — Nu, Dumnezeu are grijă de ei.

Î — Când scoateţi o tumoare, locul unde era fixată de corp se vindecă instantaneu? Tot aşa cum se vindecă incizia când o închideţi?

R — Da, domnule, instantaneu.

Î — Şi pacientul poate să se scoale şi să plece la lucru?

R — Da, domnule, dar uneori trebuie să se odihnească trei zile.

Î — Are dureri în timpul operaţiei?

R — Foarte rar.

Î — Vă rugaţi sau spuneţi ceva în gând înaintea fiecărei operaţii?

R — Nu, nu aşa cum credeţi dumneavoastră. Pot să las capul în jos şi să meditez câteva secunde. Aceasta este totul.

Î — Nu faceţi nimic ca să atrageţi puterea?

R — Nu, puterea este întotdeauna aici.

Î — Sunteţi absolut sigur?

R — Da, este un lucru sigur.

Î — Datorită cui?

R — Protectorului meu.

Î — Este adevărat, aşa cum s-a spus, că v-aţi putut folosi dinţii ca să tăiaţi o bucată de uter sau alt organ, când a fost necesar?

R — Da, domnule, m-am folosit de dinţi sau de limbă ca să tai sau să fac altceva.

Î — V-am văzut tăind deasupra unei umflături o bandă adezivă, folosindu-vă fie de degete, fie tăind-o cu mâna dreaptă, fie cu limba. Este aceeaşi putere?

R — Aceeaşi.

Î — Este Protectorul vieţii dumneavoastră?

R — Da, domnule.

Î — Pentru cât timp sunteţi sigur de el?

R — Până în momentul în care misiunea mea pe pământ se va sfârşi.

Î — Ştiţi când se va întâmpla acest lucru?

---

* Eu aş adăuga: ca să facă plăcere pacienţilor când i se cere acest lucru.

R — Nu, acest lucru nu mi-a fost dezvăluit.

Interogatoriul se referă de asemenea la o întâmplare pe care martorii i-au povestit-o reporterului. Tony se afla într-un bar cu un prieten avocat. El a lipsit câteva momente ca să se ducă la toaletă şi în acest timp o bandă de băieţi răi, crezând că avocatul era garda sa de corp (sau poate ca să pună la încercare capacităţile sale de autoapărare) l-au atacat şi l-au lăsat K.O. pe podea. Când Tony s-a întors, l-au ochit şi au tras asupra sa. Dar gloanţele nu au pornit din arme. Tony îi fixa cu privirea, reducându-i la neputinţă. Apoi şi-a luat prietenul şi l-a tras spre un taxi; gangsterii i-au urmărit, încercând să tragă, fără să reuşească.

Abia după ce au fost amândoi la adăpost într-un taxi şi după ce maşina a demarat, gloanţele au pornit. Taxiul a fost atins, dar nimeni nu a fost rănit*.

RADIONICA

Metodă pe care nu o folosesc pentru că prefer să tratez un bolnav, chiar şi atunci când este vorba despre corpul vibrator, după interogatoriul şi examenul complet al celor Trei Corpuri, rămânând astfel în afara oricărui risc de a fi acuzată de şarlatanie, ceea ce ar duce la deprecierea muncii mele de cercetare. Accept uneori să folosesc principiul radionicii „comparate“, cu bolnavul lângă mine.

Radionica este o metodă terapeutică bazată pe folosirea şi stăpânirea vibraţiilor şi undelor-formă. Terapeutica la distanţă se bazează pe principiile sale. Istoria descoperirii radionicii nu este lipsită de interes, întrucât ea scoate în evidenţă principii pe care eu le voi descoperi mai târziu.

Să ni-l imaginăm pe doctorul Albert Abrams în cabinetul său, consultând un bolnav. Acesta are o ulceraţie canceroasă pe buză (fig. 31a şi 31b). Abrams, ca un bun medic, îi examinează atunci abdomenul, ca să vadă dacă există metastaze. Pacientul are ficatul mărit, splina mărită, tumoare digestivă – fapt care ar semnala posibilitatea unei extinderi a bolii? Punând o mână pe

* Cei care au citit *Medic de Trei Corpuri* ştiu cum rămâneau în pană camerele lui Christian de Corgnoles, orice ar fi făcut. La întrebarea mea: de ce?, Tony mi-a răspuns că vindecătorii au făcut ceea ce trebuia făcut pentru ca lucrurile să fie aşa. Filmul despre vindecători nu a fost realizat. Am observat că, de când a părăsit această lume, a fost posibil să reproducem un film făcut cu permisiunea sa de către o prietenă. Excepţie făcând cel care îmi era destinat. Astfel încât multe întrebări referitoare la această *power* rămân în suspensie, dincolo de viaţă.

abdomen, descoperă o zonă care nu este sonoră, aşa cum ar trebui într-o situaţie normală, ci prezintă un sunet mat, înfundat. Ca să fie sigur, reia examinarea câteva momente mai târziu. Tot abdomenul sună a gol. De ce? Cum? Abrams, uimit, îl examinează cu o şi mai mare atenţie. Îşi dă seama că dacă îl întoarce pe pacient cu faţa spre el, în altă direcţie decât nord-sud, rezultatul palpării abdominale se modifică. Medicul îşi dă seama că zona mată reapare atunci când bolnavul se află cu faţa spre vest, şi dispare când se află cu faţa spre est.

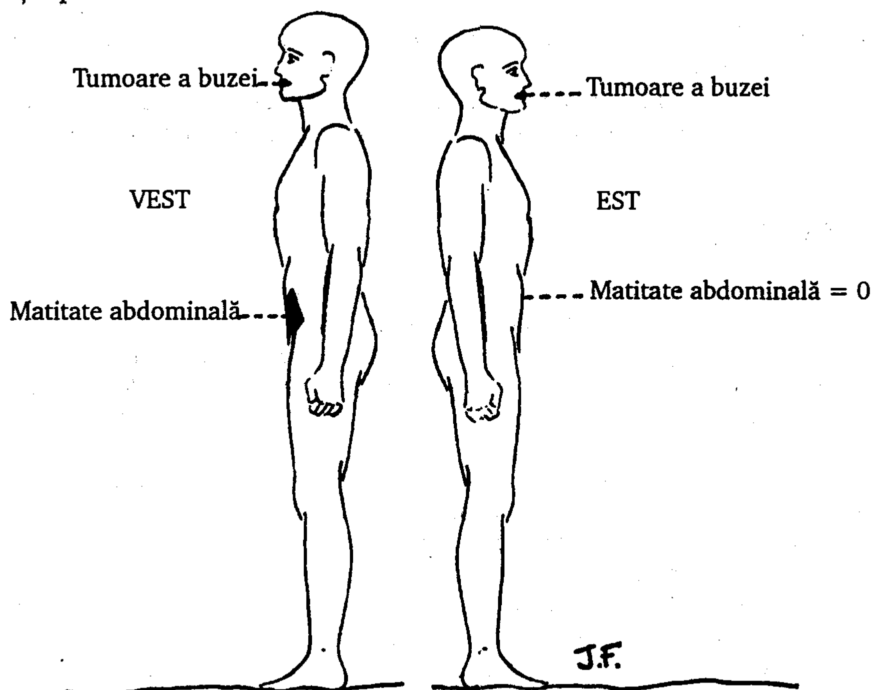

Fig. 31 a Cu faţa spre vest, este prezentă o matitate abdominală

Fig. 31b Cu faţa spre est, matitatea dispare

Observând acest lucru, Abrams se hotărăşte să introducă unele variante experimentale. El pune un eşantion de tumoare canceroasă pe fruntea unei persoane sănătoase. Observă că acest eşantion provoacă instantaneu acelaşi sunet mat când palpează abdomenul omului sănătos* (fig. 32).

* Vezi *Suferinţe dispreţuite*, „Intoleranţă şi alergii alimentare", unde aplic acest principiu în stabilirea regimului adecvat.

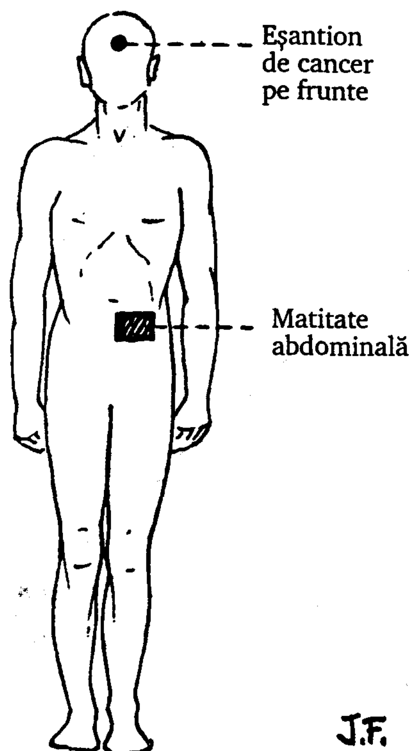

Fig. 32 La un om sănătos căruia i s-a pus pe frunte un eşantion canceros, regăsim aceeaşi matitate abdominală când se află cu faţa spre vest

Va testa apoi alte eşantioane de ţesuturi bolnave, fragmente de ţesuturi bolnave de tuberculoză şi de sifilis; se va produce acelaşi fenomen*. Fiecare boală pare că afectează o regiune diferită, deci specifică, a abdomenului.

Presupune la început că este vorba despre o reacţie a fibrelor nervoase care, stabilind relaţii particulare cu cancerul, tuberculoza, sifilisul, transmit radiaţiile caracteristice ale acestor ţesuturi.

Abrams îşi dă curând seama că aceste radiaţii fac parte din aceeaşi familie cu undele radio. Ne aflăm la începutul T.F.F.**! În consecinţă, dacă aceste radiaţii au aceeaşi origine ca T.F.F., ele vor fi capabile să afecteze o altă persoană aflată la distanţă.

---

* Vezi *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*

** T.F.F. prescurtare de la telegrafie sau telefonie fără fir (n. trad.)

Alege atunci două persoane sănătoase. Legându-le una de cealaltă cu un fir electric, el plasează un capăt al firului pe fruntea uneia, iar celălalt capăt se află în mâna celeilalte persoane. Pune în mâna primei persoane un țesut canceros și palpează pântecul celei de-a doua. Dacă se transmite informația canceroasă, trebuie să obținem un sunet mat. Și exact acest lucru se întâmplă (fig. 33).

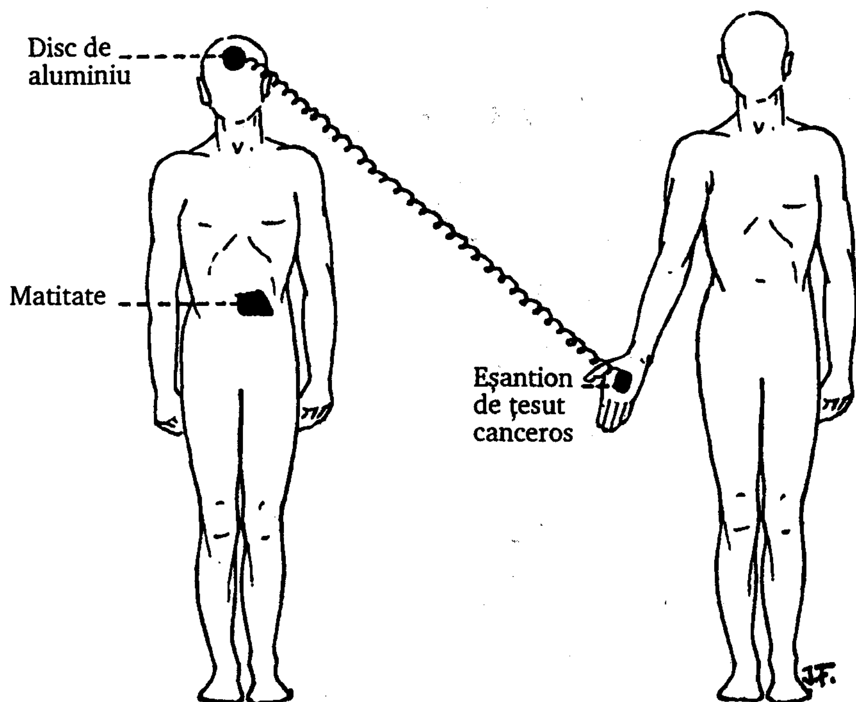

Fig. 33 Un eșantion de tumoare canceroasă pusă în mâna unui om sănătos provoacă o matitate abdominală la un om sănătos cu care se află în comunicare. Vibrațiile patologice se transmit de la un individ la altul.

Fenomenul se produce nu numai când ei se află la distanță unul de celălalt, dar chiar și atunci când se plasează un ecran între ei.

Testând cancerul și sifilisul constată că cele două eșantioane produc o reacție în aceeași regiune abdominală. Cum să le deosebească atunci? Îi vine ideea că ele ar putea avea lungimi de undă diferite, cu toate că ecoul bolii apare în aceeași zonă. Astfel încât introduce rezistențe în circuitul care îl leagă pe omul sănătos de asistentul său. Descoperă că o rezistență de 50 ohmi lasă să

treacă informaţiile canceroase, în timp ce una de 55 ohmi lasă să treacă informaţiile venind de la sifilis.

Îşi dă seama că o simplă picătură de sânge proaspăt de la un bolnav provoacă aceleaşi efecte.

Astăzi ştim că este vorba despre o transmitere de informaţii.

Această reacţie depinde de acelaşi proces ca şi „scanarea“ manuală, amintită în primele mele lucrări, care permite transmiterea vibraţiilor către mâna care „palpează“ invizibilul şi care detectează vibraţiile patologice; în acest caz nu mai este nevoie de o palpare*. Este suficient să-ţi treci mâna, de la distanţă, pe deasupra corpului pacientului.

Aceste experienţe coroborează următoarele aspecte:

– existenţa corpului-undă, ca şi diferenţele de niveluri vibratorii,

– interferenţele vibratorii care există între pacient şi vindecător**,

– importanţa fenomenului vibrator, suportul teoriei homeopatice.

Abrams s-a aflat deci la originea unei tehnici, numită radionică. Prin crearea unui câmp electromagnetic constant, sunt suprimate efectele de variabilitate în raport cu orientarea.

Astfel, este posibil nu numai să stabilizăm informaţiile care pot fi introduse în aparat cu scopul de a crea o informaţie homeopatică, ci să facem mai mult. Într-adevăr, „injectând“ în câmpul vibrator al aparatului informaţiile unei substanţe homeopatice şi dirijându-le spre câmpul vibrator al bolnavului, ne dăm seama că acestea vor putea să contracareze anumite radiaţii patologice labile care provoacă boala.

Doctorul Abrams şi-a condus magistral experienţa; ar trebui să fie predată la facultatea de medicină pentru ca rolul influenţelor de vecinătate să fie cunoscut: locul, formele arhitecturale, gândurile nocive şi cât rău ne facem nouă înşine atunci când facem rău celorlalţi.

---

* Din această cauză am insistat în lucrările mele precedente, să facem o diferenţiere între mediumul receptor şi vindecător, receptor dar şi emiţător şi deci purtătorul unei energii de apărare.

** Acest lucru ne face să ne imaginăm efectele contactelor repetate ale unei persoane grav bolnave cu aura unei persoane deja obosite şi vulnerabile. Toate aceste probleme şi consecinţele lor au fost deja tratate în lucrările mele precedente.

Cuprins